

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

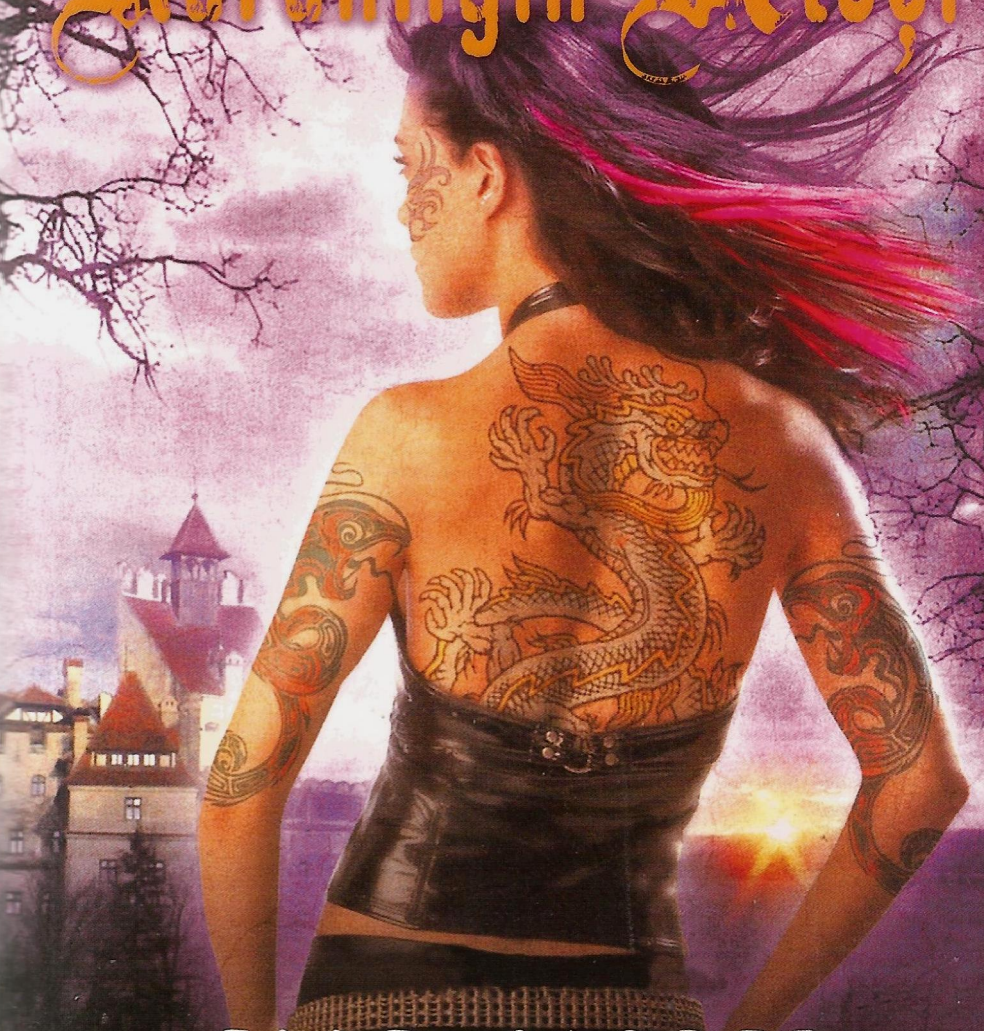
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KARA MÜREKKEP GÜNCELERİ

Karanlığın Ateşi

ELLE JASPER

“GÜNEY USULÜ CAYIR CAYIR YANAN SEKSİ VAMPİRLER”

New York Times Çok Satan Yazar Kerelyn Sparks

BİR KEZ ISIRILDI... İKİ KEZ UTANGAÇ...

Dövme sanatçısı Riley Poe'nun başı belada! Güçlü bir vampirin ısırığının ardından hayatta kaldıktan sonra, hayal bile edemeyeceği bir biçimde değişmeye başlıyor. Savannah'taki yeni bir vampir saldırısının ardından, Inksomnia dövme salonundaki normal yaşamının ardına artık saklanamıyor. Ve akıl sağlığından şüphe duymaya ve onlarla bir ilgisi olduğundan şüphelenmeye başlıyor.

Vampir sevgilisi Eli Dupre, ondaki değişikliği görür. Riley'e eğer tam dönüşüm yaşamak istemiyorsa, ona saldıran vampir tarikatının reisiyle tanışmaları gerektiğini söyler.

Vampir tarikatının Romanya'daki şatosunda, Riley en kötü korkularıyla ve onu yok edecek karanlık güçleriyle yüzleşir. Ve yapmamaya kararlı olduğu tek şeyi yapması gerekmektedir, Eli'a güvenmek.

Kara Mürekkep Günceleri için Övgü

"BİR ALT TÜR OLAN KAN BANYOSUNA GÜZEL BİR GİRİZGAH!"

Genre Go Round Reviews

GİZEMLİ BİR ESRARENGİZLİK VE BUĞULU..."

Booklist

olimposyayinlari.com

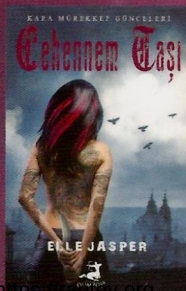
[facebook.com/olimposyayinlari](https://www.facebook.com/olimposyayinlari)

ISBN 978-605-5098-08-7

9 786055 098087

₺18.00

Karanlığın Ateşi

Elle Jasper

Orijinal adı: Eventide

© Elle Jasper, 2012

Sertifika No: 13718

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasuil Ajansı aracılığıyla Grup Yayıncılık ve Dış Tic. Ltd. Şti'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Yayın Yönetmeni: Işıl Artış

Çeviri: Ayça Sağlam

Redaksiyon: Ümit Özkan

Bilgisayar Uygulama: Deniz Karatağ

Kapak Tasarım: Deniz Karatağ

ISBN: 978-605-5098-08-7

Baskı: Ekim 2013

ÜÇ-ER OFSET

Matbaacılar Sitesi 1.Cad No: 126 Bağcılar / İstanbul

Tel.: 0212 629 03 15

OLİMPOS YAYINLARI

İş Merkezi No: 4415 Esenler/İstanbul

Tel: (0212) 438 02 20 (pbx) Fax: (0212) 438 20 09

www.olimposyayinlari.com info@olimposyayinlari.com

KARANLIĞIN ATEŞİ

ELLE JASPER

BİRİNCİ KISIM

ELE GEÇİRİLMEK

Sethra

Mezarımdan onu izledim. Çocukluğundaki hengâmeyi ardından da bugün arzuladığım kararlı ve albenili bir kadına dönüşmesini izledim. Riley daima zihnimde ve ona olan ihtiyacım bana dayanılmaz bir acı veriyor. Bazen onun tadını alabiliyorum, bazen kokusunu duyabiliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve... Onu hissediyorum. Ona aşığım. O bana ait. Ve onu sonsuza kadar bana ait tutabilmek için her şeyi her şeyi yaparım.

Victorian Arcos

Hâlâ kafamın içindeki insan çılgınlıklarını duyabiliyorum. Sadece işkence ve ümitsizliğin neden olduğu çıldırmış, acı dolu çılgınlıklar. Kapalı gözlerimin ardında, Tunnel 9 Kulübü'ndeki katliam insan kanı nedeniyle kırmızıya bulanıyor. Sonsuza dek bu görüntü benimle kalacak. Bunların hepsi kalacak.

Karanlığın Ateşi

Gücüm azalmış halde -vampirler tarafından ısırılmamla elde ettiğim duyular bile şu an yeterli değil- gözlerimi açmak ve alnımı Victorian Arcos'un Jaguar'mın camına dayamak dışında bir şey yapamıyorum. Yalnızca zifiri karanlık görüyorum. I-16 yolundayız ve kuzeye doğru Savannah'tan Atlanta'ya doğru ilerliyoruz. DUBLIN, ÜÇ ÇIKIŞ SONRA yazılı bir levha yanıp sönüyor ve ben de iki saattir yolda olduğumuzu anlıyorum. O kadar mı? Çok daha uzun süre geçmiş gibi. İlan panoları haricinde baka-
cak hiçbir şey yok. Ben de boş boş geceyi izliyorum. Koku alma gibi diğer duyularım hâlâ yerli yerinde. Bir kamyon durağı lokantasından gelerek havaya nüfuz eden yanmış yağ kokusunu alabiliyorum. Bir parfümün keskin misk koku rüzgârda sürükleniyor. Ve daha yeni yağmur yağmış olmalı çünkü sıcak ve ıslak asfaltın kokusu boğucu bir seviyede. Konsantre olarak, yüksek seviyedeki koku alma duyumu kapatıyorum. Beni rahatsız ediyor. Şu an, her şey beni rahatsız ediyor. Victorian beni kontrolü altına aldı. İstedğim dışında alındım. Yani boş boş bakmak dışında bir şey yapmıyorum. Bunun bana yardımını dokunuyor gibi.

Zaman geçiyor. Her şey bulanıklaşıyor. Kapıyı açarak, atlamak istiyorum fakat eklemelerim uyuşmuş, cansız. San-
ki çok uzun süre aynı pozisyonda oturmuşum ve eklemelerim de uykuya dalmış gibi. Victorian beni tuhaf vampir zihin kontrolüyle güçsüz hale getirdi ve bu beni gerçekten çok kızdırıyor. Kendi güçlerime rağmen, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok. Hâlâ vücudumun diğer kısımlarını hareket ettirmeye çalışıyorum; başım, gözlerim ve

gözkapaklarım dışında hiçbir şey çalışmıyor. Nefes almaya yarayan istemsiz kaslar, beni yaşamda tutmak için çalışıyor. Tamamen felç olmuş durumdayım. Ve hiç şaşırılmış da değilim.

Victorian, parmaklarıyla çenemi okşadı ve eli cildimi okşar vaziyette kaldı. İtmek istedim fakat tuhaf bir biçimde beni rahatlatıyordu. “Üzgünüm,” dedi. Sesi öylesine pişmanlıkla doluydu ki, neredeyse ona inanıyordum. “Seni isteğin dışında alıkoymak istemiyorum, Riley.” Ona baktım. Genç ve güzel yüzüne karşıdan gelen bir aracın ışıkları vururken, o da bana doğru baktı. “Gerçekten. Hiçbir şey beni senin kendi arzunla gelmen kadar memnun edemez. Bana güvenmen kadar. Fakat ne yazık ki, güzel olduğun kadar öngörülebilir birisin de.” Gülümsedi ve dişlerin jaguarın gölgesinde insani olmayan bir beyazlıkla parıldadı. Yalnızca stereonun floresan ışığı, yüzünü aydınlatıyordu. “Ayrıca. Araba kullanmam gerekiyor.”

Victorian Arcos. Gözlerimi ona doğru çevirdim ve bakmaya başladım. Keskin, aristokrat hatlar ve arkada toplanmış uzun siyah saçlarıyla bana bir zamanlar tabancasıyla düellolar yapan birini hatırlatıyordu. Cüretinden nefret etmek istiyordum. Yüzyıllardır eski Romanya strigoi vampiri olan o ve kardeşi Valerian, benim Gullah büyükbabamın ataları tarafından bir zamanlar mezara konulmuşlardı. Şimdi ise kardeşim Seth ve onun kabadayı arkadaşları yanlışlıkla bu tehlikeli vampir kardeşleri özgür bırakmışlardı. Valerian şeytanydi ve Savannah ve Charleston’da ölüm saçan, kana susamış bir fırtına estirmişti.

Karanlığın Ateşi

Oysa Vic... O biraz farklıydı. Ona tam olarak güvenmiyordum fakat kardeşi gibi psikopat bir katil değildi. Ve bir sebeple, her ne kadar Victorian strigoi zihin güçlerini beni onunla beraber ayrılmak için zorlamak amacıyla kullansa da, ondan nefret etmiyordum. Beni korumaya çalıştığını biliyordum.

Kulüpte ardımda tam bir katliam kalmıştı. Eğer Victorian benim için gelmeseydi, orada kalır ve savaşırdım. Geride sevdiğim pek çok kişi kalmıştı. Benim yardımım olmadan savaşa devam edeceklerdi ve bu konuda kendimi berbat hissediyordum. Orada olmalıydım. Nokta. Fakat Victorian bunu duyamazdı.

Victorian neden beni korumak istedi diye soruyor musunuz? Cevabı hâlâ bilmiyorum. Aramızda canlı ve hissedilir bir bağ var. Bunun o da en az benim kadar farkında. Bu bağ, paylaştığımız DNA'nın ötesinde. Valerian'la beraber beni ısırıldılar ve zehirlerini bana akıttılar. İşte bana bu hassas duyuları o zehir verdi. Onların türüne ender rastlanan strigoi vampir soyları, beni sizin normal insani duyularınızdan daha öngörülemez hale getirdi. Benden bunu daha fazla açıklamamı istemeyin. Bildiğim tek şey şu an çılgın insanüstü güçlerim olduğudur. Vaiz, Gullah'ım ve vekil büyükbabam bunların zamanla gelişeceğini söylerdi.

Merak içinde, "Nasıl bir Jaguar aldın ve hatta almak bir yana bir de kullanmayı öğrendin?" diye sordum.

"Kendim öğrendim. Pek bir şey yok aslında. Araba içince, senin nasıl nazik ve hareketsiz kalmanı sağlıyorsam arabayı da öyle elde ettim," diye cevap verdi. "Telkin gücü."

Öfkeyle ona doğru baktım. “Çaldın.”

Victorian içini çekti ve bir kez başıyla onayladı. “Çaldım.”

Birkaç dakika sessizlik içinde geçti. Elimi kapının kulpuna doğru hareket ettirmeye çalıştım. Tüm gücümü kullanmaya çalıştım. Öylesine çabalıyordum ki, içten içe titriyordum fakat hiçbir faydası olmadı.

Hâlâ felç halindeydim. Victorian’ın bu hareketsiz halimden tamamen faydalanabileceği fikri zihnimden geçti. Bana dokunabilir, bana tecavüz edebilirdi. Hayır, bekleyin. Onda telkin gücü var. Onunla çılgınca ve edepsizce seks yapmak istememi sağlayabilirdi ve ben de yapardım. Hatta kanımı bile içebilirdi. Yine de, yapmıyordu. Neden? Neden beni uzaklara götürüyor? Daha da önemlisi nereye? Ona daha önce sorabilirdim ve o da, “Zamanı geldiğinde sana söylerim,” derdi. Bu sorular ve daha fazlası beynimde debelenirken, üzerime bir bitkinlik çöktü. Göz kapaklarım kapanırken, dünya gitgide uzaklaşıyor gibiydi. Bir süre dinlendim. Uyuyakalırken, Victorian’ın saçımı yüzümden hafifçe çektiğini hissettim.

Görüntüler tekrar belirene dek ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum fakat onlar da beni Victorian’ın zihin kontrolü kadar kolaylıkla tuzağa düşürüyorlardı. Kapalı göz kapaklarımın ardında uyanık yatıyordum ve bir kez daha saatler önce Tunnel 9’da bıraktığımız korkunç kan banyosunu zihnimde canlandırıyordum. Zorlu bir itmeyle, duyularım bir an patladı ve uyuma halindeyken o korku mekânına döndüm. Uyuma halimin hemen dışında, Victorian’ın stereosundan işitme duyularımla Jem’in “24” parçasını zar

Karanlığın Ateşi

zor duyabiliyordum. Sonunda müzik, uykumun içine girdi ve bedenim uçmaya başladı. Şimdi müziğin Tunnel 9'daki çevresel ses düzeninden geldiğini biliyordum. İnsanlarla dolu puslu odaya doğru ilerliyordu. İnsanlar dans ediyorlar, müzikle hareket ediyorlardı ve bedenlerini kışkırtıcı bir biçimde birbirlerine sürtüyorlardı. Görünmez halde, çevreye bakındım. Çoğu kişi zaten uçmuştu. Bazıları ise sadece seks heyecanı içinde, yatacak bir kız bulmaya çalışan hormonlu yirmili yaşlarda çocuklardı. Diğerleri ise parti yapıyor ve içki içiyorlardı. Hepsi avlanıyordu. Ben ise görünmez bir seyirciden başka bir şey değildim. İzliyordum.

Yeni bir vampir bir insana saldırdığında ilk kandamla-sı dökülmüştü. Yeni vampirler, berbat, kontrolsüz ve doymak bilmeyen bir iştahları olan yepyeni dönüştürülmüş vampirlerdi. Karar verme yetenekleri yoktu ve kendilerini kontrolleri sıfırdı. İsteksiz bir biçimde kanı içime çektim. Dilimle tadına baktım. Hatta dudaklarımı bile yaladım. Müziğin içinde bir çılgılık yükseldi ve ben de ilk kandamla-sının kime ait olduğunu görmek için döndüm. Pek de genç olmayan bir adam, sanırım otuz yaşında. Solgun bir cildi var ve siyah göz kalemi sürmüş. Adamı ancak bu kadar görebildim çünkü şimdi kafası resmen boynunun yan tarafındaki bir deri parçasında asılı kalmıştı. Yalnızca orada durmuş, sendeliyordu. Canlıydı fakat değildi. Yeni bir vampir, atardamarına ulaşabilmek için boğazını ısırp, omuriliğini ve kemiğini çiğnedikten sonra vücudu şoka girmişti. Yeni vampirler böyleydi. Deneyimsiz. Aç. Kahrolası pasaklılardı. Doğrudan kalbe gitmeyi daha öğrenmemiş oluyorlardı.

Sonra her şey bir anda gelişti. Yeni vampirler, parti yapan kalabalığın içine daldılar. İnsanlar başta kavga etmeye çalıştılar. Daha fazla kan döküldü. Yeni vampirler, kurbanlarını parçaladılar. Ağır metalik koku, havada tıpkı bir sis perdesi gibi asılı kaldı. Korku ve açlıkla birlikte havada süzülüyordu. İnsanlar çığlıklar attılar, koştular. Öylesine çok kan vardı ki... Duvarlarda, insanların üzerinde atardamarlardan fışkıran kanlar yerlere dökülüyordu. İçimde bir yerlerde beliren ani ve şiddetli acı beni şaşkınlığa uğrattı.

İçim sıcacık olmuştu ve bir süre sonra kavurucu bir biçimde yanmaya başladı. Bu duygu derinlerden gelerek, kollarıma ve parmak uçlarıma doğru ve oradan da gövde-me, bacaklarıma ve ayaklarıma doğru yayılmıştı. Beni ele geçirmişti. Bu bir ihtiyaçtı. Öylesine azılı, öylesine saldırdığı ki, çığlık attım.

Neden böyle davranıyordum? Ben bir vampir değilim. Ben yeni bir vampir değilim. Hassas duyuları olan bir insanım. Victorian ve Valerian beni ısırduğında vampirlerin bazı özelliklerini kapmış olabilirim fakat onlar gibi değilim. Bu duyu veya her neyse ödümü patlatıyor. Yine de bir şey beni çekiyor. Tanıdık olmayan. Umutsuz. Korkunç.

Gözlerim bir insana odaklandı. Kadın mı erkek mi görmüyorum. Yalnızca damarlarında akmakta olan ılık kanın kokusunu alabiliyorum. İçime çektiğimde, dilimle tadına bakıyorum. İstiyorum. İhtiyacım var. Almak için her şeyi yaparım.

Üzerine saldırdım.

Gerçekte bedenim sarsılmaya başladı. Titredim, tüyletim ürperdi, şiddetle sarsıldım. Yavaş yavaş çığlıklar azaldı

Karanlığın Ateşi

ve metal koku hafifledi. Her ne kadar ihtiyacım hâlâ çok fazla olsa da, kan kokusunu geri itmeye çalışıyordum. Karanlıkta, artık insanları göremiyordum; kulüp kaybolmuştu. Yumuşak bir yerde sırtüstü yatıyordum. Şimdi çam kokuları ve yeni kesilmiş çimen kokusu alıyordum. Yavaşça gözlerimi açtım.

Çevremdeki sesler ve kokular, beni şimdiki zamana getirdi. Artık Victorian'ın Jaguar'ında değildim. Bir otoparkın yanında yerde yatıyordum. Otoyolda çeşitli hızlarda arabalar ve tırlar geçiyordu. Bir gazoz makinesinden bir kutu içecek düştü. Uzaklarda bir gülme sesi duydum. Bir stereoda Twisted Sister çalıyordu. Hoparlörlerden biri arkamdaydı. Önümdeki şeye odaklanırken görüşüm netleşti. Victorian üzerimde oturuyordu. Kollarımı başımın üzerine kaldırmıştı. Beni kıpırdatmadan tutuyordu. Gözlerim üzerinde dolandı. Eyaletler arası bir dinlenme tesisinde durmuştuk. Beton tuvaletler ve içecek makineleri vardı.

Zar zor sesimi çıkartarak, ona karşı mücadele ettim. “Ne yapıyorsun?”

Victorian beni inceledi. Beni daha da sertçe tuttu ve kaşlarını çattı. “Hatırlamıyor musun?”

Beynim bir an durdu. Hatırlamıyordum ve hatırlamamı sağlayacak kadar da düzgün yatmıyordum. Sertçe karşı geldim. Victoria'nın kavraması kırıldı ve sıçrayarak, kurtuldum. Bacaklarım yine de güçsüzdü ve birkaç adım sonra yine devrildim. Mücadele ederek, ayağa kalktım ve ilerlemeye başladım. Dinlenme tesisinin beton binalarının kenarındaki uzun lambalardan ışık huzmeleri geliyordu.

Görmezden geldim ve hızla gerideki gölgelere ve ağaçlara doğru koşmaya başladım. Bedenim aniden gerildi ve dizlerim boşaldı. Bir kez daha ayağa kalkmaya kendimi zorladım ve koşmaya çalıştım. Gücüm bedenimde öyle bir yayılıyordu ki, hissedebiliyordum ve sanki gücün kendisi bir sıvıydı ve birisi doğrudan bedenime enjekte etmişti.

Kollarım ve bacaklarım aşağı yukarı hareket ederken, karanlığa doğru resmen uçuyordum. Hassaslaşan özelliklerimden biri de hızlı ve aşırı hızlıydım. Beni kimin gördüğü umurunda değildi. Zaten gecenin ikisinde dinlenme tesisinde kim olurdu ki... Saniyeler içerisinde kendimi tonla çamın arasında bulmuştum. Dokuz saat önce Tunnel’da üzerimde olan tiril tiril etek, bluz ve Vans spor ayakkabılar hâlâ üzerimde olduğu için çalılar çıplak ayaklarıma batıyor ve deli gibi çiziyorlardı. Umurunda değildi. Gitmeliydim. İçimi kemiren şiddetli arzuyu hafifletmeliydim.

Aniden durdum. Zihnimde bir kargaşa meydana geldi ve anılarım hızla harekete geçti. Şiddetli arzu? Ben sadece Krystal hamburgerleri ve Krispy Kreme’ler için şiddetli arzu duyardım. Şeker. Yağlı yiyecekler. Ben bunlar için şiddetli arzu duyarım. O halde bu da ne?

Biri bana çarptı ve yeniden yere düştüm. Bakmasam da Victorian olduğunu biliyordum. Victorian’ın ağırlığı üzerimdeyken, keskin çam iğneleri ve kozalaklar cildime batıyordu. Yüzüm yaprak yığınları ve yosunların arasına gömülmüştü.

Hızla ellerim birbirine bağlandı.

Victorian, “Üzgünüm, aşkım,” diye özür diledi. Diz-

Karanlığın Ateşi

lerimi de birbirine kenetledi. “Bundan ne kadar nefret ettiğimi bilemezsin fakat bir şekilde ayağa kalkmama yardım etti ve ardından bana doğru baktı, telkin gücünden kurtuldun.” Bana doğru bakarken, yüzünü hafifçe çevirdi ve ağaçların arasından süzülen ay ışığı yüzünü aydınlattı. “Etkileyici. Telkin gücünden kurtulabilen birini daha önce hiç görmemiştim.”

İçimde beliren öfke gözlerimi doldurdu ve göğsümde hızla çarpmaya başladı. “Pekâlâ, artık var. Peki, şimdi ne olacak? Şimdi ne yapacaksın, Vic? Beni bir çuval köpek maması gibi omzuna fırlatıp, arabaya mı taşıyacaksın?”

Hafif bir gülümsemeyle dudakları yavaşça yukarıya doğru kıvrıldı. “Tam olarak öyle yapacağım.” Tek bir hareketle, Victorian dizlerini kırdı ve bir an sonra omzunda gidiyordum. Ellerini baldırlarımda tutuyordu. Tanrı’m, eteğim muhtemelen belime kadar çıkmıştı popomu açıkta bırakıyordu. Koruda ilerlemeye başladık ve dinlenme tesisinin karşısındaki çimenlere gittik, piknik masaları ve tuvaletleri geçtik. Çevrede kimse yoktu. Sadece birkaç tane tır vardı ve şoförleri derin bir uykuda gibi görünüyordu. Çılgılık atmamın hiçbir faydası olmazdı. Victorian çılgılığımı duyan herhangi birini rahatlıkla iyi olduğuma telkin edebirdi ve onlar da inanırlardı. Ben de sessiz kaldım.

Ta ki kilit sesini ve Jaguarın bagajının açılma sesini duyana dek.

“Kesinlikle olmaz,” dedim. Sesim düzensiz ve güvensiz çıkmıştı. “Victorian, beni oraya koyma.”

Beni oraya koydu. Beni yumuşakça yatırdı. Beni ta-

şımak için bagajı kullanacağını beklemiş miydi? Sıcacık kahverengi gözleri belirgin bir pişmanlıkla bana doğru bakıyordu. Neredeyse kendisinin ne olduğunu bana unutturacaktı. “Özür dilerim. Bundan gerçekten nefret ediyorum. Fakat benim telkin gücümden kurtulman?” Kafasını salladı. “Düşündüğümden olduğunu sandığımdan çok daha güçlüsün.”

“Sen kendin için bir tehreditsin, Riley. Sana bir şey olmasına izin veremem.” Bakışları benimkilerle birleşti. “Bununla yaşayamazdım.” Bagaj kapanmaya başladı.

Delirmişçesine, “Bekle!” dedim. “Beni nereye götürüyorsun?”

Elini indirerek, çenemi okşayan Vic, “Güvenli bir yere. Sana yardım edebileceğim bir yere.”

Başka tek kelime etmeden, beni içeriye kapattı. Bunu yaptığı an, başka birinin sesini duydum.

Derinlerden gelen şok oluş ve kızgın bir ses, “Ne halt ettiğini sanıyorsun, adamım?” dedi. “Oraya bir kadın koyduğunu gördüm.”

Victorian düzgün ve nazik bir sesle, “Belki de kendi işine bakmalısın,” dedi.

Arabanın arka kısmına bir yumruk indi. Yabancı, “Belki de sen o kahrolası çeneni kapatmalısın ve şu aşağılık bagajı açmalısın,” dedi. “Şimdi.”

Sessizlik.

İçimde kötü bir his vardı. Victorian neden adamın yürüyüş gitmesi için telkin gücünü kullanmıyordu?

“Kahretsin, ne!”

Duyduğum tek ses bir boğulma çığlığıydı.

Araba kapısı kapandı ve saniyeler içinde Jaguar'ın motoru hırıldadı çevremde. Görmesem de neler olduğunu biliyordum. Victorian beslenmişti. Adamı uyarmaya çalışmıştı. Adam da beni korumaya çalışmıştı. Her şey karmaşık olmuştu. Victorian vites taktı ve otoyola girdi. Hareket ediyorduk. Nereye gitmekte olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Şu an aklımdaki tek soru, yüzyıllar yaşındaki bir vampirin nasıl olup da bir yerlerden kayış bulabildiği idi. Dizlerimi ve bileklerimi çekiştirdim fakat hayır. O kalın ve sert plastik, bir santim bile kıpırdamıyordu. Aslında, daha da sıkışmışlardı. Ben de rahatlayarak, bağlanmış halde bir bagajda olduğumu unutmaya çalıştım. Ve geride, o dinlenme tesisinde bir adam kanı çekilmiş vaziyette yerde ölü yatıyordu. Gözlerimi kapattım. Yolun ve Jaguar motorunun sesini dinlemeye başladım. Her şey çok karmaşık hale gelmişti.

Şu an hayatımdaki tek bir şeyi düşünerek rahatlayabilirdim: Eliguis Dupre. Paris'ten gelen çok eski bir vampir. O ve Dupre ailesi 1700'lerden beri Savannah'ın gardiyanları olmuştur. Georgia sahillerindeki adalarda yaşayan vaizin Gullah ataları ile bir anlaşma yaptıktan sonra, şehri ipsis sapsız vampirlere karşı korumaya başlamışlardı.

Asla bir gece yaratığına âşık olacağımı düşünmemiştim. Veya onun bana âşık olacağını düşünmemiştim. Kendi kendimi kötülemiyorum fakat gerçekten herkesin tipi değildim. Çoğu kadından daha uzun boyluyum. Sırtım ve

kollarım korkunç ejderha dövmeleriyle kaplı ve sol gözü-
mün köşesinde de siyah bir melek kanadı var. Pembe röf-
lelerim var. Ve geçmişim mükemmel olmaktan çok uzak.
Bir ergenken, bir çocuğun yapabileceği her şeyi yapmış-
tım. Uyuşturucu. Çeteler. Okulu terk etme. Neyse ki va-
izin ve eşi Estelle'nin yardımıyla, kendimi düzeltmişim.
Okulu bitirdim ve Inksomnia adında tarihi bir bölgedeki
dükkânda başarılı bir dövme sanatçısı oldum. Yine de ha-
sarlı bir tipim. Eli geçmişimi göz ardı ediyor ve sadece
şimdiki *halimi* görüyor. Şok edici...

Eli farklı. Aslında tüm ailesi farklı. Onlar gerçek. Tıp-
kı insanlar gibi birbirlerini seviyorlar. Başka şekilde ifade
edemiyorum. Eli'm babası Gilles Dupre, annesi Elise, er-
kek kardeşleri Seraphin ve Jean-Luc ve küçük kız kardeşi
Josephine'e bakmak için büyümüştüm. Tüm dürüstlükle-
riyle hayatımı kurtarmak için yardım etmişlerdi.

Uykuyla bilinç arasında gelip giderken, Eli'nin görün-
tüsü zihnimde belirdi: yüzü, çenesi, gözleri. Kaymak gibi
cildi ve abanoz rengi saçları vardı. Öylesine parlak mavi
gözleri vardı ki, onlara bakmak neredeyse can yakıcıydı.
Fazlasıyla koruyucu olan Eli, daima çevreme dikkat ederdi
ve herhangi bir yabancıya karşı dikkatliydi. Bana dokunu-
şu, dudaklarını cildime değdirmesi. Seks inanılmazdı. İn-
sanın aklının başından gitmesi durumu pek tarif etmiyordu.
Bana hissettirdikleri seksten de öteydi. Eğer Jerry Magui-
re daha önce söylemediyse, Eli'a, "Beni tamamlıyorsun,"
diyebilirdim ve gerçekten de öyle hissediyordum. Yine de
ne ona ne de kendime ona âşık olduğumu söyleyemiyor-

dum. Bu işi nasıl bu kadar batırmıştım? Victorian'ın beni Tunnel'dan beni götürürken Eli ile son konuşmamız zihnimde yankılandı.

Senin için geleceğim.

Eli'a inanıyordum fakat nereye gittiğimizi nereden bilecekti? Ben Victorian'la beraber giderken yüzünde kararlılıktan çok ıstırap ve ihanet ifadesi vardı. Her şey beş saniyede olup bitmişti. Vazgeçmek, Eli'in karakterinde yoktu. Bence insanken de karakteri böyleydi. Vampir olmadan önce de. Bu kesinlikle sevdiğim bir özellik.

Zaman uçup gitti. Uyuklayıp duruyordum. Erkek kardeşim Seth ve arkadaşları, bilmeyerek Victorian ve Valerian Arcos'u mezarlarından çıkarttıkları gecedan beri pek çok şey olmuştu. O zaman Vaiz ve onun mistik Gullah atalarının Arcos kardeşlerin mezara konulmalarından sorumlu olduklarını öğrenmiştim. Gullahlar, Afrika'dan Amerika'ya getirilen kölelerin doğrudan atalarıydılar. Özgürlüklerini kazanıp mağrur ve güçlü bir aile olmuşlardı ve Georgia ve Güney Caroline'daki dış adaları ele geçirmişlerdi. Vaizin ataları, vahşileri dışarıda tutarak Savannah ve çevresini koruyabilmek için Dupres ailesiyle anlaşmışlardı. Gullah, Eli ve ailesinin ihtiyacı olan kanı insani ve güvenli bir yoldan sağlıyorlardı. Hiç kimse ölmüyordu ve hiçbir yeni vampir oluşmuyordu.

Savannah ve Gullah için en büyük vampir tehdidi ise Victorian ve Valerian Arcos olmuştu. On sekizinci yüzyılda şehri ve kırsal kesimi işgal etmişlerdi. Savannah tarihinde sarıhummadan ölen onca insan? Onları humma öldürmüştü. Fakat bu gerçeği hiçbir kitapta bulamazsınız.

Vic, zorba ağabeyi yüzünden saldırıları gerçekleştirmişti fakat mezara konulduklarında şehir sessizliğe bürünmüştü. Barış dolu. Serbest kalana dek... Tüm bunlar uzun zaman önce gibiydi. Şimdi ise her şeyin merkezindeydi. Yüzyıllar önce bu şehri talan eden vampir, şimdi benim popomun peşindeydi.

Valerian Arcos'un beni korkutmadığını söylersem, bir yalancı olurum. Korkutuyor. Gerçekten.

Bacaklarımın arkası ve sırtım terlemişti ve yastıkların içindeki tüyler materyalden çıkarak, cildime saplanıyorlardı. Birazcık temiz hava içime çekebilmeyi diledim. Ne kadar süredir arabayla gitmekte olduğumuzu bilmiyordum fakat sınır noktama ulaşmıştım. Vans ayakkabılarımın tabanıyla, Jaguar'ın bagajının iç kısmını tekmelemeye başladım. Araba durmadan beş dakika boyunca tekmeledim. Victorian'ın kapısı açıldı ve kapandı. Bagaj açıldı. Soğuk havayı lastik ve motor yağı kokusu doldurdu. Çevreye bakındım. Büyük bir yer altı alanındaydık ve ses yankılanıyordu. Önümde beton duvarlar ve sütunlar duruyordu. Seyrek olarak araçlar park edilmişti. Birkaç metre öteyi işaret eden bir çıkış levhası vardı. Birden anladım. “Neden kapalı bir otoparktayız?”

Sorumu duymazdan gelerek, “İyi misin?” diye sordu ve saçlarımı gözümün önünden çekti. Yanağımdaki kirli melek kanadı mürekkebine baktı. Yüzünde bir endişe belirmişti.

“Yani nefes alacak hava kalmaması ve cehennem kadar sıcak olması haricinde mi? son bir saattir çişimin geldi-

ğinden bahsetmiyorum bile. Elbette. Harikayım, Vic,” diye parladım. “Beni buradan çıkart.”

Victorian hafifçe sırtıttı ve hemen sırtımayı kesti. Yüzü sertleşti ve çevreye bakındı. “Acele etmeliyiz.” Beni kolaylıkla bagajdan çıkarttı ve ayakta duracak şekilde yere bıraktı. “Seni tekrar taşımama neden olmayacaksın, değil mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Fakat gitmemiz gereken yere ulaştığımızda, bana her şeyi anlatacaksın.”

Başıyla onayladı ve cebinden tel kesici çıkarttı. Birkaç hızlı hareketle el ve ayak bileklerim serbest kalmıştı.

Bagajı kapatarak, beni dirseğimden tuttu. “Hadi gidelim,” dedi. Loş ışıklı ve neredeyse boş olan otobüs boyunca onu takip ettim. Gözüme bir levha ilişti: HARTFIELD-JACKSON ATLANTA ULUSLARARASI HAVAALANI'NA HOŞGELDİNİZ. Mideme ani bir acı saplandı. “Vic, beni nereye götürüyorsun?” Beni bir uçağa mı bindirecekti? Nereye? Bu konuda hiç iyi hissetmiyordum. Hem de hiç. İşemem gerekiyordu. Fena halde. “Vic? Tuvalet?”

Yine cevap yok. Fakat merdivenlere doğru ilerledik ve neyse ki orada bir dizi tuvalet vardı. Vic, “Hızlı ol, Riley,” dedi. “Ve lütfen koşmaya kalkışma.”

Banyo boştu. Bir klozete oturdum ve işimi halletmeye başladım. Sifonu ayağımla çektim çünkü umumi tuvaletler çok pis oluyordu. Lavaboya gidip, suyu açtım.

Victorian, “Riley, haydi gel,” dedi. Sesinde sabırsızlık emareleri vardı.

“Bana bir saniye ver, tamam mı?” dedim. Ellerimi sabunlayıp, duruladım. Kâğıt havlu yoktu. Ben de ellerimi gömleğime sürdüm ve dışarı çıktım. Victorian bana bakıyordu. “Gördün mü? Koşmak yok.” Beni sessizce dirseğimden tuttu ve ilerletmeye başladı.

Asansöre ulaştık ve Victorian beni içeri çekti. Tüm telkin gücünü beni kontrol altında tutmak için harcadığını biliyordum çünkü kaçmaya çalışabiliyordum.

Bu defa yapamazdım. Giriş katı için düğmeye bastı. Kapılan kapanmaya başladığında, burnuma bir koku geldi. Tanıdık bir koku. İnanamıyordum. Eli buradaydı.

Birden kapıların arasında bir el belirdi ve nefes bile alamadan, kolumdan dışarıya çekilip, yere atılmışım. İnleyerek, otoparkın beton zeminine uçmuştum. Ayağa kalktığım anda Eli’nin kardeşi Seraphin’i kısaca Phin’i gördüm. İçimde bir şaşkınlık ve karmaşa belirdi. Kalkmama yardım etti. Daha doğrusu beni hızla çekti.

“İyi misin?” diye sordu. Elleri her yerimde dolanıyor ve bir yaralanma var mı diye kontrol ediyordu. Onu ittiğim anda, Eli’ya bakındım. Onu gördüğüm anda, asansöre doğru sıçradım.

Phin beni yakalamak için öne doğru uzanırken, “Riley, dur!” diye seslendi.

Dinlemedim. Dinleyemezdim. Çünkü Eli’ı tanıyordum. Victorian’ı öldürecekti.

Vic, Romanya’dan gelen kötü vampirleri temsil etmekle kalmıyordu. Aynı zamanda bana âşıktı ve Eli da bunu biliyordu. Kötü bir kan emici olmamasına ve benim bu tutku-

ya karşılık vermememe rağmen, kötü bir kombinasyondur. Vic'le aramızda bir çeşit bağ olduğu doğrudur fakat benim tarafımda bu bağ aşk değildi. Eli'nın umurunda değildi. Gözlerinden belliydi, Victorian'ın ölmesi gerekiyordu. Özellikle de artık Vic'in DNA'sı ile benimki bağlandığı için. Eli'ı suçlamıyordum fakat Vic'i savunmak zorundaydım.

Ben asansöre doğru hızla ilerlerken, Eli ve Victorian asansörden dışarı düştüler. İnleme ve gırlama sesleri arasında, Eli'nın Fransız kelimeleri ve Victorian'ın Romence küfürleri birbirine karışıyordu. Üçümüz de yere düştük. Eli vampire dönüştü, azı dişleri çıktı, yüzü değişti ve gözleri de kırmızı nokta şeklinde gözbebekleriyle beyaza döndü. Korkutucu bir görüntüydü. Victorian'ın görüntüsü de değişti. Gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu. Cildi çok solgunlaştı. Neredeyse ölü gibi. Sadece beyaz değildi. Gözleri kan kırmızısıydı ve azı dişleri uzundu ve dışarıya çıkmıştı. Eli tek eliyle beni itti ve yine yere düştüm. Vahşice küfrederek, ayağa fırladım fakat Eli ve Victorian çoktan uzaklaşmışlardı. Birbirlerine girmişlerdi. Hırıldıyorlar ve birbirlerini yere fırlatıyorlardı. Phin beni tutmaya çalışırken, koşmaya başladım. Onlara ulaşır ulaşmaz, durdum. Bir eli Victorian'ın boğazında olan Eli, diğer eliyle de beni yine düşürmeye çalışmıştı. Elini ittim.

“Eli! Dur!” diye haykırdım ve aralarına atladım. Tıpkı iki Amerikan Teriyeri arasında gibiydim. “Şimdi!”

Eli, “Riley, kıpırda!” diye gürledi. Sesi insani olmaktan uzaktı ve neredeyse işitilmezdi. Bir kez daha beni savurmaya çalıştı.

Victorian'a tutundum fakat gözlerimi Eli'inkilere dikmiştim. "Hayır, kahretsin! Dur ve beni dinle!"

Eli, "Phin!" diye bağırdı. "Kahretsin; onu al buradan!"

Olabildiğince Eli'in gözlerine odaklandım. "Lütfen, Eli. Lütfen onu öldürme." Yalvarmaya alışkın değildim ve bana hiç uygun değildi. Aslına bakarsanız, biraz aptal gibi görünüyordum. Fakat bu durumda, bir seçeneğim yoktu. "Lütfen."

Phin'in eli omzumdaydı ve beni çekiyordu. Direndim.

Eli'in insani olmayan beyaz kızgın bakışı, benimkinde dondu kaldı. "Neden?" diye sordu. Sesi ölümcül derecede düzgün ve hatta hafıftı. Kafasının karıştığını, kırıldığını görebiliyordum. Doğuştan kızgındı. Onu suçlamıyordum. Arkamda Victorian'ın bedeni ürperdi fakat gözlerimi Eli'dan kaçırmadım. "Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap verdim. "Ben... Sadece bana doğru gelmiyor."

Eli'in keskin bakışları, Victorian'a kitlendi. Nefretle doluydu bakışları. "Doğru gelmiyor mu, Riley? Seni kaçırdı." Victorian'ın boğazındaki elini daha da sıktı. "Seni neredeyse öldürüyordu."

Evet, bunu zaten biliyordum. Önemli değildi. "Kardeşi gibi bir canavar değil," dedim. "Güven bana."

Eli resmen öfkeyle titredi. Kıpırmızı gözbebekleri irileşti. Artık tıpkı karanlığa alışmaya çalışan bir kedinin gözlerine benzemişti. Victorian'ın kardeşinin beni öldürmek istediğini biliyordu. Valerian, kelimenin her anlamıyla bir canavardı. Kaç kişiyi öldürdüğü veya dönüştürdüğü belirsizdi. En korkulan avcı oydu. Ölemeyen bir seri katil. En

Karanlığın Ateşi

azından kolay kolay ölmeyen. Ayrıca bana karşı da özel bir kini vardı. Nedenini bilmiyordum. Belki de kaçabildiğim içindi. Onu yenmiştim ve bundan nefret ediyordu. Belki de kendi öz kardeşinin bana olan ilgisi yüzündendi. Fakat Victorain'ın Valerian gibi olmadığını biliyordum. Ve onun ölmesini istemiyordum.

Sakince, “Eligius,” dedim ve bana doğru baktı. “Çekil.”

Bembeyaz gözleriyle sessiz bir karar aşamasında bana o kadar uzun süre baktı ki, yıllar geçmiş gibi geldi. Victorian'a bakmadan, “Bana ne *hale* döndüğünü anlatana kadar olmaz,” demeyi başardı.

Victorian'a doğru döndüm. Kan kırmızısı gözleri, benimkilerle buluştu. Destek vermek için elimi Eli'nin koluna koydum ve Victorian'a doğru başımı salladım. Midem bek-lentiden çalkalanıyordu.

Victorian birkaç saniye nefes aldı, başını eğdi ve kendini topladı. Zayıf fakat geniş omuzları, indi kalktı ve ciğerlerine gitmediğine emin olduğum havayı içine çekti. Kafasını kaldırdığında, vampir özelliklerinden geride sadece gözleri kalmıştı. Kıpırmızı bana bakıyordu gözleri. “Riley'de çok fazla kardeşimin strigoi DNA'sından var. Onu... Değiştiriyor.” Eli'a göz attı. “Karanlık tarikat üyelerinin bile iyileştiremeyeceği biçimde onu değiştiriyor.” Romen aksam bu gibi zamanlarda iyice belirginleşiyordu. “Canı çekmeye başladı. Gördüm.” Sesini hafıfletti. “Öldürecek.”

Şok içerisinde, Vic'e bakarak, “Ben ne?” diye sordum. “Kafayı mı yedin?”

Phin, “Deli saçması,” dedi ve kızgın sesi otoparkın beton duvarlarında yankılandı. “Haftalarca arınmadan geçti.”

Victorian, “Strigoi’nin gücünü azımsıyorsunuz,” dedi.

Phin, “Canın cehenneme,” diye cevap verdi.

Eli ölümcül bir sessizlikle, “Hiçbir şeyi azımsamıyoruz,” dedi. Sesi tehditkârdı. “Hatalısın, Arcos.”

Victorian, “Telkin gücümü yendi,” diye tartışmaya devam etti. Bana bir an baktı. “İnemeye ve çırpınmaya başladı.” Önce bana sonra da Eli’a doğru baktı. “Saatte seksen beşle giderken neredeyse arabadan atlıyordu. Onu çekip, fiziksel olarak durdurmak zorunda kaldım ce o zaman bile gücümü biraz aştı. Kaçmaya çalışırken, onu kovalamak zorunda kaldım.”

Phin, “Onu nereye götürüyordun?” diye sordu. Kendi sesi değil gibiydi ve sabırsızlanmaya başlamıştı. Séraphin Dupré karakterine aykırı.

Fakat dinlenme tesisinden korulara doğru koşmam da benim karakterime aykırıydı. O tuhaf arzular. O da neyin nesiydi? Bunun Tunnel 9’da meydana gelen travmadan kalan etki olduğuna kendimi inandırmıştım.

Eli, “Nereye?” dedi. Onun da sabrı hızla tükeniyordu. Victorian’ın kutsal olmayan bakışları bana doğru yöneldi. “Romanya’daki Kudzsir’e, ailemin evine. Babama.”

Gözlerimi kırpmama fırsat kalmadan Eli’ın bedeni önüme geçmişti. Ben onlara bakana dek, Eli Victorian’ı duvara yapıştırmıştı. “Yani onu döndürebilir misin? Kendine mi alacaksın?”

“Eli!” diye haykırdım.

Karanlığın Ateşi

Yüzü Victorian'inkine yakın olan Eli hırladı. “Buna izin vermeden kahrolası kafanı, kollarını ve bacaklarını gövdeninden ayırır ve yakarım. Ve önce kahrolası kafandan başlarım.”

“Hayır!” Koşmaya başlamıştım çünkü Eli Victorian'ı hemen oracıkta öldürecek gibiydi. Biri kolumu yakaladı ve sarsılmama neden oldu. Dönüp, kızgınca Phin'e baktım. “Beni bırakırsan iyi olur.”

Phin sadece baktı ve daha da sertçe tuttu.

O anda bir araba farı, gri beton duvarlarda belirdi. Bir SUV giriyordu.

“Eli, gidelim,” diye yalvardım. “Şimdi. Unut bunu. Ben iyiyim. Senin yanımdayım.”

Başa beni umursamadı, yeni bir şey değil. Ardından Victorian'ı otopark boyunca sürükledi. Yanımdan geçerken duraksamadan benim elimi de yakaladı. Tek kelime etmemişti. Elektrik çevresinde cızırdıyor gibiydi. Eğer bunun sebebi öfkesiyse, öfke aurası vardı.

Victorian sandığımdan daha cesaretli çıkmıştı. Bir anda, Eli'ın önüne geçiverdi. “Şunu bil, Eligius Dupre. Yalnızca babam gibi güçlü biri, Riley'nin içinde gelişmekte olan şeytanı çıkartabilir. Ve yakında göreceksin kesinlikle orada. Ve ondan hoşlanmayacağına söz verebilirim.”

Eli, bir an Victorian'a doğru baktı ve onu yolundan defetti. Otoparkta ilerlemeye devam ettik. Dönerek, Victorian'ı izledim.

Olduğu yerde kıpırdamayarak, “Yakında göreceksiniz,” dedi. Eli'a söylüyordu fakat gözleri üzerimdeydi.

“Onu bana geri getireceksin. Ben de burada bekliyor olacağım.”

Köşeden döndük ve Victorian artık görünmüyordu. Kendisi de bir vampir olan Victorian’ın vampirizmi şeytani bulması beni şaşırtmıştı. Belki o da en az Dupreler kadar olduğu şeyden nefret ediyordu. Her ne kadar artık vücudunda mevcut olmasa da, iyi bir kalbi vardı.

Phin’in siyah Ford-150’sine gergin bir sessizlikle ulaştık. Uzaklarda bir kapının kapandığını ve motorun çalıştırıldığını duydum. Victorian’ın Jaguar’ı olduğunu tahmin ettim. Phin, anahtarlığından arabanın kilidini açtı ve Eli da kapımı açtı. İçeri girmek için ayağımı koyduğumda, beni durdurdu.

Her iki elini de yüzüme koydu ve beni öptü, uzun uzun, sertçe ve umutsuzca. Kokusunu içime çektim ve öpücüğüne karşılık verdim. Diğer çoğu yaşayan ölününkinin aksine, Eli’nin dudakları buz gibi değildi. Benimkileri hırsla öperken ılık ve duygusaldı. Ardından geri çekildi. Ürkütücü mavi gözleriyle, baştan aşağıya beni süzdü. Açıkta olan kalçamda duraksadı, elini indirdi ve büyük yırtığa baktı.

“Dinlenme tesisinde meydana gelmiş olmalı,” dedim. Her ne kadar yüzü gölgede olsa da, beni vahşi bir tavırla izlediğini biliyordum.

“Haydi, eve gidelim,” dedi ve yanıma oturdu. Gülümsememişti. Eli hâlâ kızgındı.

Phin kamyoneti çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Peachtree Sokağı’na gelene dek, Victorian’la beraber Atlanta’ya kadar geldiğimizi fark etmemiştim.

Karanlığın Ateşi

Phin'in kamyonetindeki dijital saate göre, saat sabah dörde geliyordu. Uzun binaların ve şehir merkezinden eyaletler arasına giden yollardan geçerek, Savannah'a doğru ilerlemeye başladık. Eyaletler arası yola çıkmadan önce, Phin bir benzin istasyonuna girerek benzin doldurdu. İçeriye koştum ve birkaç içecek ve bir paket de Chic-O-Stix aldım. Eli o esnada sürekli bana bakıyordu. Eve dönmek üzere kamyonete bindik.

Phin'in kamyonetinde Eli'nin bedeni benimkine dayanıyordu ve elini koruma amaçlı kalçama koymuştu. O esnada zihnimi meşgul eden bir tek şey vardı.

Gerçekten şeytana mı dönüyordum? Öldürecek miydim?

Kan arzulayacak mıydım?

Kahretsin, umarım yapmam.

Yine uykum geliyordu, neden bilmiyordum fakat kendimi günlerdir uyumamış gibi hissediyordum. Gözlerimi kapattım ve kısa sürede uyku beni ele geçirdi.

İKİNCİ KISIM

HENGÂME

O kız düzgün değil. Onu eve geri getirdikleri gün fark ettim. Gözlerinde yüzüne veya ağzına yakışmayan kötü bir bakış var. Bu bakışı daha önce de yabansılarda gördüm. Çok çok uzun zaman önce. Ne olduğunu da biliyorum. Şeytan, evet öyle. Saf ölü şeytan. Onu bu defa kurtarabilir miyim bilmiyorum fakat ölene dek denerim.

Vaiz

Farklı hissediyordum. Victorian'ın bagajında Atlanta'ya gerçekleştirdiğim çılgın seyahatten beri hissedebiliyordum ve üzerinden tam bir hafta geçmişti. Sadece hayal gücüm benimle dalga geçiyor olabilirdi. Aslında tamamen farklı bir şey olabilirdi.

Victorian'ın o gece ettiği şok edici sözleri kulaklarımda yankılanıp duruyordu. Bunu göstermemiş olabilirim fakat yankılanmıştı. Artık Eli da yanımdan neredeyse hiç

ayrılmıyordu. Eskisinden de fazla çevremdeydi. Aslına bakarsanız, döndüğümüzden beri ilk defa beni bir saatten uzun süre yalnız bırakmıştı. Eli kolay gitmemişti. Fakat Vaiz'in çatı katındaki bir sızıntıyı onarmak için onun ve Seth'in yardımına ihtiyacı olmuştu. Ben de bu durumdan tam anlamıyla faydalanarak, sıcak bir banyo yapıyordum. Pazar gecesi idi ve nihayet Ekim ayının ortasında buz gibi bir soğuk gelmişti ve dükkân kapanmıştı. Bu yalnız başıma geçirdiğim zamanın keyfini çıkartıyordum. Kendime ait bu zamana ihtiyacım vardı. Umutsuzca.

Kafamı hava yastığına dayadım ve küvette daha derinlere doğru dalarak, gözlerimi kapattım. Seth'le beraber Vaiz'in bizi korumaya çalıştığı şeyleri öğrenmemizin üzerinden ne kadar zaman geçmişti. Arcos kardeşlerle karşılaşmamızın ardından, tatlı Seth'in kişiliği tamamen değişmişti. Gözlerine sürekli aptal bir güneş gözlüğü takıyordu. Bütün gün uyuyordu ve yemek yemeyi kesmişti. Bir gün Seth yere çakılmak için kendisini en üst kattaki pencereden atana dek ne olduğunu da anlamamıştık. Bu görüntü zihnime çakılı kalmıştı.

Neredeyse dönmüştü. Fakat Vaiz ve atalarından beri vampirizm temizleme konusunda uzmanlaşmış olan Gul-lah tarikat üyeleri, Seth'i kurtarmışlardı. Arkadaşı Riggs'i kurtarmışlardı. Beni de kurtarmışlardı. Eğer Vaiz ve Estelle olmasaydı, şu an küvette yatıyor olmayacağımı biliyordum.

Tıpkı benim gibi Seth ve Riggs'in de hassas duyuları vardı. En güçlüleri bendim. Vaiz beni güçlerimin sürekli

olarak değişeceği konusunda uyarmıştı fakat içinde gitgide gelişen bu duygu beklenmedik bir durumdu. Ağzımda berbat bir tat bırakıyordu. Seth'in de aynı durumda olmadığını umuyordum. Size söyleyeyim: Eğer erkek kardeşime bir şey olursa yaşayamam.

Zihnim tekrar Victorian'ın sözlerine döndü. Eli'in hareketlerine. Vic'le karşılaşmamızdan beri, Eli daha da bana yoğunlaşmıştı. Beni yalnız bırakmamasına bakılırsa, gerçekten kötü bir şeyin gelmekte olduğu belliydi. Benim kendi kendimi idare edebileceğimi biliyordu fakat son zamanlarda hiçbir yeteneğim yok gibi davranıyordu. Her yerdeydi. Koruyucu olmak ayrı bir şeydi, nefes alacak yer bırakmamak ayrı. Fakat halden anlamalıydım. Uzun zaman önce Eli'in yanlışlıkla açık olduğu genç kadını öldürdüğünü biliyordum. Kendini asla affetmeyecekti ve aynı şeyin bana da olacağını düşündüğünden hemen hemen emindim. Olmayacaktı. Fakat bu onu teselli etmiyordu. Benimleyken kontrolünü kaybedeceğinden hâlâ korkuyordu. O yüzden dikkatliydi. Fazlasıyla dikkatli.

Yüzü rahatlıkla gözümün önüne geldi. Dolgun ve düzgün dudakları, keskin hatları ve perçinli enesi. Rahatsız edici mavi gözleri daima zerimdeydi. Ya yüz ifadesi? Acı içinde. Sanki gerçekten fiziksel acı çekiyordu. Tıpkı ilk tanıştığımızdaki gibi.

Eli'in kardeşleri de çok fazla etraftaydılar, sürekli dkkndaydılar. Ciddi ve daima çok dalgın olan Phin. Kısa koyu kahverengi saçları ve fazlasıyla ık Dupre gözleriyle dikkatleri hemen üzerine çekiyordu. Son zamanlarda en

Karanlığın Ateşi

az Eli kadar dibimden ayrılmıyordu. Eli'nın diğer kardeşi, Luc? O ve Phin ikiz kardeş kadar birbirlerine benziyorlardı fakat Luc'un saçları uzundu ve bukle bukle idi. Üç kardeş arasında şaklaban olan oydu fakat vampir kavgalarında nasıl kötüleştiğini de görmüştüm.

En iyi insan arkadaşım ve iş ortağım olan Nyxinnia Foster, son zamanlarda Luc'un dikkatini çekmişti. Beraber olmalarının hoşuma gideceğini sanmamıştım ama gitmişti. Nyx, Luc için deli oluyordu ve o da kıza bayılıyordu. Tatlı, sevgi dolu ve rahatsız edici derecede güven duyan Nyx, Valerian ve onun yeni yarattığı vampir çetesi için kolay bir hedefti. Kız bir Gotik prenesti ve yaralı bir başparmak gibi ortadaydı. Luc, Nyx'i koruyordu. Bunu bilmek beni rahatlatıyordu. Nyx'i bir kız kardeş kadar seviyordum.

Kardeşlerden bahsetmişken, Eli'nın en küçük kardeşi olan Josie vardı. Dar kotlar, Converse'ler ve neredeyse beline kadar gelen uzun, açık kahverengi saçlarıyla ortalama bir ergen gibi görünüyordu. Kâküllerini yana doğru bırakıyordu. Ne kadar tatlı diye düşünebilirsiniz. Fakat ben daha iyi biliyorum. Tıpkı erkek kardeşleri gibi dövüşebilir. Onu öldürürken görmek gerçekten çok tuhaf. Fakat özgür ruhlu ve nazik biri. Ne yazık ki, sonsuza dek on beş yaşındaki bedeninde hapis ve Seth için deli oluyor. Seth yaşlanacak. O ise yaşlanmayacak.

Çevrem sevdiğim insanlarla dolu. Yani çoğunlukla en iyi davranışımı sergiliyorum. Fakat bugünlerde, sonraki cümlelerimi, hareketlerimi ve temas kurduğum insanlarla olan etkileşimimi önceden düşünmeliyim. Daha hızlı sinir-

leniyorum. Müşterilerle ilgilenirken bile, kendimi korkunç bir laf edecekken buluyorum. Beni harekete geçirmek için pek bir şey gerekmiyor. Hemen yüzeyin altında, açığa çıkmak için bekleyen bir asabiyet var gibi. Neyse ki onu hissedebiliyorum. Şey gibi... Bu şeyin, içimde tırmalandığını ve dışarı çıkmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Fısıldıyor, tırnaklıyor ve kazıyordu. Sanki kendimden ayrı içimde yaşayan bir varlı var gibiydi. Onu kendi iradem dışında neyin dışarıda tuttuğunu bilmiyordum. Fakat dışarıya çıkmak istiyordu. Bunu anlıyordum. Tuhaftı. Sadece... Tuhaf.

Bazen Eli'in da fark edip etmediğini merak ediyordum. Bana bakışları? Yoğunluktan da öteydi. Gözleri derinlerime iniyor, araştırıyor ve değerlendiriyordu. Onu içimde hissettiğime yemin edebilirim. Düşüncelerimi okuyabiliyordu ve artık sürekli kafamdaydı. Yine de kafamda Victorian'ın sesini duyamıyordu. Acaba diğer şeyi de fark ediyor mu diye merak ettim. Çünkü yemin ederim, içimde canlı olduğunu hissediyordum. Sanki Eli... Orada olduğunu biliyordu fakat sadece bekliyordu. İzliyordu. Sanırım artık kendimi kontrol edemediğimde ona söyleyeceğime güveniyordu. O günün asla gelmemesini delicesine umuyordum.

Odamın kapısında pati sesleri duyduğumda köpeğim Chaz'ın geldiğini anladım. Burnuyla kapıyı itiyor ve bana göz atıyordu. İnledi.

“Selam, oğlum,” dedim. “Yürüyüşe çıkmak ister misin?”

Bir kez havlamadan önce kuyruğunu salladı. Ve yemin ederim gülümsedi.

“Tamam, tamam. Geliyorum,” dedim ve küvetten çıktım. Hızla kurulandım. Neyse ki saçlarımı ıslatmamıştım. Eşofman ve uzun kollu bir Inksomnia tişörtü ve siyah Adidas spor ayakkabılarımı giydim. Saçımı atkuyruğu şeklinde topladım ve Chaz’la beraber merdivenlerden indim. Tasmaşını kayışına takarken, heyecanla havladı. Dışarıya doğru ilerledik.

Buz gibi soğuk cildime işledi ve alışveriş caddesine çıktık. Chaz minik her şeyle ilgilenirken, ben de çevreyi gözden geçirdim. Tamamen yalnızdık. İşitme duyumu sonuna kadar açtım. Başlangıçta sesler, konuşmalar ve müzik yüzünden kaotikti fakat sonunda filtrelemeyi başardım ve Eli’in bana öğrettiği gibi seçici hale getirdim. Sıkıntıda olan herkesi dinlemeye başladım, seslerinde panik havası varsa veya heyecanla konuşarak, yalvarıyorlarsa dinliyordum. Tek duyduğum küfürler, bardaklara atılan buz sesleri, boş konuşmalar, kızgın adamlar arasında kavga oldu. Ciğerlerime bol bol hava çekerek, nefesimin tadına baktım. Dilime yerleşmesine izin verdim. Yeni vampir olanların özel bir kokuları olduğunu fark etmiştim. Çok hafif oluyordu fakat konsantre olursam, fark edebilirdim. Kokulu veya sert değildi fakat kesinlikle başka her şeyden farklıydı. Bu gece hiçbir koku almıyordum. Zaten çok uzaktaydı. Benim kutrumsu yeteneklerim ve duyularım ne kadar uzağa gidebiliyordu bilmiyordum. Sanırım yakında öğrenecektim.

Chaz köpek işlerini yerine getirmişti fakat benim canım hiç içeriye girmek istemiyordu. Bir şey, içimdeki bir şey beni çekiyordu. Gecenin ayazı ve şehrin alışılmadık

sessizliği beni cezp ediyordu. Bay Sokağı'nı geçerek, meydana geldik. Banklarda oturan turistler ve çevrede yürüyüş yapan çevre sakinleri vardı. Zaman akmaya başladı, ne kadar süre aktı bilmiyordum. Önemi yoktu. Ekim soğuğu ile birlikte, havada yaklaşmakta olan fırtınaya bel tutan bir nem vardı. Sonunda, kalabalık azalmaya başladı. River Sokağı'ndaki The Boar's Head'den sarhoş kahkahaları yükseliyordu. Broughton'da olsam da, sesleri bardaymış kadar net duyabiliyordum. Müşterilerin bedenlerinden yayılan ısıyı hissedebiliyordum. Sigara kokularını, nefeslerini ve terlerini koklayabiliyordum. Tükettikleri alkolü neredeyse dilimle tadabiliyordum. Rahatsızlık ve mide bulantısı her yanıma kaplamıştı. O duyuları devre dışı bırakmaya çalıştım. İşe yaramadı. Şehrin sesleri, insanların kokuları beni boğuyordu. Bekleyin, ben hâlâ insanım. Öyle değil mi? artık ne olduğumu biliyorsam ne olayım. Sadece rahat olmadığımı biliyorum. Karmaşa, beynimin canını yakıyor. Koşmaya başladım. Kaçmak için.

Bir veya iki blok boyunca yavaş koştum. Hâlâ Chaz'ın tasmaşının elimde olduğunun farkındaydım. Fakat bir noktada bıraktım. Bir süre beni takip etti fakat sonunda yetiemedi ve ben de yalnız kaldığım için memnundum. Çevredeki binalarda havlaması yankılanırken, ben de gölgele-re doğru koştum. Broughton Sokağı'ndan ve insanlardan uzaklara doğru koşuyordum. Gece beni sardı ve mahvolmuş bir canavar gibi beni yuttu. Bir an zihnimde Eagles'ın Hotel California parçası yankılandı. Çelik gibi bıçaklarını saplıyorlar fakat canavarı öldüremiyorlar. Bir nedenden

ötürü, bu dize beni daima delirtirdi. Hoşuma giderdi. En sevdiğim mısraydı.

Solumda bir arabanın kornasının sesi kulaklarımda yankılandı ve bir an içinde bulunduğum tuhaf bilinçdışı durumdan çıktım. Bir Ford Explorer bana çarpmamak için frene asılmıştı. Sürücünün söylediklerini anlamıyordum. Bana hareket çekti. Onunla göz göze geldim ve koşmaya devam ettim. Sonunda, uzun meşe ağaçlarının ve ufak yosunların gölgesinde yavaşladım ve yürümeye başladım. Beni delirten sesler azalmıştı ve dakikalar içinde kayboldu. Çok fazla koşarak, şehirden mi kaçmıştım? İnsanlardan? Sonunda yalnız mıydım?

Ardından bir kalp atışı duydum. Başka birinin. Düğün. Güçlü. Önümde. Takip etmeye başladım.

Küçük Thunderbolt şehri. Oradaydım. Seyrek yerleştirilmiş sokak lambalarının arasında ilerlerken, önüme bakıyordum. Erkek. Genç. Yirmilerin başında. Koşarken uzun ve zayıf bedeni, uzun bir gölge oluşturunuyordu. Yağmur başladı. Başta hafifti fakat sonradan artmaya başladı. Koşu yapan adamın kokusunu bana getiriyordu. Derin derin içime çektim. Ter. Sabun. Tekrar içime çektim.

Kan.

Yaklaştım. 10 metre. Beş metre.

Güçlü bir el kolumu tuttu ve beni durdurdu. Çevrem pek farkında değildim ve koşucu ha bire uzaklaşıyordu. Yağmur yanaklarımdan akıyordu, burnuma giriyordu ve saçımı kafa derime yapıştırıyordu. Ben ise gözlerimi koşucudan ayırmıyordum.

Kokusu burnumdan gitmiyordu.

“Riley!” Kızgın bir ses kulaklarımda yankılandı. Kokumu daha da güçlü sıktı. Titredi. “Riley! Bana bak!”

Bakmadığımda, sesin sahibi olan el çenemi yakaladı ve eliyle başımı çevirdi. Büyük eller yüzümü tutmuş, kaldırıyordu. Gözlerimden suyu siliyordu. Yakınımda duruyordu. Bakıyordum fakat görmüyordum. Duyduğum tek şey gitgide uzaklaşmakta olan kalp atışlarıydı. Sonunda tamamen kayboldu ve bir anda zihnim tamamen karardı.

Yavaş yavaş şehrin seslerini duymaya ve çevremdeki kokuları almaya başladım. Karanlık kayboldu. Bir korna çaldı. Bir kapı kapandı. Bir yerlerde birileri ısıklık çalıyordu. Birkaç kez gözlerimi kırptırdım. Bu sesler tanıdıktı.

“Riley?”

Eli’in yüzü belirdi. Koyu renk kaşları çatılmıştı. Yüzü öfkeden sertleşmişti. Yoksa endişeli miydi? Elleri yüzümü okşuyordu, yani endişelenmiş olmalıydı. Neden o halde olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

“Sorun nedir?” diye sordum.

Eli çok saldırgandı. Zihnime bakmakta olduğunu biliyordum. Ama sanki bu defa uğraşılıyor gibiydi. “Burada ne yapıyordun, Riley?” diye sordu. “Chaz tek başına Inksomnia’ya geldi.”

Çevreye bakındım. Nasıl benden kaçmıştı? Omzumu silktim. “Sincap peşinde koşmuştur. Tasma elimden kaymıştır. Daha önce de yapmıştı.” Eli’a güven verici bir tavırla gülümsedim. “Ne kadar zeki bir oğlan olduğunu görüyor musun? Doğrudan eve gitmiş.”

Karanlığın Ateşi

Eli kaşlarını daha da çattı. “İslanıyorsun,” dedi. “Zihnin bomboş ve bir koşuyu takip ediyorsun.” Ban doğru baktı ve ıslak saç tutamı gözlerinin önüne doğru düştü. “Çevrenin farkında değildin Ri. Veya benim.”

Yine omzumu silktim ve kıkırdadım. “Şimdi de takipçi bir sapık mı oldum? Bu çılgınca. Dupre.” İçimi çektim ve ona uzunca baktım. “Ben iyiyim, Eli. Sadece düşüncelerimde kayboldum. O kadar.” Şakasına koluna vurdum. “Yaşlı bir kadın gibi endişeleniyorsun.”

Eli gözlerini benden ayırmadı. İkimiz de yağmurun altında dikilirken, beni inceliyordu. “Adamı tanıyor muydun?” diye sordu.

Çevreye bakındım. Loş ışıklarda lambaların altını gözlerimle araştırdım. Kimseyi göremedim. “Hangi *adam*, Eli? Sadece koşuyordum. Başka bir şey yok. Şimdi yağmurdan uzaklaşabilir miyiz?”

Eli, alev alev yanan gözleriyle bana baktı. Üzerine giydiği siyah tişört, yağmur yüzünden üzerine yapışmıştı ve bedenindeki kaslar ince pamuk materyalin altında mükemmel bir biçimde görünüyordu. Ona doğru baktım. O da bana doğru baktı. Gözlerini kıstı.

Sonunda ellerini indirdi ve yüzümü bıraktı. “Eve. Derhal.”

Ev. Eli bana taşındı ve işler de yolunda gidiyordu. Hafif hafif koştuk çünkü şimdi inceden yağmur çiseliyordu. Eli bilerek bir adım arkamdan geliyordu. Dakikalar içinde Bay’i geçtik ve tüccar caddesindeki kaldırımlara ve ardından da Inksomnia’ya ulaşmıştık. Kapıyı açmak üzere uzandığımda, Eli beni durdurdu. Ona doğru baktım.

“Efendim?” diye sordum.

Birkaç dakikalık bir sessizlik sonrasında kafasını salladı. “Zihnini okumakta zorluk çekiyorum,” dedi. Hâlâ kaşları çatık duruyordu.

Gülümsedim. “Bu kötü bir durum mu? Hımm! Artık düşüncelerim yine bana özel. Ne kadar sıradan.”

Eklemleriyle çenemi okşadı. “Bundan hoşlanmıyorum.”

Elini tuttum ve parmaklarımızı birleştirdim. Onunki daima soğuk ve çelik gibi sert olurdu. “Güçlü.” Kapıyı açtım ve onu içeriye çektim. Chaz içerideydi ve anında havladı. Hemen arkasında, girişte Seth ve Josie duruyordu.

Seth, “Sana ne oldu?” diye sordu. “Chaz sensiz eve döndü?”

Kafamı salladım. “Sen de mi? Nedir bu böyle?” Bakışlarım Eli’a, ardından Josie’ye ve yine Seth’e döndü. “Yirmi soru? Sadece kahrolası bir koşuya çıktım. Chaz, tasmaını elimden kurtardı. Buraya döneceğini biliyordum. Tanrı’m.” Son kelimeyi hafifçe söyledim. Sinirlenmişim. Sorgulanmaktan bıkmışım. “Hatırladığım kadarıyla bir tasmam yok,” dedim.

Seth’in bakışı içime işledi. İncinmişti. Şaşırmıştı. Ve ben bunlara alışık değildim. Fakat kahretsin elimde değildi. Sorguya çekilmekten yorulmuştum. “Chaz elimden kaçtı. Bu kadar. Şimdi gidip duş alabilir miyim, lütfen?” Kimsedem bir cevap beklemedim. Seth ve Josie’nin yanından geçerek yukarıya doğru yöneldim. Odamda spor ayakkabılarımı çıkarttım, gömüğümün düğmelerini çözmeden çı-

Karanlığın Ateşi

kartarak, yere attım. Üzerimdeki ıslak pantolonu çıkarttım ve doğrudan banyoya gittim. Bir süre sıcak suda hiçbir şey yapmadan durdum. Oda buharla dolmuştu. Orada durmuş, düşünürken sıcak su sırtımdan ve omuzlarımdan akıyordu.

Öyle olmuştu, değil mi? Chaz'ın tasması elimdeydi ve ardından... Artık orada değildi. Koşu yapıyorduk. O... Tasmasından kurtuldu. Ben koşumu bitirmeye karar verdim çünkü eve döneceğini biliyordum. Ardından Eli belirdi ve tepesi atmıştı. Eve geldik. Hikâyenin sonu.

Hızla, onların hepsi çıldırmış diye bir karara vardım.

Yavaş yavaş gerçekleşiyor, öyle değil mi aşkım? Değişiklikler? Yanında tuttuğun o barbarı uyarmıştım ama beni dinlemedi. Lütfen, Riley. Gitmek zorundasın. Bana geri gel. Sana yemin ediyorum, sana yardım etmek için bütün gücümü kullanacağım.

Gözlerimdeki suyu sildim. Victorian hâlâ zihnimden benimle konuşabiliyordu. Hem rahatsız edici hem de rahatlatıcı bir durumdu bu. Bunu açıklayamıyordum, hem de hiç. *Beni rahat bırak, Vic. Bende bir sorun yok. Ve kahretsin, sen de mi? Daha az önce kardeşim ve Eli tarafından sorguya çekildim. Senin de yapmana ihtiyacım yok. Kafamdan çık ve huzur içinde banyo yapmama izin ver.*

Tanrı'm, kadın. Çıplak mısın? Duşta? Bana neden işkence yapıyorsun? Umurumda değil. Bu gecenin izlerini zihninde görebiliyorum. Kafan karışıyor, öyle değil mi? Daha da kötüleşecek, bana güven.

Kafam karışık filan değil, kahrolası. Şimdi git.

Banyo yapmaya devam ettim. Saçlarımı yıkadım. Cil-

dimi ovaladım ve sildim. Hâlâ Victorian'ın varlığını hissedebiliyordum. Nasıl bilmiyordum fakat hissedebiliyordum. *Ne yapıyorsun, Victorian?*

Birkaç saniye sonra cevap verdi. *Bilmek istemezsin.*

Bilmek istiyorum. Neden hâlâ buradasın?

Seni çıplak düşünmeden duramıyorum. Çıplak tenin, sabun içinde. Rahatlıkla zihnimde beliriyor. Bu olduğunda, engel olamıyorum Riley. Ben...

Tamam, tamam. Aşk çocuğu. Bilmek istemiyorum. Daha sonra, Vic.

Kesinlikle, aşkım...

Kuruyup, pijamalarımı giydim. Dişlerimi fırçaladım, ışıkları kapattım ve yatağa girdim. Yorgunluktan kemiklerim ağırlaşmıştı ve cildim acıyordu. Tam uykuya dalacakken Eli'nin güçlü kolları beni kendisine doğru çekti.

Alnıma doğru, "Dinlen," dedi ve uykulu halime rağmen dudaklarının cildimdeki hareketi titrememe neden oldu. "Uyandığında yanında olacağım."

"Oh, Tanrı'm," diye mırıldanarak, kolumu Eli'nin göğsüne attım ve ona doğru sokuldum. "Artık seks yapmayan eski çiftlere mi döndük?"

Eli kulağıma doğru kıkırdadı. "Bu sabah seviştik."

Çoktan uykuya doğru ilerlemiş halde, "Tamam," dedim. "Eğer bugün cadılık ettiysem, kusura bakma. Neyim olduğunu bilmiyorum."

Eli'nin dudakları yine tenimde dolanmaya başladı. Beni öperken, kollarıyla daha da sıkıca sarıyordu. "Her şey düzelecek, Riley. Tanrı adına yemin ederim ki düzelecek."

Karanlığın Ateşi

Son kısmı zorlukla duymuştum fakat güvenli bir biçimde bilinçaltıma sızmıştı. Hepsi güvendeydi, Eli'nın kolları, gücü, tenimde dudakları. Bir şekilde, o güven verici sözlerle ve o anılara ihtiyacım olacağını biliyordum. Sonra. Şimdilik, uyuyacaktım.

Yağmur yağıyordu. Dışarı hâlâ karanlıktı. Sokak lambaları, ıslak kaldırım taşları üzerinde kehribar rengi bir yansıma yapıyordu. Yakınlarda yoldaki bir çukura bir lastik girdi ve çamurluğuna su sıçrattı. Kaldırımında ayak sesleri vardı. Tuğla duvarlarda bir kalp atışı yankılandı. İnsan. Göz kırptım ve dinledim ve ardından çevreye bakındım. Neden dışarıdaydım? Daha yeni uykuya dalmamış mıydım? Sıcak yatağında Eli'nın kollarında? Öyle olduğunu biliyordum. O halde neden buradaydım? Eli'dan kurtulmayı nasıl başarmıştım?

Çevreye bakındım fakat yalnızca caddenin sonunda uzun bir gölge gördüm. Gölge ilerliyordu ve duyduğum ayak sesleriyle uyumlu haldeydi. Hızlıydılar, sendeleyerek bir sarhoş yürüyüşü gibi değillerdi. Daha çok korkmuş birinin ayak sesleri gibiydi. Sese ve ilerleyen uzun gölgeye doğru gitmeye başladım. Kalp atışları hızlandı, sesi yükseldi ve korkunun keskin kokusu Savannah Nehri'nin tuzlu sularına yapışıp, havada sonsuza dek asılı kaldı. Şimdi daha yakındaydım. Kalp atışları çevremdeki nemli taşlarda yankılanıyordu. Başka hiçbir şey yok. İnsan beni hissetti. Saklandı. Kan kokusu tıpkı bir sis bulutu gibi havayı kaplayıverdi.

İçimde bir tutku belirdi.

Sessizce, gizlenilen yerdeki gölgelere doğru ilerledim. Daha da yaklaştım. Bir inleme ve ardından da boğazlanan birinin haykırmasını duydum. Tam caddenin köşesini dönerken, onları gördüm. İki kişiydiler. İkisi de gençti, bir kadın ve bir erkek. Yeni vampirler. Birden kafam karıştı. Tepki verdim. Zıpladım.

Erkek, “Kızı yakala,” dedi. Sesi sakın, nefret dolu ve kararlıydı.

Tam ben ona doğru atlarken, kadın vampir de bana doğru hırlayarak atladı. Birbirimize çarptık ve kaldırım taşlarının üzerine doğru düştük. Kadını boğazından yakaladım ve duvara fırlattım. Anında ayağa kalkarak, bana doğru geldi. Eğildim. Karşıkı duvara çarptı. Onu takip ettim. Arkadan kollarını tuttum. Kolunu kopartacak gücüm vardı fakat o anda bir çılgılık duyarak, sese doğru baktım. “Bana yardım et, Riley!”

Filipe Dagala’nın tanıdık sesini duyduğumda kanım dondu.

Dişlerini indirmiş olan erkek, insanı ısıırıyordu. Ancak o zaman kısa siyah saçları, ufak endamı ve gözlükleri ardındaki iri ve korkmuş kahverengi gözlerini fark ettim. Bu komşum Bhing’di ve Inksomnia’nın yanında SoHo adında bir moda butiği işletiyordu. Dişi vampiri birkaç metre öteye attım ve kadın merdivenlere düştü. Erkeğe koştum ve onu Bhing’in üzerinden attım. Kız geriye doğru yalpaladı.

Adam, “Kaltak!” diye dişlerini gıcırdattı ve sandığımdan daha büyük bir güçle boğazıma yapışıp, beni havaya kaldırdı. Gözleri donuktu, ikisinin de merkezinde kırmızı

Karanlığın Ateşi

minik gözbebekleri vardı. Bana doğru bakıyordu. Hiçbir merhamet yoktu. Hiçbir acıma yoktu. Sadece öfke ve açlık. “Benim avlarıma bulaşma, ucube,” dedi. Sokak lambası vampir dişlerinin üzerinde parılıyordu.

Işık hızında reflekslerle, bacaklarımı beline doladım ve avuç içlerimle boğazına indirdim. Beni serbest bıraktı ve yere doğru düşerken, ona doğru süründüm. Arkadan gümüş bıçağımı çıkarttım ve kalbine sapladım. İşi bitmişti, üzerinden kalktım. Çevreye bakındım ve dişinin bana doğru koşmakta olduğunu gördüm. Tek bir harekette, bıçağı erkeğin kalbinden çıkarttım ve dişiye sapladım. Kabzasına kadar gömülmüştü. Kadın da düştü ve yok olmaya başladı.

Tutku geri dönmüştü. İnsana doğru döndüm.

Fakat şimdi cadde boştu. Bhing kaybolmuştu. Cadde de aramaya başladım. Çöp kutularını karıştıran bir sokak kedisi dışında bomboştu. Bhing gitmişti. İşte zaman yeni vampirleri öldürdüğümü anlamıştım.

Onların avladıklarının peşindeydim. Avlarının.

Bhing’in kanını istiyordum.

Her iki elimle, kafamı kavradım ve caddede sendeleyerek yürümeye başladım. Bana ne oluyordu? Başım dönmeye başlamıştı. Dizlerimin üzerine çöktüm ve derin nefesler almaya başladım. Midem bulanıyordu ve her ne dışarı çıkmaya çalışıyorsa onu geride tutmak için savaşıyordum. Bulanık bir görüşle, yerde iki yığın halinde kül gördüm. Vampirleri sadece saf gümüş öldürebiliyordu. Veya başka bir vampir...

Onları gümüş bıçaklarla öldürmüş olabilirdim. Fakat

bunu Bhing'i alabilmek için mi yoksa kurtarmak için mi yapmışım? Başım dönüyordu. Sırtımı duvara verdim. Şaşkınlık boğazıma çökmüştü. Boğazımı kavıyor ve beni boğuyordu. Her yer kararmaya başladı. Hiçbir şey görmüyordum, hiçbir şey duymuyordum, hiçbir koku alamıyordum...

Hafif İngiliz aksanlı bir ses kulağıma, "Günaydın, uykucu," dedi. "Uyan."

Gözlerim telaşla açıldı. Belirsizlik ve kaos hızla hafızama yerleşti. Neredeydim? Oda bulanıktı. Şeffaf perdelelerin arasından daha yeni aydınlanmakta olan günün ışıkları geliyordu ve oda pusluydu. Yatak odam. Üzerime eğilmiş olan figüre odaklandım. Ağırlığını bir dirseği üzerine vermişti ve keskin yüz hatlarıyla bana doğru bakıyordu. Eli. Odamda, Eli'layım.

Gözleri rica ediyor gibiydi. Anında şaşkınlığının farkına vardığını biliyordum. Kaşlarını çattı. "Neyin var?"

Dirseklerimin üzerinde doğruldum. "Kâbus gördüm," dedim. Eli veya Seth fark etmeden yatağımdan caddeye nasıl gittiğimi anlamaya çalışıyordum. Eğer gittiysem elbette. Birden o kadar da emin olamadım. Eli'a doğru baktım. "Bütün gece burada mıydım?"

Eli gözlerini kıstı. "Bunu neden soruyorsun?"

Sinirle, yataktan kalktım. "Kahretsin, Eli. Sorularıma soruyla cevap vermeyi bırak." Perdeleri çekerek, River Sokağı'na bakmaya başladım. "Bütün gece seninle yatakta mıydım?"

"Evet," dedi ve yanıma geldi. Kollarını bana sardı ve beni kendisine doğru çekti. "Söyle bana."

Karanlığın Ateşi

Rahatladım. “Kahretsin, öylesine gerçekçiydi ki... Ben sokaktaydım. Geceydi ve yan komşumuz Bhing, iki yeni vampir tarafından saldırıya uğruyordu. Onları öldürdüm. Bhing de kaçtı.” Döndüm ve Eli’nin endişe dolu yüzüne doğru baktım. “Sonra, bilmiyorum. Hasta hissettim. Başım döndü.” Omzumu silktim. “Bildiğim tek şey sonrasında beni uyandırdığın.”

“Gidip Bhing’i kontrol etmemi ister misin?” diye sordu.

İçimi çektim ve Eli’nin kollarından sıyrıldım. “Hayır. Ben bakarım. Eğer gerçekten dün gece gerçekleştiyse, eminim onu korkutmuşumdur. Ayrıca, işe gitmeden önce Vaiz’i ve Estelle’i ziyaret etmek istiyorum.” Vaiz ve Estelle’in hemen yan kapıda bir dükkânları vardı, Da Plat Eye Gullah baharatları ve karışımları salonu. Ben nasıl Inksomnia’nın üzerindeki katta yaşıyorsam, onlar da dükkânın üst katında kalıyorlardı.

Eli, “Burada değiller,” dedi. “Ri, Pazartesi sabahı Estelle’in Charleston’daki kız kardeşini ziyaret etmeye gitmişlerdi. Hatırlamıyor musun?”

Yavaşça dönerek, Eli’a doğru baktım. İçim buz kesmişti. “Bugün Pazartesi.”

Eli’m yüzü düştü, endişelenmişti. “Bugün Çarşamba.”

Gözlerimi kapatıp, parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. Bana ne oluyordu? Zaman kavramımı mı yitirmiştim? Zihnimi taradım, hatırlamaya çalıştım. Yatağa gittiğimi hatırlıyordum. Sonra aniden kendimi dışarıda Bhing’in kanı üzerinde iki yeni vampirle dövüşürken bulmuştum. İste-

diğim en son şey Eli'ı korkutmaktı. *En son şey*. Kıkırdadım ve kafamı salladım. “Tanrı’m, yaşılanıyorum. Kâbus, içimdeki yaşamı emmiş olmalı.” Eli’a şöyle bir baktım. “Sözcük oyunu yapmadım.” Yatağımın başucundaki sehpa da durmakta olan saate göz attım ve gerindim. “Açlıktan ölüyorum. Sanırım biraz kurabiye ve bir fincan kahve alacağım. İster misin?”

Eli, “Elbette,” dedi.

Bence yakın zaman içinde beni gözünün önünden ayırmak istemiyordu. Zaten eskisi gibi zihnimi okuyamıyor olması, onu yeterince öfkelen diriyordu. Arcose’ler gerçekten DNA’larına bir şeyler yapmışlardı. Sürekli değişip durduklarından, nerede sonlanacağını bilmiyordum. Ben, Riley Poe ya da benden geride ne kaldıysa. Zaman kaybım konusunda Eli’ı uzun süre kandıramazdım. İstemiyordum da. Aslına bakarsanız, bu durum ödümü patlatıyordu. Önce başa çıkmaya çalışacaktım. Victorian’ın diyeceklerine bakacaktım. Belki diğer hassas duyularımı kontrol etmeyi öğrendiğim gibi bunu da öğrenebilirdim. Tanrı’m, umarım öyle olur.

“Selam, kardeş, KK’e gidiyorum,” dedim. “İstedğin bir şey var mı?”

Seth bana doğru baktı. Her zamanki parlak ifadesi donuklaşmıştı. “Hayır, teşekkürler.”

Şaşkınlıkla, “Bir sorun mu var?” diye sordum.

Seth bir iki saniye kadar bana doğru baktı. Sanki bir şey tahmin etmemi bekliyordu. Sonunda, “Hayır,” dedi ve ceketini giydi. “Bir sorun yok.”

“Nereye gidiyorsun?” Seth bana karşı asık suratlı davranmazdı fakat son zamanlarda ikimizin de başına o kadar çok şey gelmişti ki, birbirimize biraz zaman tanımayı öğrenmiştik.

“Okul, Ri,” dedi. “Bayan Dupre erken gitmemden hoşlanıyor.” Elise ev okulları Seth ve Josie. Başımı salladım. “Tamam. Sonra görüşürüz.”

Seth, sessizce yanımdan geçti ve kapıdan çıktı. İncinmişlik duygumu umursamamaya çalıştım ve Eli’ya doğru baktım. Yüzüme maske gibi takmaya çalıştığım sahte gülümsemenin inanılmaz derecede sahte durduğuna eminim. “Hazır mısınız?”

Eli sessizce, “Sadece senin için endişeleniyor, biliyorsun değil mi?” dedi.

Duvardaki çengele asılı olan cip anahtarlarını aldım ve dışarıya yöneldim. “Evet, biliyorum.”

Dışarıya çıktığım anda, çöp kutularının orada Bhing’i gördüm. Dükkânına geri dönüyordu. Bana bir kez baktı ve el salladı. İpek gibi siyah saçları omuzlarına dökülüyordu ve her hareketinde ahenkle dans ediyordu. Gözlüklerinin ardından bana baktı. Ben de el salladım. Sonuçta güven-deydi. Ne düşündüğünü merak ettim.

Krispy Kreme’e otuz dakikada gidip döndük. Dört tane soslu donut yedim ve bugüne randevu verdiğim birkaç mürekkepli tasarımı gözden geçirirken, şekerli ve kremli kahvemden yudumlar aldım. Aklım ne bulunduğum yerde, ne de yiyeceklerdeydi. Her ikisi de beni gıcık ediyordu. Daha da sinir bozucu olan şey ise bu konuda ne yapacağımı

bilmememdi. Bazen diğerlerinden de kötüydü. Bu hisler görece yeniydi. Eli benim rahatsızlığımın farkındaydı. O yüzden ben her zamanki kıyafetlerimi giyerken beni dikkatle izliyordu. Parça parça ve solgun, düşük belli kot pantolonumu, siyah uzun kollu Inksomnia gömleğimi ve bir çift eski botumu giydim. Saçlarımı tepeden topladım, dişlerimi fırçaladım ve dükkânı açmak üzere aşağıya indim. Endişeliydim. Belki de bunun sebebi Vaiz ve Estelle’i görmemiş olmamdı. Kafamda bunu açıklayamıyordum bile.

Dükkâna girmeden tam üç dakika önce Nyx’i duydum. Daha doğrusu kalp atışlarını.

Bir an, Nyx ön kapıyı açmadan hemen önce görüşüm bulanıklaştı. Nyx’in göğüs kafesindeki kalbinin atışlarının sesi, resmen içimde yankılanıyordu. Kanı organlar arasında dolanırken gürültü çıkartıyordu. Sesin çınlamasını bile duyabiliyordum. Birkaç kez kafamı salladım. Birkaç derin nefes aldım, gözlerimi kapattım ve zihnimi boşalttım. Beynimden çıkartmaya çalıştım. Kahretsin! Neler oluyordu?

“Riley.” Eli yanımda durmuş, elini omzuma koymuştu. Sesi sert ve düzgündü. Sanki içimde kopan fırtınanın farkında gibiydi. Ona bir göz attım. Zihnim rahatlamaya başlamıştı.

“Riley! Günaydın!” İçeriye girerken Nyx beni selamlıyordu. Ben de dikkatimi ona verdim. Hemen arkasında Luc vardı. Hoş geldin Kuzgunu olan Gene Gene Simmons’ın ardından isimlendirilmişti—kapının üzerinde öttü. Bir sebepten, her iki ses de sinirime dokunmuştu. Nyx, üzerinde siyah kurukafa ve kemik motifleri olan kocaman pembe

çantasını masasına bıraktı ve bana doğru ilerledi. Bana sıkıcı sarıldı. Birkaç saniye beni gözden geçirdi. “Pek uyumadın, hı? Zavallı şey. Yorgun görünüyorsun.”

“Süper, teşekkürler,” dedim ve İpod masasına yöneldim. “Berbat görünüyorsun demekle aynı değil mi bu ettiğin laf?”

Nyx, atkuyruğumu çekti. “Evet, oldukça. Biraz daha uyu. Artık fazla uyumaya ihtiyacın olmadığını biliyorum fakat biraz fazlasının zararı olmaz. Gözlerinin çevresinde mor halkalar var, Ri. Sağlığına kavuştuğun Da Island’da elde ettiğin ten rengini tamamen kaybetmişsin. Solgun cildin ve mor göz halkalarıyla aynen ben. Bilirsin.”

Omzumun üzerinden Nyx’e doğru baktım. O da önce Eli’a, ardından da Luc’a bakmıştı.

“Ne? Vampir mi demek istiyorsun?” diye sordum. Neredeyse gülüyordum.

“Evet! Fakat daha çok bir Hollywood versiyonu gibi. Bilirsin?” diye yanıtladı.

Luc yaklaştı ve eliyle çenemi tuttu. Başımı sola ve sağa doğru çevirdi. Dupre’lerle aynı renk olan gök mavisi gözleriyle beni derinlemesine inceledi. “Kahretsin, Poe. Berbat görünüyorsun.”

Geri çekildim. “Çalışmam gerekiyor.” Canım Freddy Mercury dinlemek istiyordu. “Killer Queen” parçasını açtım ve çalışmaya başladım. Eli, Luc ve Nyx’i dinlemiyordum. Tasarımlarımla uğraşırken kendi berbat havamdan da kurtulmaya çalışıyordum. Bakmasam da tüm gözlerin üzerimde olduğunu biliyordum. Eli’m bakışları tıpkı bir dağlama demiri gibiydi. bu sabah umurumda değildi.

İlk randevum gelmişti. Uzun boylu ve zayıf bir gencin göğüs kafesi üzerine epey büyük bir örümceği elimle çecektim. Çocukta bir gram yağ yoktu. “Tişörtünü çıkart ve rahatla,” dedim ve masamı işaret ettim. “İzleyiciler rahatsız eder mi?”

Çocuk omzunu silkti. “Elbette, sıkıntı yok.”

Başımla onayladım ve sevgili dövme makinem Widow’u açtım. Estelle ona Black Engine diyor. Mürekkep şişelerini hazırlarken, gence göz attım. “Acı toleransın nasıldır?”

Yine omzunu silkti. “İyidir,” dedi.

Yine başımla onayladım. “Eğer ara istersen, söyle yeter.” Göğüs kafesini ovaladım. Kımıldamadı bile. Bu iyiye işaretti. “Hiç vücut yağın yok. O kemikler üzerinde harika hissetmeyeceksin, ahbap. Bana inan.”

“Ben iyiyim, iyiyim,” diye güvence verdi. “Dayanabilirim.”

“İyi o halde,” dedim ve kafamı salladım. Bugün sızlayan bebeklerle uğraşacak halim yoktu. Antiseptikle kenarını sildim. “Kolunu bağının üzerindeki yastıkta tut ve başlayalım.”

Çocuk iyiydi. İnişli çıkışlı kaburga kemikleri üzerinde iğnem dolanırken, geri çekilmiyordu bile. Widow’un mırıltısı, Freddy Mercury’nin eşsiz sesiyle birleşerek, beni havaya sokuyordu. Birkaç dakika boyunca her şey iyi gitti. Eskisi gibi hissediyordum. Vampirlerden, yeni vampirlerden ve hassas duyulardan önceki eski yaşamımı resmen yeniden hissediyordum. Arcose’lerden önceki yaşamım. Bir ipin üzerinde orada duruyordum.

Karanlığın Ateşi

Çocuğun göğüs kafesinin üzerine eğildim ve yaklaşık sekiz inç uzunluğunda ve altı inç genişliğindeki örümceği çizmeye başladım. İğnemle hareket ediyordum. Çıkan kanı ise dört inçlik bir gaz beziyle siliyordum. Sil. Kan. Sil. Kan.

Kan.

Queen'in "Another One Bites the Dust" parçasının sesi arka planda gitgide hafifliyordu ve sonunda iyice uzaklaştı. Nyx'in mutlu mesut sohbeti kayboldu. Luc'un flört eden konuşmaları kayboldu.

Eli tamamen sessizdi. Geride tek bir şey kalmıştı.

Çocuğun kalp atışları.

Tık-tık. Tık-tık.

Derin bir nefes aldım, kafamı salladım ve devam ettim.

Ben ilerlerken, iğne deriye seri ateş eden tüfekler gibi girip çıkıyordu. Örümceğin dış hatlarını çiziyordum. Bakışlarım kandamlarına odaklandı. Gaz beziyle sildim. Devam ettim. Daha fazla kan. Çok değil. Sadece damlalar. Fakat çok fazla var. Ne kadar fazla bakarsam, o kadar fazla odaklanıyordum. İğnem çocuğun üç inç içine girerken, mürekkeple çizilen çizgi kanla doluyordu. Kan fışkırdı. Korkuyla geri çekildim.

Çocuk, "Ne var?" diye sordu. Sesi derin bir tünelden geliyor gibi boğuktu. Kaburga kemiklerine bir göz attı.

Ona doğru baktığımda, çocuğun yüzünde endişe gördüm fakat başka bir şey yoktu. Vücuduna baktığımda, son derece normal olduğunu gördüm. Gözlerimi kırptım ve kafamı salladım. Alnımda ter damlaları vardı. Alnımı sildim. "Bir şey yok. İğnem tıkanı o kadar. Sadece rahatla."

Çocuk, “Sıkıntı yok,” dedi ve geriye doğru uzandı.

Son derece iyi durumda olan iğneyi değiştirmek üzere döndüm. Eli kulağıma, “Neyin var?” diye fısıldadı. Sesi boğuktu fakat çoğunlukla zihnimin içinde konuştuğunu biliyordum. Sesi çok çok uzaklardan geliyordu.

Tüm o süre boyunca çocuğun kalp atışlarının sesini duymuştum.

Derin bir nefes daha aldım. “İğne sıkıştı,” dedim. “Her şey yolunda.”

Güven vermek için Eli’ya doğru baktım. Hiç de güven vermiş gibi değildim. Yüzünde endişeden derin çizgiler oluşmuştu. Hiçbir şey söylemedi. Sadece bakıyordu. Arkasında, Luc da aynı şekildeydi. İkisi de beni rahatsız ediyordu. Fakat Eli’nın varlığı beni cidden sinir ediyordu. Onu aklımdan çıkartmaya çalıştım.

Örümcek ve çocukla beraber devam ettik.

İşime odaklandım ve çocuğun kalp atışlarını aklımdan çıkartmaya çalıştım. Çevremdeki sesleri manipüle etmek o kadar fazla güç sarf etmeme neden oluyordu ki, alnımda ter damlaları belirdi. Sanki uyuşturucu ya da alkol bırakmış gibiydim. Ve bu konuda deneyimimim olduğundan iyi bilirim. Bedeninizin canı çeker ve o can çekişle mücadele edebilmek için içiniz dışınıza çıkar. Sanki derinizin altında binlerce karınca can çekişiyor ve serbest kalmaya çalışıyordur. Bu hissi görmezden gelmeye çalışıyordum. Acele etmemeye çalışıyordum. Örümcek tasarımı zamanımı kullanarak yapıyordum. Neredeyse işim bitmişti. Tanrı’ya şükür. Biraz daha fazla.

Karanlığın Ateşı

Tık tık tık.

Çocuğun yüzüne baktım. Nefesimi tuttum ve geriye doğru çekildim. Çocuğun gözleri yoktu, göz yuvaları derindi. Simsiyahtı ve cildi morumsu beyaz renkteydi. Kalbinin çevresi açılmıştı. Gözümün önünde kalbi atıyordu. Beni çağırıyordu.

Ağzım kurumuştı.

“Riley.”

Bir el kolumun üst tarafını sertçe sıkıyordu. Gözlerimi kırdım ve terlemiş olan kaşlarımı sildim. Çocuğa baktığımda, bir şeyi yoktu. Normaldi ve bana doğru bakıyordu.

Zorla gülümsedim. “Tamam. Her şey yolunda.” Paslanmaz çelik tepsiye iğnemi koydum. “İyi idare ettin. O kemik üzerinde dolanırken, kılını bile kıpırdatmadın.”

Neyse ki çocuk, benim içimde kopan fırtınalardan bihaberdi. Kendinden gurur duyarak gülümsüyordu. “Teşekkürler.” Kafasını kaldırdı, gerindi ve yaptığım işe baktı. “Ah, süper! Bu harika!”

Hâlâ içim titriyordu ve kalbi de kulaklarımın içinde atıyordu. “Beğenmene sevindim. Haydi örtelim.”

Geriye doğru uzandı. Ben de antibiyotiği sürdüm ve üzerini yapışmayan gaz beziyle sardım. Kenarları yapıştırdım. “Gidebilirsin.”

“Süper,” diye yanıtladı ve masadan atladı. “Ne zaman renklendirme için gelebilirim?”

“Tamamen iyileşmeli,” dedim ve yine kaşlarımı sil-dim. “Yara kabuğu yok, sert yerler yok. Dört hafta olarak ayarlayalım ve nasıl gideceğine bakalım.”

Çocuk kafasını salladı. “İyi.”

Luc, “İşte,” dedi. “Benimle önde buluş. Sana talimatları ve merhem örneklerini vereyim.” Bana doğru baktı. Hafifçe gülümsedim. Kafasını eğdi ve çocuğu önüne kattı.

Ancak şimdi Inksomnia’da bir kalabalığın toplandığını fark etmiştim. Sıra dışı bir kalabalık değildi. Pencerede büyük bir kalabalığın toplanıp, bizi çalışırken izlemeleri veya içeride bir grup durup, tasarım kitaplarına bakardı. Inksomnia tanınan bir yerdi. Özellikle de dövme dünyasında. Ve ben de bir dövme sanatçısı olarak iyi isim yapmıştım. İnsanlar tasarımlarını dövme yapmam için uzaklardan buraya seyahat ediyorlardı. İsmimi hiç duymamış insanlar bile dövme işlemini izlemek için pencerede toplanıyorlardı. Hemen hemen her gün bir kalabalığın toplanması tuhaf değildi. İnsanların benimle resim çektirmek istemeleri tuhaf değildi.

Fakat geldiklerini fark etmemiş olmam tuhaftı.

Hasta hissettim. Başım döndü. Kontrolümü yitirmiştim. Adrenalinim yükselmişti. Kalbim ağır atıyordu. Terlemiştim.

Gruptan birisi, “Poe Hanım, sizinle bir resim çektirebilir miyim?” diye sordu.

Midem bulanırken, “Bir saniye,” dedim. Krispy Kremes’ten aldıklarımı her yere dökmeden önce geriye çekilmiştim. Kalabalığa göz attığımda, yüzleri tamamen deşet vericiydi: göz yuvaları siyahtı, cildi beyaz mavi renkteydi ve kalpleri öylesine güçlü atıyordu ki, tişörtlerinden görülebiliyordu. Tökezledim. Neler oluyordu?

Karanlığın Ateşi

Düşmeden Eli beni yakaladı ve merdivenlere oturttu. Dirseklerimi dizlerime koyarak oturdum ve kafamı da aralarına koydum. Yutkundum.

Önümde eğilen Eli, yüzümdeki saç tellerini çekti ve tek eliyle saçlarımı tuttu. “Riley,” dedi. Sesindeki ısrarı fark etmiştim. “Sorun nedir?”

Kafamı salladım. “Bilmiyorum. Belki de grip oluyordur?” Bu öylesine aptalca bir yalandı ki, kendim bile inanmamıştım. Bunu muhtemelen Eli da biliyordu. Başka ne diyeceğimi bilmiyordum. Gerçeği? İnsan kalp atışları düşüncelerimi kaplıyordu. Kanlarının kokusunu alıyordum. Kan istiyordum.

Ona bunu kesinlikle söyleyemezdim. Victorian çoktan yapmıştı ve Eli da ona inanmamıştı. Tanrı’ya şükür zihnimi duyamıyordu ve neyse ki kendi işkence verici dönüşümünü hatırlayamıyordu. Derin derin nefes aldım ve kendi kendime güç verecek bir konuşma yaptım. *Kendine hâkim ol, Poe. Sadece tuhaf DNA’ların yine değişiyor. Gilles bunun olabileceğini söylemişti. Bir bebek gibi davranma! Vic’le konuş. O yardım edebilir. Zaten içindekinin bir parçası da o. Bununla başa çıkabilirsin. Nefes al...*

Eli’in parmaklarının boynumun çevresinde yavaş yavaş ve ritmik dolanması, kontrollü nefes alıp verişleri kan isteğimi rahatlatıyordu, gürültüyü azaltıyordu ve mide bulantımı dağıtıyordu. Merdivenlerde ne kadar süre oturdugumu bilmiyordum fakat daha iyi hissetmeye başlamıştım. Sonunda, kafamı kaldırdım ve Eli’in endişeli bakışlarıyla karşılaştım.

Endişeli ve kızgın bir bakışı vardı.

“Teşekkürler.” Parmak uçlarımla çenesini okşadım. “Şimdi daha iyi hissediyorum.”

Eli’nin delip geçen bakışları, buna inanmadığını belli ediyordu. Tek kelime etmiyordu.

“Söz veriyorum,” dedim ve ayağa kalktım. “Haydi gel. Benimle bir fotoğraf çektir.”

Yanından geçip, dükkânın önüne doğru ilerlerken Eli hiçbir şey demedi. Erkek kardeşi de en az onun kadar sessizdi. Fotoğraf çektiirmek için gelen erkeklerin arasına doğru giderken, Luc beni inceledi. Ona hızlıca baktıktan sonra, dikkatimi dövme fanatiklerine verdi. Bir tanesi bir dijital kamera çıkarttı. Ben de kalabalığın ortasında durdum ve birkaç fotoğraf çekildi.

Genç olanlardan bir tanesi, “Ejderhayı görebilir miyiz?” diye sordu.

“Ah,” dedim. “Beni yanlış günde yakaladınız. Bu defa içimde hiçbir şey yok,” dedim ve gömleğimi gösterdim. “Ejderhayı görmek için en iyi zaman yaz.” Beni bilen veya duyan herkes daima sırtımdaki ejderha dövmesini görmek isterdi. Nyx’in şaheseriydi. Yaz mevsiminde, genellikle çoğunu gösteren kıyafetler giyiyordum veya üzerimdeki ni göstermek için çıkartabileceğim bir bikini üstü giyiyordum. Ve böylece izleyicilere gösterebiliyordum. Bir çeşit marka haline gelmişti. Bugün ise hiç o havada değildim.

Kalabalıktan birkaç inleme sesi yükseldi ve Nyx onlara doğru elini salladı. “Hey! Riley ile benim birkaç kartpostalımız var. Ejderhayı mükemmel bir biçimde görebilirsiniz!”

Karanlığın Ateşi

Herkes satış tezgâhına doğru ilerlemeye başladı. Nyx de kartpostalları gösterdi. Bana doğru baktığında, sadece dudaklarımı oynatarak *teşekkür ettim*.

Farkına varmadan günün geri kalanı sakince geçti. Başka olay yaşanmadı. Canım daha kan istemedi. Kalp atışları kesildi. Her şey olağandı.

Öğle yemeği için mola vermedim. Akşam saat altıya doğru son müşterim için hazırlanmışım: Savannah Sanat ve Tasarım Okulu'ndan yani SCAD'dan bir öğrenciydi. Narin, siyah bir kelebek kol dövmesi istiyordu. Kolu bir boru temizleyicisi kadardı, yani pek zamanımı almadı. Merhemini sürdüm, gaz beziyle üzerini örttüm ve talimatları verdim. Savannah'a düşen hafif ışıklar altında, kız karanlıkta yürümeye başladı. Mutlulukla koluna bakıyordu. Hafif bezin altından dövmesine sevgiyle bakıyordu.

Zihnim geçmişe doğru gitti. Nyx'in bana ejderha dövmelerini yaptığı zamanlara. Aynalardan uzak duramıyordum ve sürekli dövmelerime bakmak istiyordum. Onlar benim için mücadeleyi, şeytanları alt etmeyi ve gücü temsil ediyorlardı. Güçlendirme. Onlarla çok gurur duyuyordum. Onlarla gurur *duyuyorum*.

Birden her yanıma imrenme duygusu kapladı. Eskiden normal bir yaşamım vardı. O zamanlarda ufak bir dövme bile beni inanılmaz derecede mutlu edebilir, günümü güzel geçirmemi sağlayabilirdi. Pazar günleri Seth, Vaiz ve Estelle ile beraber geçirmekten ve Nyx ile birlikte oturma odamda tasarım çizerek geçirmekten hoşlanırdım. Bir yandan da ağızımıza pizza dilimleri atardık. Chaz'ı yürüyüşe

ıkartırdım. Hepsini geri istiyordum. Hepsini *deli gibi* geri istiyordum.

Asla geri alamayacaktım.

Eli, “Nasıl hissediyorsun?” diye sordu. Ellerini omuzlarıma götürdü ve nazikçe sıktı.

Ellerinden kurtulup, masamı temizlemeye başladım. “Daha iyiyim. Bu gece dışarıya çıkıyor muyuz?” Yani, *yeni vampir arayacak mıyız*?

“Yapabilecek durumda mısın?”

Ona doğru baktım. Yüzündeki endişe dolu çizgilere bakılırsa, aslında gelmemi istemiyordu fakat yine de gidecektim. “Elbette.”

Nyx’in müşterisi gitti. Nyx de onun arkasından dükkânı kapattı ve kilitledi. Ellilerin sokak pandomimcisi gibi giyinen Nyx’in üzerinde siyah dar kot pantolon, siyah mokasen ayakkabılar ve siyah beyaz çizgili bir gömlek vardı. Sadece yüzü boyanmamıştı. Nyx bana doğru döndü. Kafasının iki tarafında tepeden topladığı saçları, her hareketinde oynuyordu. “Riley, emin misin? İyi olduğunu zannetmiyorum.” Bir şey hayal etmeye çalışıyor gibi elini havada salladı. “Bayılırsan bir binadan d şebilirsin veya başka bir şey gelebilir başına.”

“Bayıldığın filan yok, Nyx,” dedim ve arkaya geçerek, yukarıya doğru yöneldim. “İyi olacağım. Söz veriyorum. Sabah görüşürüz,” diye aşağıya doğru seslendim.

“Hoşça kal,” dedi ve döndü fakat ben çoktan odamda üzerimi değiştirmeye başlamıştım.

Üzerimde sadece sutyenim ve k lotum kalmıştı. Boy

Karanlığın Ateşi

aynamın önünde durdum ve bıçak kılıflarını belime, uyluklarıma ve bileklerime yerleştirmeye başladım. Bir saniye sonra, benim görmeme zaman bile kalmadan Eli yanımda belirdi. Omuz takımımı elinde tutuyordu. Üzerime takma-ma yardımcı oldu, bantlarını taktı ve önden sabitledi. Kılıflara birer birer saf gümüş bıçakları yerleştirdi. Tüm bu zaman boyunca gözlerini benden ayırmamıştı.

Bana bu kadar yakın olması duraksamama neden oldu. “Ben yapabilirim,” dedim fakat Eli devam etti. Ona izin verdim. Son bıçak da yerleştğinde, yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni öptü. Bir an onun sahiplenici çekiciliğine kapıldım. Dili benimkinin üzerindeydi. Dişleri, dudaklarımı sıyrıyor ve çekiyordu. Güçlü elleri karnımı ve kalçalarımı okşuyordu. Ardından beni kucakladı. Ağırlığı yüzünden bıçaklarım cildime sertçe baskı yapıyordu. Yaptığı her şeyin bana olan aşkını kanıtladığını fark ettim. Beni nasıl sahiplendiğini kanıtlıyordu. Ve ben duygularımı kelimelerle bile dillendiremiyordum? Daha kötüsü aşırı korumacılığı cidden sinirlerime dokunmaya başlıyordu. Tanrı’m, tam bir kaltağım! Bunu da batırıyordum.

Alnıma doğru, “Bu gece benimle koşacaksın,” dedi. “İyi olduğundan emin olana dek, tek başına yapacağın tek şey işlemek olacak.”

Güldüm çünkü Eli banyoda yalnız olmaya nasıl bayıldığımı biliyordu. “Kiminle istiyorsam onunla koşacağım ve emin ol tek başıma işeyeceğim. Tanrı’m, Eli. Bana biraz rahat ver, olur mu? Kendimi idare edebilirim. Senin ailen bana bunu öğretti. Yani gerçekten. Biraz geri çekil. Tamam mı?”

Eli geri çekildi. Yüzümü ellerinin arasına aldı ve beni uzun uzun inceledi. “Seni kaybetmeyeceğim, *chere*,” dedi. Fransız aksanını vurgulamıştı. Kararlı bir tavrı vardı. “Kaybetmeyeceğim fakat istediğin olacak. Her şey yolunda gittiği müddetçe.”

Ben kurban olmaktan hoşlanan kızlardan değildim. Klişe bir şövalyenin zırhı içinde gelip beni kurtarmasına ihtiyacım yok. Kendi kendini idare etmekte bir sorun yaşamayan güçlü ve bağımsız bir kadıyım. Fakat itiraf edeyim bu his güzel. Eli gücün somutlaşmış hali gibi ve ona tamamiyle güveniyorum. Beni uzun uzun kucaklamasından haz duyuyorum çünkü derinlerde bir yerde bunun devam etmeyeceğini hissediyorum.

Veya en azından, ben hatırlamayacağım.

Sıkıntım bir anda geçti ve ellerimi Eli’nın çılgın, seksi saçlarında gezdirerek, ağzını kendi ağzımın üzerine çektim ve onu deli gibi öpmeye başladım. İçini çekti, kalbinden inleme sesi geldi ve ben de hareketimin ondaki etkisini net olarak görebildim. Öpücüğe son verdim, gülümsedim ve giyinmek üzere giysi dolabına yöneldim. Düşük belli haki kargo pantolonu, uzun kollu siyah bir gömlek ve eski Vans’larımı giyerken beni izledi. Kılıfları bağladım ve keskin bıçakları iyice yerleştirdim. Gece silahlarımı saklayacaktı, yani üzerlerine bir mont giymem gerekmiyordu. Saçlarımı tekrar atkuyruğu yaptım ve tokayı iyice sıktım. Artık gitmeye hazırdım. Alt kata indiğimde, Luc Chaz’la beraber içeriye geliyordu. Nyx de antrede oturmuş, bana bakıyordu.

Karanlığın Ateşi

“Eve gittiğini sanıyordum,” dedim. Nyx’in yüzündeki ifadeden kırıldığı belli oluyordu.

Luc, “Mama ve Papa ile kalacak,” dedi. “Valerian, Nyx’i koruyan Gullah büyülerine karşın onu yine de arayabilir.”

Başım la onayladım. “İyi fikir.”

Nyx zıpladı ve tam önüme geldi. “Bu gece dikkatli ol, tamam mı?” dedi ve bana sarıldı. Ben de ona sarıldım ama kısa bir an. Daha önce olan şeyin yinelenebileceğinden korkuyordum. Sağduyum gitmek üzereydi. Bundan gerçekten nefret ediyordum.

En iyi arkadaşşıma baktım ve gülümsedim. “Olacağım. Ve bu kadar çok önemsedğin için seni seviyorum.”

Nyx gülümsedi. “Ben de seni seviyorum.”

Güven verici tavırlarımın bu kadar sahte olmasından nefret ediyordum fakat şimdilik böyleydi. İçimde bir şeyin büyümekte olduğunu biliyordum ve gitgide güçleniyordu. Sevdiklerimi kaybetmekten korkuyordum. Kendimi kaybetmekten korkuyordum.

Savaşmaktan başka çarem yoktu.

Savaş ve kahrolası kazan.

Nyx ve Luc, Luc’un motosikletiyle gittiler. Eli ve ben de Jeep’i aldık. Birkaç dakika içerisinde Monterey Meydanı’na gelmiştik. Dupre’lerin yerine park ettim. Zetty ve Riggs, Zetty’nin kamyonundan indiler. Panik Odası Kulübü için Tibetli güvenlik görevlisi, yakın zaman önce vampire dönüşmüştü fakat Seth, ben ve Riggs’le beraber Vaiz tarafından arındırılmıştı. Şimdi tuhaf hassas duyuları olan bir insandı. Selamlaştık ve içeriye doğru yöneldik.

Bütün bu süre boyunca Zetty'nin gözleri üzerimdeydi. Ona bakmamak çok zordu çünkü alnında eşsiz Shiva modelli dövme vardı. Gilles'in tavsiyesiyle, Zetty daha az dikkat çeken giysiler giymeye başlamıştı. Geleneksel Tibet giysilerini bırakıp, tamamen siyah giyinmeye başlamıştı. Gölgelere gizleniyordu. Uzun tek örgü halindeki saçıyla hâlâ onu eşsiz ve egzotik gösteriyordu. Zetty sert bir adamdı. Hassas duyuları olsa da olmasa da fakat onlarla beraber ölümcül sert bir adama dönüşmüştü. Bizim tarafımızda olmasına seviniyordum.

Konuşmuyorduk. Dupre evine girdiğimizde yumruklarımızı çarpıştırıyorduk. Geçerken Riggs'in gözlerine baktım. Gülümsedi. Ergen bile olmamış minik sapığın popoma şaplak atmamasına şaşırmıştım.

Ardımda kıkırdadı. Eğer biliyor olmasaydım, Riggs'in zihnimi okuduğuna yemin edebilirim.

Dupre'lerin baş kâhyası ve güvenilen adamları Philippe Moreau, beni kapıda karşıladı. Bakışlarıyla beni aydınlattıktan sonra, kafasını hafifçe salladı. "Bayan Poe. Sizi görmek her zaman çok güzel."

"Seni de Phil," dedim ve Phil'in normalde ciddi olan yüzünde bir sırıltıma ifadesi belirdi.

İçeride diğerlerini üst kata doğru takip ettim. Burası eğitim odamız ve toplantı odamız haline gelmişti. Haki pantolon ve beyaz düğmeli gömlek giyen Gilles, klasik kadın makosenleri, siyah pantolonu ve erik rengi ipek bluzu ve pürüzsüz teniyle Elise'nin yanında duruyordu. Her ikisi de eski Güney aksanıyla konuşuyorlardı.

Elise, “Riley, tatlım,” dedi ve minik eliyle omzumu sıktı. “Nasıl hissediyorsun?”

Eli’ a doğru baktım. Ona söylemiş olmalıydı. İçimi çekerek, başımla onayladım. “Çok daha iyiyim. Teşekkür ederim.”

Elise Dupre tatlı ve ağırbaşlı görünüyordu, bana güvenin fakat bu tamamen yanıltıcıydı. Çok çok fena adam dövebiliyordu.

Elise’nin kaşları endişeyle çatıldı. “Bir şeyler ters.” Omzumu silktim çünkü zihnimi okumaya çalıştığını ve başaramadığını anlamıştım. “Sanırım yeni bir gelişme.”

Gilles, “İşte aşkım,” dedi ve bana doğru yaklaştı. “Denememe izin ver.”

Gilles, gözlerimin içine bakarak konsantre olduğunda neredeyse gülüyordum. Yapmadığı tek şey Dracula’nın yaptığı zırva hipnotizmaydı. Birkaç saniye sonra burnundan soluyordu. “İnanamıyorum, ma *chere*,” dedi. “Hoşlanmadığıma emin olabilirsiniz.”

Eli, “Ben de,” dedi.

Hiçbir şey demedim fakat bakışlarımı Gilles’inkilerden ayırmadım.

Sonunda, “Pekâlâ,” dedi ve hepimize baktı. “Ned bana birkaç serserinin bu alana geldiklerini söyledi. Arcose’lerden bağımsızlar. Bu sabah bir ceset bulundu. Parçalanmış. Kontrolsüzce saldırıya uğramış. Akılsız yeni bir vampirin işi.”

Bhing’i düşündüm ve neredeyse kalbim tekledi. Fakat onu bugün görmüştüm, yani başka bir masum olmalıydı.

Ya da onlardan herhangi biri gerçekleşmiş miydi? Tanrı'm, bunu düşünmek bile başıma sancı sokuyordu. Bhing bana gayet normal davranmıştı. Belki de her şey benim zihnimdeydi.

Pencere pervazına yerleşmiş olan Phin, "Bence üçe ayrılalım," dedi. "Eli, Riley ve Riggs. Ben, Seth ve Josie. Luc ve Zetty siz de kendi başınıza."

Herkes başıyla onayladı.

Eli, "Haydi şehri bölelim," dedi. "Tarihi bölgede geri buluşalım ve o bölgeyi beraber tarayalım." Çevreye bakındı. "Tercihiniz var mı?"

Phin, "Tybee Adası, Skidaway Adası ve Isle of Hope'yi alacağız," dedi.

Luc başıyla onayladı. "Güney kısmında Victory Drive'a kadar, doğu ve batıyı aldık."

Eli onayladı. "Tamam, biz de Garden City'yi alacağız ve endüstriyel alana kadar ilerleyeceğiz. Forsyth Park'ta buluşuruz. Rutini biliyorsunuz. Kulüpler. İşyerleri. Az ışıklandırılmış alanlar. Mekânlar. Bu yeni vampirler evlere girmiyorlar. Çok fazla iş çıkartır. Ve daha fazla genç arıyorlar."

Luc, "Peki ya Noah?" diye sordu.

Noah Miles, Gullah anlaşmasına bağlı bir vampirdi ve Savannah'ın kardeş kenti Charleston'u korumakla görevliydi. Muhtemelen bugüne dek gördüğüm en güzel varlıklardan biriydi. Rasta örgüleri, pürüzsüz açık renk bir teni ve cıva renginde gözleri vardı. Güzelliğinin kendisi de farkındaydı. Valerian'ın Charleston'daki vampir ordusun-

da savaştığımızda, Noah da Eli'la birlikte oradaydı. Ama Noah beni kıskırtırdı. Beni savaşırken görmekten hoşlanırdı ve kendi kendimi idare edebileceğime dair güveni tamdı. Eli'nin aksine.

Eli, "Şu an elleri dolu," dedi. "Charleston'da da buradaki kadar yeni vampir dolanıyor." Babasına göz attı. "Bunu sonlandırmak için Valerian Arcos'u sonlandırmalıyız."

Phin, "Beden değiştirdiği için bu da imkânsız görünüyor," dedi.

Ve eğer Vic'in söylediği doğruysa, zaten Valerian öldürülemezdi.

Eli, "Pekâlâ, haydi gidelim," dedi. "Anne, baba." Kapıya doğru ilerledi. "İyi olun."

Gilles, "Daima," dedi.

Kapıda, Seth'i durdurdum. "Selam," diye başladım. "Üzgünüm, tamam mı?"

Kardeşim iri ve etkileyici yeşil gözleriyle bana doğru baktı. Şu an kırgınlıkla doluydu gözleri. Bana sarıldı. Kalbim resmen erimişti. Ben de ona sarıldım. Onu sonsuza dek kollarımda tutmak istiyordum. Güven içinde. Canlı. Tatlı. "Sadece kendimde değildim, Seth. Neler olduğunu bilmiyorum." Geri çekildim ve ona doğru baktım. "DNA'm yüzünden sanırım. Çok çılgınca ve kontrol edemiyorum. Çok gerçekçi görünen kâbuslar görüyorum ve sanırım bu da beni berbat bir ruh haline sokuyor." Kafamı salladım ve yumruğumu hafifçe çenesine vurdum.

Seth birkaç saniye beni inceledi ve bir kez daha bana

sarıldı. Başımı tepeden öptü. “Seni seviyorum, kardeşim,” diye mırıldandı. Daha çok büyümüş bir ebeveyn gibiydi. “Dikkatli ol.”

“Olacağım ve ben de seni seviyorum,” dedim. “Ve *sen* de dikkatli ol.”

Dışarıya çıktığımda, Riggs’i Jeep’ime dayanmış halde buldum. Bileklerini birleştirmiş, kollarını kavuşturmuştu. Çok kendini beğenmiş gibi görünüyordu. “Seninle önde oturmama ne dersin, bebek?” diye ağır ağır konuştu ve Eli’a bir göz attı. “Umursamazsın ya, kardeşim?”

Eli, kafasının arkasına hafifçe vurdu. “Arkaya, bücür.”

Riggs omzunu silkti ve bana sempatik bir tavırla baktı. “Üzgünüm, tatlım. Belki gelecek sefere.”

Ben de yalnızca gözlerimi devirip, kafamı sallayabildim. Riggs, yer fıstığı gibiydi. “Belki,” diye yanıtladım. Gülümsedi. Öne oturdum, Eli kullanıyordu. Garden City’ye doğru yola çıktık.

Ekim geceleri soğuk olsa da, rahat girip çıkabilmek için Jeep’in üstünü açık tutuyorduk. Ayrıca, Riggs ve ben sıcaklıkları çok farklı algılıyorduk. Yani bizi rahatsız edebilmesi için havanın ya çok soğuk ya da çok sıcak olması gerekiyordu. Bu akşam tek ihtiyacım, uzun kollu gömleğimden ibaretti. Bu gece sıcaklık yaklaşık 16 dereceydi.

Meydana geldiğimizde Eli vitesi düşürdü. Yanaklarıma soğuk hava değiyordu. Rüzgâra karşı gözlerimi kapattım ve bataklığın tuzlu suyunu içime çektim. Ne yazık ki, Savannah’ın hemen dışında olan Garden City’ye yaklaştıkça, tuzlu su kokusu yerini sülfür kokusuna bırakıyordu.

Kâğıt fabrikası. Bazen tıkanmanıza bile neden oluyordu. Neyse ki bu gece o kadar kötü değildi.

Eli, elini baldırlarımın üzerine koydu ve yolda ilerlerken orada bıraktı. Gecenin sesleri ve rüzgâr beni sakince dinlenmeye itiyordu. Uyumuyordum. Hâlâ Riggs'in kulaklarında patlayan iPod'un sesini duyabiliyordum fakat hareketsizdim. Cansızdım.

Bir ışık karanlık bir kapüşonda gizlenen yüzü aydınlattı. Çenesi oynadı. Vampir dişleri çıkmıştı. Gözleri beyaz, gözbebekleri nokta şeklinde kırmızıydı. Bana doğru saldırdı fakat yüzü yeni bir vampirin yüzü değildi. *Bendim.* Çılgılık attım.

Eli, "Riley?" dedi. Elini koluma sarmıştı ve beni sarsıyordu. "Uyan, geldik."

Gözlerim anında açıldı. Gözlerimi Eli'a çevirdiğim anda değişti, çenesi oynadı, *vampir dişleri* çıktı ve bana doğru *salırdı*.

ÜÇÜNCÜ KISIM

KÖTÜ NİYET

Bunlar benim için yeni. Demek istiyorum ki, Ri ve Seth için sıradan olduğunu biliyorum fakat onlar benden çok daha uzun süredir bu işin içindeler. Uyum sağlamak için zamanları oldu. Güçleri var. Tıpkı... Artık tamamen insan değiller. Ben öyleyim. Yüzde yüz. Yani kolaylıkla incinebilirim ve bu da beni korkutuyor. Ri ve Seth'i kaybetmekten korkuyorum. Canavarlardan korkuyorum. Veya bana yapacaklarından. Luc ben koruyacağına dair söz verdi ve ben de ona inandım. Fakat Riley'i kim güvende tutacak? Son zamanlarda kendinde değil. Hem de hiç. O kötü ruhlu. Ve gözlerindeki bakışta, bilmiyorum av isteyen bir varlık var gibi. Ona neler oluyor bilmiyorum fakat umarım yakın zamanda sona erer. Yaşamlarımızın asla normale dönmeceğini biliyorum normale yakın olması bile benim için yeterli.

Nyxinnia Foster

Karanlığın Ateşi

“Riley?”

Gözlerimi kırptım ve Eli’nın yüzü normale döndü.
“Evet?”

Beni uzun süre inceledi. Dikkatle bakıyordu. “Geldik.”

Gece çevremizi kaplamıştı. Karanlık, gece lambalarından bile etkilenmiyordu. Gözlerimi kırptım. 516’nın hemen dışındaki Amtrak istasyonundaydık. Bu halüsinasyonlar beni epey rahatsız etmeye başlamıştı. “Tamam, haydi yapalım.” Kemerimi çözdüm ve Jeep’ten çıktım. Riggs çoktan kaportanın önüne geçmişti.

Derin bir nefes aldı ve ardından kaportaya zıpladı. Önce Eli’a doğru baktı ve ardından da bana. “Kokularını alabiliyorum.”

“O halde gidelim,” dedim. Gerçekte hissettiğimden çok daha hevesli konuşmuştum. Artık Eli da düşüncelerimi okuyamadığından, gerçek hislerimi gizlemeye alışıyordum. Tehlikeli. Gerçekten tehlikeli.

Artık ne düşündüğünü bilmiyorum fakat rahatlıkla düşüncelerimi zihnine sokabilirim. Yani eğer bana ihtiyacın olursa, Riley, Tanrı aşkına söyle.

Aniden zihnime girdiği için şaşırmıştım. Omzumun üzerinden Eli’a doğru baktım. Tam onun zihnimi okuyamadığını düşünürken, bunları zihnime yollaması bir tesadüf müydü yoksa tuhafliklarından biri miydi? “Tamam.”

Ciddiyim.

Ben de.

Eli, “Daha iyi,” dedi. “Şimdi, gel.”

Üçümüz geceye doğru yola çıktık. Saat yaklaşık gece

dokuzdu. Jeep'i kullanılmayan bir bakım sokağında saklamıştık. Bahçeyi, eski tren arabalarını ve kullanılmayan kamyonları, alet edevatları araştırdık. Uzaklarda ana istasyon deposunda ışıklar yanarken hafif bir parıldama oldu. İçerideki insanları duyabiliyordum. Az sayıda insan vardı. Bazıları tren bekliyordu. Bazıları bir yolcu alıyorlardı. Hepsi normal yaşamlarına devam ediyordu.

Geceye karışan sıra dışı varlıkların farkında bile değillerdi.

Tren avlusu gölgelerle doluydu ve Eli bir dizi boş arabanın yanından geçerek önümüzden ilerliyordu. Ahenk içinde, en yakındaki arabanın yanından geçiyor ve sonra da üstüne çıkıyorduk. Rüzgâr esiyordu. Ölü bir şeyin kokusunu aldım. Bir tavşan belki de? Bir süre önce ölmüştü. Koku mide bulandırıcıydı. Neredeyse kusuyordum.

Eli ayağa kalktı, bir gölge. Kafasını çevirdi, eğdi ve tek kelime etmeden Riggs'le beraber en yaşlı Dupre tren arabalarının arasında zıplamaya başladığında onu takip ettik. Eli'nın gece görüşü mükemmeldi, her şeyi her mesafeden görebilirdi. Keskin duyabiliyordu fakat benim kadar iyi duymıyordu. Koku alma duyusu da benimki kadar güçlü değildi.

Onları hissediyordum. Buradaydılar. Üç kişiler. Havayı kokladım. Daha yeni beslenmişlerdi.

Bahçenin sol tarafında bakım kulübelerindeydiler.

Eli beni sorgulamadı. Bana doğru bakmadı veya kelimelerimi kafasında anlamlandırmaya çalışmadı bile. Onun yerine tren arabasından atladı ve söylediğim yönde ilerleyerek, kulübelerin arkasına geçti. Ben sağa yöneldim.

Karanlığın Ateşi

Riggs de iki adım arkamdaydı. Sessizce demiryolu traversleri, elik kirişlerde ve kargo araçlarının yanından sessizce ilerledik. Saniyeler içinde metal ve odun yığınları arasında kalmıştık. Uzakta, Chicago'ya giden dokuz buçuk treninin düdüğü tmşt. Hayır, gideceği yeri ddkten anlamadım. Tren seferlerini iphone'uma yklemiştim.

Önümüzde iki kargo aracı arasında yeni vampirler duruyordu. Yerde hareketsiz bir insan duruyordu ve muhtemelen kısa süre önce ölmüştü. l insandan gelen koku midemi bulandırdı ve birden onun rrmekte olan bir et olmadığını fark ettim. Kalan kan bayattı. Cansız. l. Midem bulandı.

Bunu nasıl anlayabildiğimi merak ettim. Veya daha kötüsü neden beni bu kadar rahatsız ettiğini.

Eli, Riggs ve ben, anında yeni vampirlerin çevresini sardık. İlki bizi fark etti ve anında değişti. Eli'a saldırdı. Gözlerimi onlardan çevirdim ve diğer ikisini buldum. Arkamda, Eli boynunu kırarken vampirin çıkarttığı sesi duydum. O sesi iyi biliyordum ve her yerde tanırdım. Kalan yeni vampirler de dönüşmüştü. Vampir dişleri çıkmıştı ve Riggs'le bana saldırıyorlardı. Bir an Riggs'e doğru baktım. Ufak sapığın ne kadar yetenekli olduğunu unutmuştum. Yeni vampire tekme atarak, yere düşürdü ve anında zereine çıkarak, kalbine gümüş bıçağı batırdı. Döndüğümde neredeyse bana saldıran yeni vampir yüzünden yere düşüyordum. İriydi, kontrolünü kaybetmişti ve yeni bir vampir ne kadar saldırgan olabilirse o kadar saldırgandı. Kolay devrilmeyeceğini biliyordum.

Bu yeni vampir hızlıydı. Çok hızlıydı. Göz açıp kapayınca dek, üzerime çıkmıştı ve boğazımdan kavrayarak beni kaldırmıştı. Ses alma duyum Eli'nin sesini duydu. Küfrediyordu. Şimdi koşuyordu. Yeni bir vampirin aksine, benim nefes almak için havaya ihtiyacım vardı ve bu geri zekâlı da boğazımı öyle bir sıkıyordu ki, zar zor nefes alabiliyordum. Parmaklarının ağırlığı altında gırtlığımın ezildiğini hissediyordum. Fakat Eli bana erişmeden, bacaklarımı yeni vampirin boynuna doladım. Çok güçlüydü fakat ben de öyleydim. Tek elimle, belimdeki gümüş bıçağa uzandım ve yukarı doğru tuttum. Yeni vampirin gözüne girdi ve düşündüğüm gibi beni bıraktı. Bıçağı gözünden çıkartıp, göğsüne sapladım. Şaşkınlıkla kalakaldı ve şiddetle sarsılmaya başladı. Tekme attım. Yere düştü. Gölgeler tarafından sarmalanmış halde tren avlusunda duruyordum. Belimden doğru eğildim ve nefes almaya başladım.

Riggs, “Kendi adıma iyi iş çıkarttığını belirtmeliyim, Poe,” dedi. Dirseğini omzuma koydu. “Daha iyi bir iş çıkaramazdın. Göze bıçak sokma olayı,” abartı bir ses tonuyla konuşuyordu. “Hastalıklı, Poe. Gerçekten hastalıklı.”

Çevreye bakındım. “Şaşırttığıma sevindim,” dedim ve artık bana bebek demeyi bıraktığı için memnun oldum. Hızla arkama baktım. Eli tek kelime etmeden arkamda duruyordu. Kaşlarını çatmıştı. İyi misin, diye sormak istediğine emindim ama bir şey demedi. “Buradan gidelim.” Eli'nin beni aşırı korumamak için kendisiyle savaştığını biliyordum. Onun açısından iyi bir hamleydi. Bana olan inancını tren arabalarının arasında kendi başıma dolanmama izin

Karanlığın Ateşi

verdi. Eğer dırdır etseydi, muhtemelen sinirlenecektim ve aşırı korumadan bıktığımı biliyordu. Belki de sadece sakinleşiyordu.

Tren avlusunun geriye kalanını da taradık fakat sıra dışı hiçbir şey bulamadık. Elbette, yeni vampirler etrafta boş boş, vampir dişleri açıkta ve kırmızı gözbebekleri noktada şeklinde dolaşmayacaklardı. Gizleniyorlardı. Bekliyorlardı. Gölgelerden izliyorlardı.

Ve Savannah'ın karanlık köşelerinde yeni vampirler için pek çok av vardı.

Garden City'nin arka sokaklarında koştuk. Kağıt fabrikası nedeniyle sülfür içinde olan Garden City, Savannah'ın hemen dışında bir sanayi şehriydi. Hâlâ Chatham Eyaleti'ne bağlıydı fakat aslına bakarsanız saf değildi. Pekâlâ, sözümlü geri alıyorum. Şehir sınırlarının hemen dışındaki doğa rezervleri epey güzeldi. Pek çok timsah ve kırsal kesim vahşi yaşamı barındırıyordu. Bir süredir oraya gitmemiştim. Şimdi ne bulursunuz bilmem.

Timsahlar bile gizleniyor olabilir.

Sülfürle beraber tuzlu hava, koşarken yüzümü okşuyordu. Kaslarım gerildi, ciğerlerim genişledi ve bir an hayat buldum. Canlıydım.

Ardından o tuhaf his her yanıma kapladı ve bir anlık coşkum uçtu gitti. Şimdi içgüdülerimle koşuyordum ve Eli'ı takip ediyordum. Tıpkı bir robot gibi. Vampir avlayan bir robot.

Eli hemen önümde koşuyordu ve Piggly Wiggly'nin arkasındaki karanlık bir bölümdeki ara yola doğru fırladı.

Tehlikeli ve korkunç kan emici yeni bir vampirden bahse-
derken, aynı zamanda Piggly Wiggly demek komikti. Ne-
redeyse tezat. Yine de. Neyse ne.

Riggs, “Şuraya bakın,” dedi ve omzumun üzerinden
bir yer gösterdi. “Saat sabahın üçü ve bir çıkmaz sokaktaki
duvara yaslanmış bir grup çocuk bu saatte kesinlikle iyi
olamaz.”

Ona doğru baktım. Karakaşlarını zar zor kaldırdı.

Eli bana doğru bakmadan, “Bir şey var mı, Riley?”
diye sordu. Benden ne istediğini biliyordum. Görüşü mü-
kemmeldi fakat benim diğer duyularım daha iyiydi.

Gözlerimi kapatarak, derin bir nefes aldım ve parçacık-
ların dilime değmelerine izin verdim. Tekrar yaptım. Göz-
lerim tamamen açıldı ve birkaç blok ötedeki eski sokaktaki
meşe ağaçlarının orayı araştırmaya başladı. “Orada.”

Riggs, “Kaç tane?” diye sordu.

“Dört,” diye cevap verdim. Yeni vampirlerin her biri-
nin kokusunu ayrı ayrı alabiliyordum. Hatta cinsiyetlerini
bile anlamıştım. “Üç erkek, bir kadın.” Sokağın alt tarafın-
daki insanları avlıyorlar.

“Ayrılalım,” dedim ve Eli’ a göz attım. Bu fıkirden nef-
ret etmişti. Yine. “Birinin elimizden kaçarak, insanları av-
lama riski azalır,” diye de ekledim. “Tek yolunun bu oldu-
ğunu biliyorsun.” Hızla kendimi kontrol ettim. Sanki artık
o türe ait değilmişim gibi insan demiştim. Tuhaftı.

Eli, Fransızca bir şeyler mırıldandı ve hafifçe başıyla
onayladı. Yeni vampirleri ararken Eligius Dupre hakkında
ne bilinmesi gerekiyordu? İş tamamlanana dek yalnızca işe

odaklanırdı. Ne yapmamız gerektiğini biliyordu ve nefret etse bile onu yapardı. Şu an olduğu gibi.

Eli, “Şu tarafı sen al,” dedi ve sürü gibi insanların dibindeki bina çatısını işaret etti. “Riley, sen yan evi al,” başını eğdi “ve ben de arkalarındaki bina çatısını alacağım. İşaretimi bekleyin. Aynı anda insanlarla yeni vampirlerin dövüşmelerini istemeyiz,” dedi.

Daha fazla beklemedim. Başımla onayladım ve gölgelere daldım. Üç zahmetsiz zıplama ile insanların duvarın önünde dikildikleri yerin hemen yanındaki bina çatısına çıkmıştım. Bakındığımda Riggs’in de çoktan yerine geçtiğini gördüm. Eli’ı göremiyordum tam olarak söylediği yerde olacağına emindim. Gece hareketsizdi. Hafif bir esinti bile yoktu ve beş insanın kalp atışlarının sesleri kulaklarımda çınlıyordu. İnsanların hafif sesle mırıltıları ise bir rahip klanının konuşmalarına benziyordu. Kalp atışları kafamda çınlamaya, bir araya gelmeye ve kafamı karıştırmaya başladı. Bir an nefes alabilmek için gözlerimi kapatmak zorunda kaldım. Konsantre ol ve o düzensiz atışları bir kenara iterek, önündekine odaklan. Bunu yapmakta sorun yaşıyordum. Sanki bir şey çoktan zihnime girmişti ve var olan tüm ekstra yerleri dolduruyordu. Düşüncelerimi temizlemek için kafamı salladım ve tekrar odaklanmak için daha fazla denedim.

Bir an sonra, Eli bina çatısına tırmanıyordu. Kafamdaki karmaşaya rağmen, gözlerimi Eli’in üzerinde tutuyordum. Şimdi çömelmişti. Hamle yapıyordu. Onu takip ettim. Gözümün ucuyla Riggs’in de aynı şeyi yaptığını gördüm.

Şimdi hepimiz meşe ağaçlarının orada beraberdik. Daha önce hiç ağaçlara tırmanmazdım fakat artık tırmanıyordum. Kadın en yakınımıdaydı, ben de ona öncelik verdim. Siyah saçlarının uçları kızıla boyanmıştı. Beni gördüğünde gözlerini iyice kıstı ve kırmızı nokta şeklindeki gözleri parıldadı.

Kadın yüksek sesle, “Bak, kim ziyarete gelmiş,” dedi. Karanlıkta bana bakan diğer gözleri de gördüm. İyi. Bana öylesine odaklanmışlardı ki, Eli ve Riggs’i görmüyorlardı.

Erkeklerden biri, “Geriye çekil, Seline,” dedi. “Sen kalbini çıkartmadan o güzel poponun biraz tadına bakmak istiyorum.”

Seline tısladı. Ben de gözlerimi devirdim.

Eli kafamın içinden, *Kadını hallet ve git*, dedi. Tereddüt etmedim. O ve Riggs beni kolluyorlardı. Kendi sıramı bekledim. Epey hızlı geldi.

Kadın hızlıydı ve kahrolası epey güçlüydü. Boğazımdan yakalayarak, beni sertçe geriye doğru attı. Bir şey dikkatimi dağıttı. Sesler. Belirgin bir ses her yanıma kaplamıştı.

Damarlardan akan kan.

Kadın, yüzüme yaklaşarak, “Korkmuş görünüyorsun kaltak!” dedi. “Bu hoşuma gitti.”

“Evet, eminim hoşuna gitmiştir,” dedim ve parmaklarımı gümüş kabzaya doladım. Hızla, bıçağı kadının kalbine sapladım. Gözleri irileşti ve sarsılmaya başladı fakat hâlâ boğazımı tutuyordu. Yere düştü. Ben de onunla beraber düştüm. Meşenin yapraklarına çarptıktan sonra, vampirin

bedeni kaldırıma çarptı. Benimki de hemen yanma çarptı. Kendime engel olamadan, inledim.

Kahretsin!

Birkaç saniye boyunca insanların mırıltıları kesildi ve ardından yükseldi ve delirdi. Ayağa kalkıp, çevreye bakındım. Elbette farkımıza varmışlardı fakat aslında olanlar hakkında hiçbir fikirleri olmadığına emindim. Kırılmış kaldırımında sarsılmakta olan yanımdaki bedene bir göz attılar ve çalımla ilerlediler. Aptalca kahkahalar, esrar kokusu arasında küfürler savurdular. Farklı yönlerle kaçıştılar. Kahretsin, o esrarlı kafalarının nasıl kurtulduğunu bir bilselerdi. Kahrolası aptallar.

Birkaç metre öteye bir ceset atılmıştı. Sarsılmakta olan bir erkek. Gözlerim adamın yüzüne odaklandı, çenesi oynamıştı ve uzun vampir dişleri dışarıdaydı. Hoş hiçbir yanları yoktu, en azından Hollywood tarzı açıdan. Eklemleri küçüldü, bedeni kendi içine çekildi ve bir an çok kısa bir an bana doğru baktı. O kırmızı noktalar üzerime çevrilmişti. Neredeyse yalvarıyordu. Midem bulanarak, başımı çevirdim. Nedeninden emin değildim. Neye dönüşmüştü bu adam? Veya şimdi *onlara* ne yapabilirdim? Arkamda Eli belirdi ve Riggs de ağaçtan indi.

Eli kolumu yakaladı. “İyi misin?” diye sordu ve cevabı beklemedi. Beni kontrol etti. Gözleriyle bedenimi yakından inceledi.

“Evet,” dedim ve kolumu geriye çektim. “İyiyim, Eli. Gerçekten.” Değildim fakat sebebi ağaçtan düşmem değildi. O bir şey değildi. Canım bile yanmamıştı.”

Ama dikkatim dağılmıştı. Bir şey beni her yönden çekiyordu ve bunu görmezden gelmek zamanımı berbat geçirmeme neden oluyordu. Hatta kısmen beni öldürüyordu. Evet, onların kan emici vampir olduklarını biliyordum. Fakat her zaman öyle değillerdi ve bu beni rahatsız ediyordu. İşte buyur. Bilinçli Riley Poe. Bir sebepten, her şeyi kendi içimde tutuyordum. Sanırım kimsenin zayıflıklarımı bilmesini istemiyordum. Ayrıca, başa çıkabilirdim. Kendimle başa çıkabilirim.

Eli'nin bakışlarından ona doğruyu söylemediğimi anladığı belliydi. Fakat zihnimi kurcalayamıyordu ve ben de endişeli halde kalmasına izin verdim. "Hadi gidelim," dedim ve kaldırımda yürümeye başladım. "Diğerleriyle buluşmadan önce hâlâ endüstri parkına gitmeliyiz." Bıçaklarımı düzelttim ve devam ettim. Onlar tereddütlüydü fakat Eli beni takip etti. Riggs de en arkadan gelmeye başladı.

Endüstri parkı uzun beton sütunlar ve çelik binalardan meydana geliyordu. Hepsi sessizdi ve ne tek bir kandanı ne de vampir tozu vardı. Riggs biraz üzölmüşüü ve ben de bu vampir öldürme işini biraz fazla ciddiye aldığını düşünmeye başlamıştım. Sekiz dakikada ayrılıp, parkı dolanmıştık. Duyularımın bana yol göstermesine izin vermişim ve neyse ki hiçbir yere götürmemişlerdi. Gölgelede dolaırken, içimi çektim. Dinledim. Yine de sıra dışı hiçbir şey yoktu.

Saat sabahın dördüne yaklaşmıştı. Diğerleriyle buluşmak için dönmeden önce son bir tur atıyordum ki, bir his her yanıımı kapladı. Neredeyse bir sezgiydi ve omuriliğim-

Karanlığın Ateşi

den başlayarak, kollarıma, parmaklarıma ve yüzümün her yanına yayılmıştı. *Tık tık* sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Bir tünelin içinde gibi ses uzaktan geliyordu. Kendimi sese doğru giderken buldum. Ses beni çekiyordu ve ne kadar hızlı hareket edersem, o kadar fazla kalp sesini duyuyordum.

Kalp atışları.

Sonra kadını gördüm.

Olduğum yerde durdum ve taş duvara yaslanarak, sırtımı onun eğri büğrü yüzeyine bıraktım. Sonunda gölgelerle ve duvardaki yosunlarla bütünleşmiştim. İçimde yankılanan her kalp atışı sesinde, başka bir sezgi belirliyordu. Bir arzu. Çenemi acıtan, midemi sancıtan ve nefes alış verişimi yavaşlatan bir arzu. Kısık gözlerimle kadını izledim. Kadının üzerine sokak lambası vurduğunda, onu mükemmel bir biçimde görmüştüm. Zayıf biriydi. Omuzlarına kadar kızıl saçları vardı ve gözlük takıyordu. Tek başına, bir banka oturmuş ağlıyordu. Duraksadım.

Ona git Riley. Arzuladığın şey onda var. İhtiyacın olan şey... Artık yaşamı bile istemediğini görebilirsin. Ağlıyor çünkü kalbi paramparça olmuş. Onu rahatlatabilirsin. Yap.

Kafamı önce sola sonra da sağa doğru çevirdim. Kimse yoktu. Sesin zihnimden geldiğini fark ettim. Beni kışkırtıyordu. Susmasını öylesine çok istiyordum ki, ellerimle kulaklarımı kapattım. Yine de işe yaramamıştı. Ses konuşmaya devam ediyordu.

Ona git. Tereddüt etme yoksa kaçır Bu senin şansın, Riley Poe. Kulaklarınla değil, varlığınla dinle. Her kalp

atışında yaşam gücünü hissedebilirsin. İsteddiğini biliyorsun. Sonunda ihtiyacın olduğunu fark edeceksin. Sönmek bilmeyen susuzluğunu sona erdirecek. Susuz hissediyorsun, öyle değil mi Riley? Hiçbir içeceğin geçiremediği bir susuzluk. Hiçbir yiyeceğin doyuramadığı bir açlık. O kadın sana yardım edebilir. İçinde büyümekte olan karanlığı evcilleştirebilir. Yap, Riley Poe...

Yüksek sesle, “Hayır,” diye fısıldadım fakat sesim cılız çıkmıştı. Kızın kalp atış sesleri yükseldi. Duyularım onu meydana getiren her şeye odaklanıyordu. Vücudumda yankılanan her tık tık sesiyle, ümitsizlik kör bir kuyuya ulaşana dek ilerliyordu. Kaldırıma çıkmamak için duvara yapıştım. İstiyordum... İhtiyacım vardı. İçimde yaşayan bir şey, beni ona doğru itiyordu.

Evet, aynen öyle. Zayıflıyorsun, öyle değil mi, Riley Poe? Kendini kurtar. Kadına git...

İçim alev alev yanıyordu. Öylesine yanıyordu ki, hiçbir miktarda su bu alevleri dindiremezdi. Bakışlarımı kıza sabitlemiş halde, yavaşça ileriye ve sessizce kadına doğru ilerlemeye başladım.

Riggs, “İşte buradasın,” dedi. “Seni arıyordum. Eli delirmiş vaziyette.”

Gözlerimi Riggs’e odakladım. “Ne demek istiyorsun?” diye sordum.

Riggs omzunu silkti ve yakından gelen bir ışık koyu renk saçlarını aydınlattı. “Seni aramak için iki kez sanayi parkını dolandı.”

Hızla sağa ve sola doğru baktıktan sonra, bakışlarımı

DÖRDÜNCÜ KISIM

KAÇIK

İçimdeki bu hissi iyice araştırıyordum. Kendimi canlı hissetmeme neden oluyordu. Gizemli. Fena benzeten. Bir şey arzuluyordum. Güçlüydü, kuvvetliydi ve varlığından haberdar olmadığım bir güçle beni çekiyordu. Ne olduğunu bile bilmiyordum fakat istiyordum. Deli gibi. Unutmamalıyım ki, ben bu arzuyu daha önce de yaşamıştım. Ben bir bağımlıydım ve aynı şekilde hissediyordum. Bazen içimin dışıma çıktığını hissediyorum. Tüm sinirlerim alev almış gibi ve eğer arzuladığım şeyi alamazsam, tamamen delireceğim. Fakat beni ne kızdırmaya başlıyor, biliyor musunuz? Her şey. Ve herkes. Eli, Luc, Phin, Josie, Seth, Zetty, Vaiz, Estelle, Nyx. Her biri inanılmaz derecede sinir bozucu. Sürekli beni izliyorlar, özellikle de Eli. Kendim için nadiren zaman bulabiliyorum. Ne istediğimi biliyor musunuz? Kahretsin, herkesin beni rahat bırakmasını istiyorum.

Riley Poe

Karanlığın Ateşi

Her şey değişmişti. Ben. Onlar. Çevremdeki her şey. Tam bir karmaşa. Ve bunu görebildiklerini bile sanmıyordum. En azından benim gördüklerimi görmüyorlar. Ve bu benim için iyiydi.

Hepsi bana bir tuhaf bakıyordu ve ben de bundan hoşlanmıyordum. Bu konuyu büyütmemeye çalışıyorum fakat tüm sinirlerimi ayağa kaldırıyor. Buna daha ne kadar katlanabilirim bilmiyorum. Daima izliyorlar. Daima konuşuyorlar. Arkamdan planlar yapıyorlar. Biri daima benimle birlikte. Karar verecek kahrolası bir beynim yokmuş gibi hareket ediyorlar.

Eli'nin gözleri sürekli üzerimdeydi.

Bazen kahrolası aklımı kaçırıyor gibi hissediyordum.

Yine de gizlemekte başarılıydım ve bunun bir artı olduğunu söylediğimde bana inanın. Eğer zihnimin içinde olup biteni gerçekten biliyor olsalardı, beni bir yere kapatırlardı. Fakat şimdi yıkılmak için uyuşturucu ve vampir rehabilitasyonuna girmemiştim. Hayır, Tanrı'm hayır! Anladım. İyiyim.

Nyx'in bana bir saat önce verdiği bir dizi çizime boş boş bakıp duruyordum. Ejderhalar. Japon sembolleri. Ejderhalı Japon sembolleri. Çiçekli Japon sembolleri. Ranger bereli bir kafatası.

Nyx masasından, "Hey, Riley," dedi.

Ona doğru baktım. Ağzı kulaklarına varıyordu. Bu beni rahatsız etti "Evet?" diye cevapladım.

"On buçuktaki randevun az önce aradı. Birkaç dakika gecikecekmiş."

Kahretsin. Telefonun çaldığını duymamıştım bile. “Teşekkürler,” dedim.

Hemen ardından, ön kapı açıldı ve pervazın üzerindeki kuzgun öttü. Tanrı şahidim olsun bir gün o pisliği duvardan sökeceğim ve ilk fırsatta nehre atacağım.

Nyx, “Riley? Bu adam seninle konuşmak istiyor,” dedi. Yine bana doğru parıltılı ve mutluluk saçan bir tavırla gülümsedi. Sanki dünyada kötü hiçbir şey yokmuş gibi.

Çizimleri bir kenara bıraktım ve beni bekleyen adama doğru ilerledim. Genç bir askerdi. Beni başıyla selamladı ve gülümsedi. “Hanımefendi,” diye nazikçe selamladı. “Sizin dışınızda kimseye dövme yaptırmamı söylediler.”

Tık tık.

Askerin genç ve canlı kalbi, kafamın içinde atıyordu.

Ona doğru gülümsedim. “Kafanda bir şey var mı?”

Dükkânın içi yeterince sıcaktı. Ben de siyah bir Ink-somnia askılı bluzu, kot pantolon ve savaş botları giymiştim. Asker, kollarımdaki ejderha dövmelerine doğru baktı ve gülümsedi. “Güzel,” dedi ve işimize hayranlığını sürdürdü. Veya bana. “Koluma sarılı bir yılan düşünüyordum,” dedi. “Şuradan şuraya.” Omzunu ve dirseğini işaret etti. “Bedenimdeki piyade numarasıyla birlikte.”

Başımla onayladım. “Bugün doluyum fakat şuradaki albüme bir göz at,” -kahve sehпасının üzerindeki albümü işaret ettim- “beğendiğin bir şey var mı bir bak. Sana hızla bir taslak çizip, ne düşündüğüne bakacağız. Sonra da bir randevu ayarlayacağım.”

Asker başıyla onayladı. “Güzel.” Döndü, albümü buldu ve kanepeye oturarak, aramaya başladı.

Karanlığın Ateşi

Masama döndüm ve çizimleri aldım. Arkada Eli'ın duvara dayanmış, bana bakmakta olduğunu gördüm. İzliyordu.

Onu görmezden geldim ve anlamsız görevime devam ettim. İnsanların çevrede oturarak, böyle aptalca şeyler çizmelerine inanamıyordum. Tanrı'm insanların sonsuza dek ciltlerinde kalmasını istedikleri şeyler. Hiçbir fikirleri yoktu. Birden dikkatim dağıldı.

Vic: Gitgide zorlaşıyor, öyle değil mi aşkım?

Ben: Zihnimden çık, Victorian. Duymak istemiyorum.

Vic: İçinde benden bir parça yaşıyor, Riley. Beni kandıramazsın. Kargaşayı hissedebiliyorum. Başka neler oluyor?

Ben: Halledemeyeceğim bir şey değil.

Sessizlik.

Vic: Kardeşim seninle temas kurdu mu?

Ben: Belki. Kim olduğundan pek emin değilim. Veya gerçek olduklarından. Dediğim gibi başa çıkabilirim. Şu ana dek kahrolası harika bir vakit geçirdim.

Vic: Riley.

Ben: Zaman algımda kayıplar var. Rüya gibi görünüyorlar fakat zaman kaybı yaşadığımı fark ediyorum. Ne yaptığımı hatırlamıyorum fakat bazı şeyler tandık geliyor.

Sessizlik.

Vic: Tanrı'm, Riley. Çok geç olmadan sana yardım etmeme izin ver. Lütfen. Sana çok iyi bakacağım. Hiçbir şey istemeyecek ve arzulamayacaksın, yemin ediyorum. Seni götürmeme izin verirsen, sana öylesi bir aşk ve zevk âlemi sunacağım ki...

Elle Jasper

Ben: (gölerek) Vic, buna izin veremeyeceğimi biliyorsun. Kesinlikle bir yere gitmiyorum.

Vic: Seni ele geçiriyor, aşkım. Sana hâkim olacak ve senin tanıdığın Riley Poe'dan geriye hiçbir şey kalmayacak. Şu an bile başarmaya çok yakın. Lütfen. Benimle gel. Sana yalvarıyorum.

Sessizlik.

Ben: Hoşça kal, Victorian. Beni yalnız bırak.

Vic: Seni asla yalnız bırakmayacağım, Riley. Asla. En azından sana düzgün bir biçimde veda etmeme izin ver.

Ben: Ne demek istiyorsun?

Vic: Buluş benimle. Bu gece. Senden başka hiçbir şey istemeyeceğim. Yemin ederim.

Ben: O zihin etkileme zımbırtının bende artık işe yaramadığının farkındasın değil mi?

Vic: Ne yazık ki, evet. Farkındayım. Sadece veda etmek istiyorum.

Ben: Pekâlâ, tamam. Nerede buluşmak istiyorsun?

Vic: Nehrin hemen karşısındayım, aşkım. Westin'de. Çatı suit odasında.

Ben: (gölerek) Elbette çatı suit odasındasındır. Orada olacağım.

Vic: Saat kaçta?

Ben: Geldiğimde.

“Hanımefendi?”

Gözlerim, şimdi karşımda durmuş sırtıtmakta olan askere odaklandı. “Evet?” dedim.

Yüzü hafifçe düştü fakat boğazını temizleyip, devam

Karanlığın Ateşi

etti. Çizim albümünde bir sayfa açmıştı ve bana doğru tutuyordu. “Bir tane buldum.” Yaklaşarak, bana doğru tuttu.

Dönen bir yılan. On dakikanın altında çizirdim. “Emin misin?” diye sordum.

Asker başıyla onayladı ve tereddüt etmeden cevap verdi. “Evet, efendim.”

“Tamam,” diye cevap verdim. Ayağa kalktım ve öndeki bilgisayara doğru gittim. Randevu ekranına tıkladım ve aşağıya doğru indirdim. “Seni Cuma günü öğleden sonra beşe alabilirim.”

Asker gülümsedi. “Harika. Burada olacağım.”

Randevusuna tıklattım. “Asker/yılan” yazdım ve ekranı kapattım. Ardından bakmadan ve düşünmeden, ayağa kalkıp masama doğru yürüdüm.

Eli’nin dükkânda olduğunu bile unutmuştum. Fakat dükkândaydı. Onu son gördüğüm yerden kıpırdamamıştı bile. Onu görmezden geldim.

Gün boyunca müşterilerim gidip, geldi. Pek konuşmuyordum. Dövmeyi yapıp, hızla bitiriyordum. Kalp atışları öylesine coşkuyla kafamın içinde atıyordu ki, onları bloke edip zihnimden atmak için cidden konsantre olmam gerekiyordu. Bunun sonucunda da her şeyi bloke etmiş oluyordum ki, bu konuda bir sıkıntım yoktu. Bunları hiçbirisi kolay değildi ki, kalp atış sesleriyle beraber, açıklayamadığım bir heyecan başlıyordu. Tüm bedenimi içeriden sarsıyordu. Uçurumun dibinde duruyordum ve yalnız olmak istiyordum. Hayal meyal oldukça kemikli ve yirmilerin ortasındaki bir kızın sırtına kırık iskelet kanatları yaptığımı ha-

tırlıyordum. Birkaç saatimi almıştı. Kızın kandamlarıyla dolu sırtına bakmak, pek de ruh halimi düzeltmemişti. Fakat sanırım gururumdan birkaç damla geride kalmış olmalıydı çünkü tüm bu dikkat dağınıklıkları ve rahatsızlıklara rağmen işimi yine de harika yapıyordum. Buna kibir deyin. Ne halt isterseniz onu deyin.

Vaiz ön kapıdan arkasında Eli'nın erkek kardeşleri, kız kardeşi ve Seth ile beraber girdiğinde, genç bir adamın böğrüne bir Japon mısrası dövmesini bitiriyordum. İçim sızladı. Vaiz ve Estelle'i sanırım bir haftadır görmüyordum. Zamanın farkında değildim. Vekil büyükbabam, her zamanki ekoseli düğmeli uzun kollu gömleğini ve kot pantolonunu giymişti. Gözlerini bana doğru çevirdi ve orada tuttu. Birdenbire buz kesmiştim ve kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu. Vaizin gözleri birkaç saniye üzerimde kaldı. Sanki beynimde bir şey bulmaya çalışıyordu. Sanki beni ot içerken yakalamıştı. Döndü ve bir şeyler olduğunu anladım.

Vaiz, "Eligius?" diye çağırdı.

Eli, dükkânın arkasından çıktı. "Evet, efendim?" Geçerken bana doğru baktı. Varlığı her yeri kaplamıştı. Bu yeteneğini bazen unutuyordum. Güç. Üzerine sinmişti.

Eski Gullah birkaç saniye Eli'a doğru baktı ve Eli da ona bakıyordu. Yüksek sesle tek kelime söylemeden, her ikisi de Inksomnia'dan çıktılar. Luc ve Phin de onları takip etti. Yüz ifadelerinden bir şey anlaşılmıyordu.

Eski patetik halimden geriye bir şeyler kalmış olmalıydı ki, önemseyip sordum. "Neler oluyor?"

Karanlığın Ateşi

Josie ve Seth bana doğru yürüdüler. Josie beni derinlemesine inceledi. Dikkatle. Beni tarttı. İri, gök mavisi gözlerini kırpıyordu fakat sessiz duruyordu.

Seth önümde durdu. Yeşil gözleri ciddiyetle bakıyordu. “Capote’nin kuzenlerinden biri dün gece öldürülmüş.” Capote, eski bir Gullah’tır ve Vaiz’in kuzenidir. Feci de saksafon çalardı.

“Öldürülmüş mü?” diye sordum. “Ne demek istiyorsun?”

Seth ve Josie sadece bana doğru bakıyorlardı. Ne bir söz ne de bir açıklama. Ardından anladım. Bunun sadece bir anlamı olabilirdi.

Vampirler.

Birkaç saniye kadar ben de onlara doğru baktım ve sessizce işime geri döndüm.

Nyx sessizce, “Oh, Tanrı’m,” dedi. Ona doğru baktım. Şimdi ellerini ovuşturuyordu ve yüzü endişeyle doluydu. “Ne kadar kötü. Zavallı Capote.” Bir an Nyx’ın gözyaşlarına yenik düşeceğini sandım.

Elbette Capote ve Vaiz kuzenlerdi ve kız da Vaiz’in akrabasıydı.

Bir vampir bir Gullah öldürmüştü. Eli’nin kazasını saymazsak, yüzyıllardır böyle bir olay gerçekleşmemişti. Dupreler daima Savannah’ı ve Vaiz’in soyunu korumuşlardı. Valerian’ın ordusu büyüyordu. Şimdi de genç bir Gullah kız öldürülmüştü.

Ya bunu ben yaptıysam?

Omzumda bir el hissedene dek masamı toplamaya de-

vam ettim. Kafamı kaldırdığımda, Seth'in gözleriyle karşılaştım. "Efendim?" diye sordum.

"Konuşabilir miyiz?" diye yanıtladı. "Yalnız."

Omzumu silktilim. "Benim için sorun yok. gidelim."

Seth birkaç saniye bana doğru baktı ve ardından dönerek, dükkânın arkasına doğru ilerlemeye başladı. Nyx'in geçmiş özlemi tutmuş olmalıydı çünkü Monkees'in "Daydream Believer" parçasını açmıştı. Parça, Inksomnia'da yankılanırken, üst kata doğru bana eşlik ediyordu.

Üst katta doğrudan buzdolabına yöneldim ve bir bira aldım. Seth konuşana dek yarısını içmiştim.

"Neyin var?" diye sordu. Nazik bir tavırla sormamıştı.

Şişenin kalanını da içerken, ona baktım. "Ne demek istiyorsun?"

Seth her iki elini de saçlarında gezdirdi ve boynunu ovaladı. Bir an gözlerini kapattı. Tekrar açtığında, sertçe bakıyordu.

Acı içinde. Kendisi için.

"Aynı değilsin, Ri," diye başladı. "Sen... Farklısın. Nefret dolu. Kaba."

Güldüm. "Of, kahretsin kardeşim. İçimde kahrolası iki dizi strigoi DNA'sı var." Kafamı salladım. "Ne?" Sinir olmuşum. Beni bunun için mi buraya çağırmıştı?

Seth kızgınlıkla, "Sana Capote'nin yeğenini söylediğimde, yüzünü izledim," dedi. "Bakışlarında hiçbir değişim olmadı, Ri. Sanki umursamıyor gibiydin."

"Sen hâlâ bir çocuksun, Seth. Nasıl bilebilirsin? Büyü ve sorumluluk edin ve *daha sonra* bana umursama ve yüz

Karanlığın Ateşi

ifadeleriyle ilgili bir şeyler anlatırsın, olur mu?” diye cevapladım.

Tam o anda kapılar açıldı ve Eli içeriye girdi. Bakışları benimle Seth’in üzerinde dolandı. “Rahatsız ediyor muyum?” diye sordu.

Seth, gözlerini benden ayırmadan, “Hayır,” dedi.

Apartman dairesinin içindeki sessizlik, canlı bir varlık gibiydi.

Eli bana doğru yürüdü ve omuzlarımdan kavradı. “Vaiz ve erkek kardeşlerimle beraber Da Island’a gitmeliyim,” dedi. Sessiz ve aynı tonda konuşmuştu. “Seni bırakmaktan nefret ediyorum fakat bunun önüne geçemem. Seth sana neler olduğunu anlattı mı?”

Sadece başımla onayladım.

Eli çenemi tuttu ve yüzümü kendi yüzüne doğru kaldırdı. “Seni bırakmaktan nefret ediyorum. Phin, Luc ve babamla gitmek zorundayız. Bu büyük bir olay ve sona ermeli.

Yine başımla onaylayarak, sessiz kaldım.

“Annem ve Josie burada olacaklar. Seth, Zetty ve Riggs de burada olacak. “Dudaklarını eğerek, beni öptü. Kafasını kaldırdığında, o gök mavisi gözler yoğunluklarıyla nefesimi kesiyordu. Neredeyse varlığımın yüzeyinin altında patlamaya hazır bekleyen öfkeyi elip geçiyordu. “Şimdilik, gece koşuları duracak ve bu konuda ciddiylim, Riley. Tek başına dışarı çıkman çok tehlikeli. Güçlüsün fakat bir düzine yeni vampire karşı değil. Dönmemizi bekle.” Beni yeniden öptü. “Beni bekliyorlar. Yakında döneceğim.”

“Hoşça kal,” dedim ve son bir kez bana doğru baktıktan sonra gitti. Kapıya doğru onu takip ettim fakat gitmişti.

Seth, “Onu dinle, Ri,” dedi. Bana yaklaştı. Sanki tam arkamdaydı. “Sana son zamanlarda neler olduğunu bilmiyorum fakat lütfen,” dedi ve kolumu tuttu. “Bir kereliğine dinle.”

Kolumu Seth’ten kurtardım ve kızgın kızgın baktım. Kalp atışları kulaklarımda çınlıyordu. “Bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok, Seth. O yüzden rahatla ve bana bir çocukmuşum gibi davranmaktan vazgeç.”

Seth’in yüzü düştü. Hatta beyazlaştı. Birden sanki tekrar yedi yaşına dönmüştü ve bana tıpkı dairemizin merdivenlerinden düştüğüm zamanki gibi bakıyordu. Sarhoştum. O zamanları belli belirsiz hatırlıyordum. Fakat yüzündeki o bakışı çok net hatırlıyordum. Beni neden etkilemediğini bilmiyordum fakat etkilememiştir. Döndüm ve odama yöneldim.

Seth arkamdan, “Nereye gidiyorsun?” diye seslendi.

Ona bakmadım. “İdman yapmam gerek,” dedim ve odama girerek, kapıyı kapattım.

Dakikalar sonra, apartman kapısının açılıp, kapandığını duydum. Sonunda yalnız kalmıştım.

Cildimin altında enerji dolup taşıyordu ve bir an alev aldım zannettim. Sutyen ve külotum dışında üzerimdeki her şeyi çıkarttım. Isınmaya gereksinim duymadan, yatak odasının köşesine asılı olan çantaya vurmaya başladım. Vurdum. Çantaya yumruk attım ve ne kadar devam ettim bilmiyorum ama bir süre geçmişti. Tek ter damlası bile

Karanlığın Ateşi

yoktu. Azıcık güç harcamıştım. Zihnim sürekli çalışıyordu ve beynim birdenbire apartmanın dışındaki bitmek bilmeyen insan seslerini filtreleyememeye başlamıştı. Başım zonkluyordu. Acımasızca. Sesler. Kalp atışları. Ağlamalar. Trafik. Acı öylesine fazlaydı ki, göz kapaklarımda ışıklar çakmaya başlamıştı. Koşmalıydım. Kaçmalıydım.

Hayır, önce şunu izle. Ne olabileceğini izle...

Başımı sallayarak, odaya bakındım. Yalnızdım. Ses. Tanıdık. Korkutucu. Yerde oturdum ve başımı ellerimin arasına aldım. Ancak o zaman gözlerimin ardında bir görüntü belirdi. *Karanlık. Koşarak kaçıyorum. Hayır, kovalıyorum. Birini. Bekleyn, kovalamıyorum. Gizlice takip ediyorum. Farkında değiller. Sessizce gölgelerde ilerliyorum ve bir yandan da koşuyorum. Yaklaşmak istiyorum. Kokularını alabiliyorum. Kalp atışlarını duyabiliyorum. Damarlarında akan kanları bile neredeyse hissedebiliyorum. Savannah'ın karanlık kısmındayım. Turistlerden, tarihten, yosunlardan ve büyüden uzaktayım. Pek çok insanın tek başına gitmeye cesaret edemeyeceği bir yerdeyim. İleride figür köşeyi dönüyor. Tam arkalarındayım. Köşeyi döndüğüm anda, biri bana ağır bir yumruk atıyor ve popomun üzerine oturuyorum. Dudaklarımdan ve çenemin üzerine ılık bir sıvı yayılıyor.*

"Kahretsin kaltak," dedi. "Senin kahrolası problemin nedir? Bir polis misin?"

Sessizlik içinde kafamı adama doğru kaldırdım. İçim resmen yanıyordu.

Başka bir adam, binalardan birinin ön kapısından ileri adım atarken, "Deke, adamım," dedi. "Ne oluyor?"

“Bu kaltak beni takip ediyordu,” dedi. “Sanırım bir polis.”

Diğeri sinekliği kapatarak, bana doğru geldi. Bir an bana baktı. Dövmeme baktı. “Yok, adamım,” dedi. “Bu kaltak polis molis değil. Bir kaltak. Polis değil.” Beni ayağıyla itti. “Polis değilsin, öyle değil mi kaltak?”

Beni itmek için yine ayağını kaldırdı fakat ayağı bana hiç değmedi. Havada yakaladım ve çok az çaba sarf ederek, onu arkaya gölgelerdeki çift katlı evin yanına doğru fırlattım. Öylesine hızlıydım ki, ben diğer adamla gölgelere gitmeden önce tepki verecek zamanı bile olmadı. Karanlıkta adamın bedenini yere yapıştırdı. Sadece gözlerinin beyazını görüyordum. Burun deliklerinden hiddetle çıkan korkuyu... Yardım istemek için veya şaşkınlıktan ağzını açtı. Kelimeler dilinde sona erdi. Çünkü adam dilimle öldü.

Vampir dişlerimi boğazının derinliklerine daldırdım. Adamın bedeni kıvranıyordu ve ardından da sinir sistemi ölümü fark ederken düzensiz hareket etmeye başladı.

Arkadaşı arkamdan, “Lanet olsun!” diye bağırdı.

Yukarı kalktım, omzundan yakaladım ve sırtüstü çevirdim. Bacaklarımı beline doladım. Kollarım da boynuna dolandı. Gücünü kullanmaya çalışırken, yosunlu yere doğru düştük. Ağzından tek kelime çıkamadan, vampir dişlerimi kalbime daldırdım. Derine ve sadist br kahkaha ağaçlarda ve çevremdeki kirli binalarda yankılandı.

Görüntü belirdiği kadar hızla kayboldu. Bir an nefessiz kaldım ve boğuluyordum. Dakikalar önce hissettiğim duyum gerçek gibiydi. Gözlerimi kırpıştırarak, çevreye

bakındım. Yine odamda, Inksomnia'nın üzerindeki dairemeydim. Neden işkence görüyordum? Yerden kalkarak, nefes aldım. Bu neydi? Gerçek miydi? Kafam öylesine karışmıştı ki, yine zonklamaya başladı. Hızla, bir sandalyenin arkasına asılmış bir kot pantolon, uzun kollu bir tişört ve botlar giyerek, yatak odamdan çıktım. Şömineye yakın yatmakta olan Chaz'ın yanından geçtim. Bana doğru baktı, kafasını eğdi ve boğazından hafifçe inledi.

Ona doğru göz attım ve dairemden ayrıldım. Saniyeler içinde Savannah'da dolaşan başka bir beden olmuştum.

Gece her zamankinden daha soğuktu. Saatlerce sokakta kalmıştım ve kendimi rastgele bir kulübün park alanında buldum. Tanımıyordum fakat yeni bir yer değildi. Savannah'ın her yanında kulüpler hızla açılıyor ve kapanıyordu. Tuhaf bir dünya dışı yazı karakteriyle bar levhasında 51. Alan yazıyordu.

Kulüp, hiçbir penceresi olmayan düz gri renkte bir binaydı ve havadaki bataklık ve tuzlu su kokusuna bakılırsa, nehre de yakındı. Koku bugün baş döndürücü seviyedeydi ve öğürmemeye neden oldu. Kendimi pis çimenleri çiğniyor gibi hissetmiştim. Ön kapıya gittim. Kapıya ulaşır ulaşmaz, bir çift dışarıya çıktı. Bir pili. Ve bir züppe. Yüzlerini ve ifadelerini görmedim. Sadece silüetler. İçeriye girdim.

Bedenler. Kalp atışları. Kahkahalar. Duvarlarda tuhaf kozmik sesler yankılanıyordu. Tam da bir uzay gemisinin çıkartacağı türde sesle. Züppenin biri beni itti. Tişörtünün üzerinde *orada bir yerdeler* yazıyordu.

Yanımdaki bir herif, "Hey muhteşem şey," dedi. "Kayıp görünüyorsun. İçki ister misin?"

Tek kelime etmeden adama doğru baktım.

Adam kıkırdadı ve gözleri yanağımın üzerindeki mürekkebe kaydı. Bakışları ellerime ve parmaklarımın çevresindeki ejderha kuyruğuna doğru indi ve sonra yine yüzüme doğru baktı. “Güzel dövmeleler.” Gömleğime baktı. “Inksomnia ne demek?”

Yaklaştım ve adamın erkek hormonlarıyla alev alev yandığını fark ettim. “Tatlı bir ses tonuyla, “Defol git demek,” dedim. Göz kırptım ve geriye doğru çekildim. Bakışlarım onunkilerle kilitlendi. Hızlanan kalp atışları, kafamın içinde yankılanıyordu. Neredeyse damarlarında akan kanı hissedebiliyordum. Ağzım sulandı. Belki de onu kovemamalıydım.

Arkasında başka bir adam, kolunu tutarak, “Hey Aaron, haydi gel,” dedi. “Geciktik, adamım.” Adam bana doğru utangaç bir tavırla gülümsedi. Sanırım onu korkutmuştum.

Adam donakalmıştı. Hareket edemiyordu ve bakışları hayranlıkla bende asılı kalmıştı. Dudaklarımı yaladım ve gözbebeklerinin irileşmesini izledim. Kahretsin. Bir şey demem bile gerekmiyordu. Ole Aaron, hemen burada beni becermek istiyordu. Pek zaman almıyordu ve bu oyun çok... Güçlendiriciydi. Güçlüydü. Daha kulübe geleli on beş dakika bile olmamıştı.

Arkadaşı bakışımı umursamadan, “Aaron adamım,” diyerek, baskı yapmaya devam etti. “Haydi, gel.”

Aaron’a çok yaklaştım ve dudaklarım kulağına değdi. “Senin kaybın,” diye fısıldadım.

Arkadaşı onu kalabalıkta uzaklaştırırken, Aaron'ın gözleri irileşmişti.

Gözlerim hemen kalabalığı taramaya başladı. Arıyordum. Bir şey arıyordum.

Bana yakın bir ses, “Bundan mı hoşlanıyorsun yani?” dedi. “İneklerden?”

Döndüm ve baktım. Kahverengi saçlar. Kahverengi gözler. Zayıf biri. Ağır atan bir kalp.

“Belki,” diye cevapladım ve yaklaştım. “Pek çok şeyden hoşlanırım.”

Yabancıнын gözbebekleri bir anda büyüdü.

Hemen ardından bir siren duyuldu ve sireni yüksek sesli bir hoparlörden yapılan bir anons takip etti. Odayı araştırdığımda, *gerçek oralarda bir yerlerde* yazılı tişörtler giyen birkaç adam ve iri bir ahmağın mikrofonun yanında durmakta olduğunu gördüm. “Başka bir görme vakamız var! Mobile, Alabama yakınlarında ve insanlar on ikiden fazla ışık görmüşler!”

Kalabalıkta sevinç çılgınlıkları yükseldi. Kulüpteki insanlara bakmaktan kendimi alamadım.

“Dalga mı geçiyorsunuz?” diye mırıldandım.

Büyük bir el popoma şöyle bir dokundu. Adam kulağıma doğru, “Gitmek ister misin?” diye sordu. “Benimle?”

Adamın midesinde parmaklarımı dolandırdım. Tek gram yağ yoktu. Sadece kaslar vardı. Hafif sesle, “Elbette isterim,” dedim. “Yalvarmamı da bekleme.”

Yabancı bir an bana doğru baktı. Ardından sırtarak, elimi kavradı. Beni *X-Files* ahmaklarından meydana gelen

Karanlığın Ateşi

tuzlu su ve bitki kokusu doldurdu. Yabancı başını eğdi ve beni öptü.

Adama karşılık verdim.

Tanıdık olmayan eller mideme doğru çıktı ve göğüslerimin üzerine geldi. İnledim ve adama doğru gittim. Nefessiz kalana dek öpüştük ve birbirimizi okşadık. Alnını benimkine yasladı. "Gitmek ister misin?" diye sordu.

Kim olduğumu bilmiyordum. Ne yaptığımı bilmiyordum. Bir şey istiyordum. Ve istediğim şeyi kendi rızasıyla bana vermeyecekti. Kendim almak zorunda kalacaktım.

Alacaktım.

Nefes nefese, "Evet," dedim. "Haydi gidelim."

Karanlıkta beyaz bir parıldama oldu. Yabancı gülümsemişti. Tek kelime etmeden, beni duvardan çekti ve kaldırımında benimle ilerlemeye başladı. Köşeyi döndükten sonra bir dizi tarihi konak vardı. Sokakta, bir motosiklet park edilmişti. Beni ona doğru çekti ve arkadaki yedek kaskı bana uzattı.

Kafama kaskı geçirirken, belirsiz bir tanıdıklık duygusu içimi kapladı. Bunu daha önce de yapmıştım. Bu adamla? Bir başkasıyla? Her neyse, o kadar çok yapmıştım ki, tereddüt bile etmiyordum. Yabancı motosiklete atladı ve ben de arkasına geçip, kollarımı beline doladım. Kısa sürede yola çıkmıştım. Bir yönden diğerine doğru gidiyorduk. Bilmiyordum ve umursamıyordum da.

Sonunda istediğim şey orada olacaktı. Kalabalıktan uzakta. Yalnızca benimle. Yolda yabancıнын sırtına sarıldım ve atan kalbini bedenimde hissettim. İçimde bir arzu

canlanmıştı ve neredeyse kontrol edilemeyen yabani bir duygu her yanıma kaplamıştı. Ellerimi yavaşça belinden kasıklarına doğru indirmeye başladım ve elime gelen sertlik, benim için hazır olduğunu gösteriyordu.

Ama değildi. Hem de hiç değildi.

Elinin birini benimkinin üzerine koydu ve penisinin üzerine elimi bastırdı. Beklentisini hissedebiliyordum. Feromonları koklayabiliyordum ve kalp atışlarının hızlanmasını duyabiliyordum.

Bekledim. Devam ettik.

İki şeritli bir yolda gidiyorduk ve nerede olduğumuz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yolda devasa yosunlu meşe ağaçları vardı ve dar dönemeçlerden ve nehir kenarından geçiyorduk. Motosiklet hızlandı. Tehlikeliydi, umursamazdı ve bu histen hoşlandığımı fark ettim.

Bir dönemeçten daha döndükten sonra motosiklet yavaşladı ve sağa doğru döndü. Bir yere park ettik. Nehir kenarında, birkaç ağacın altında küçük ve eskice betondan bir bina vardı. Ön verandası uzundu ve açıktaydı. Her yer karanlıktı. Yalnızca bir elektrik direğinin tepesinde bahçe ışığı vardı. Bataklıktan gelen esintiyle beraber dans eden ve oynayan gölgeler yaratıyordu.

Cinsel enerji, yabancıyı iyice heyecanlandırmıştı. Eğer benim kafasını bir hindiba çiçeğini ezer gibi kopartabileceğimi bilseydi, acaba bu heyecanı devam eder miydi?

Motosikletten kalktım ve o da kalktı. Anında beni kendisine doğru çekti. Açlık içinde, ağzımın içine girdi. Elleri popomda dolanıyordu ve yukarıya doğru ilerlemeye başlamış-

Karanlığın Ateşi

tı. O bana dokunurken, beni öperken benim hissettiğim tek bir şey vardı: kalbi. Tek bir şeyin kokusunu alıyordum: kanı.

*Yabancı ne kadar çıldırırsa, ben de o kadar acıkiyor-
dum ve yırtıcı hale geliyordum.*

Şimdi beni okşuyordu. Kot pantolonumun üzerinden sert penisini bana bastırıyordu. Bir şekilde verandaya gel-
miştik ve duyabildiğim sesler, *rüzgârda* hışırdayan ağaçlar, yabancı-
nın kalp atışları ve elimi sertleşmiş penisine attı-
ğında heyecanlı, nefes nefese inlemeleriydi. Bu bir oyun-
du. En azından benim için. İstedikimi alabilmenin tek yolu
buydu. İhtiyacım olanı.

*Fakat daha fazla dayanamıyordum. Bir kahrolası sa-
niye bile dayanamayacaktım. Kalbine her pompalanışında
kanını hissedebiliyordum ve öylesine yoğunlu ki, resmen
kafamın içinde yankılanıyordu. Benimle dalga geçiyordu.
Bana yalvarıyordu. Başım zonklamaya başladı. Ağzım su-
lanmıştı. Acım gitgide artarken, gözümün önünde ışıklar
çaktı. Ve birden artık ellerini üzerimde hissedememeye
başladım. Onu zar zor görebiliyordum ve hezeyan içerisin-
de ona saldırdım. Mücadele ettik. Çığlık atıyordu. Sonunda
sessizlik her yana hâkim oldu.*

Her yerimi siyah ve boğucu bir acı gölgesi kaplamıştı.

“Kahretsin, Riley, uyan!”

Üzerimde dolanan eller vardı. Yüksek bir ses. Kızgın
ve şaşkın halde gözlerimi açtım. Tek bir hamleyle zıplayıp,
üzerimdeki ellerden kurtuldum. Odanın köşesine gittim.
Öylesine hızlı hareket etmişim ki, ayağımın altındaki ze-
mini pek hissedememişim bile. Şimdi odanın ucuna kaç-

ınışken, etrafı görmeye başlamıştım. Yatağın kenarında bir oğlan duruyordu.

Bir oğlan. Koyu renk saçlı. İnce. Uzun. Tanıdık gibiydi. Beynim hatırlamaya çalışarak, zorlanıyordu. *Kardeşim*.

“Ri, neyin var?” diye sordu. Her kelimesi endişeyle doluydu.

Yavaş yavaş odaya alışıyordum. Yatak odamdı. Benim dairem. Şaşkınlık, kafamda bir örümcek ağı gibiydi. Hafızamdan minik minik parçalar geri geliyordu. “Ben, ah,” diye geveledim. “Kötü bir rüya gördüm, kardeşim. Hepsi bu. Beni çok korkuttun.” Yalnız kalmak istiyordum. Gitmesini istiyordum fakat orada durmuş, bana bakıyordu. Kaşları endişeyle çatılmıştı. Benim hakkımda bu kadar endişelenmesinden çok sıkılmıştım. Sabrımın sınırındaydım.

Seth bana doğru ilerledi. “Neredeyse yirmi dört saattir uyuyorsun,” dedi.

Odaya bakındım. Nasıl o kadar çok zaman kaybetmiştim? “Hastalanıyor olmalıyım,” dedim. “Muhtemelen grip oluyorum. Berbat hissediyorum.” Gözlerimi kırıştırdım. “Eli hala uzakta mı?”

Seth’in gözleri üzerimde dolandı. Beni tartıyordu. Kelimelerimi gözden geçiriyordu. “Evet, hâlâ Da Island’da Vaiz’le beraber. Belki de bir doktora görünmelisin, kardeşim. Beni korkutuyorsun.”

Alaycı bir tavırla gülüverdim. “Evet, elbette. Bir doktor. Normal insanlar öyle yapar, Seth.” Ona sertçe baktım ve duvardan çekildim. “Biz artık normal değiliz. Ve asla da olmayacağız. Uyursam geçer.” Kendimi yeniden yatağa fırlattım.

Karanlığın Ateşi

“Bekleyen müşterilerin var,” dedi.

Yastığın içinden, “Sonra,” dedim. “Yorgunum.”

Birkaç saniye geçti. Seth’in elini başımda hissettim. Saçımı okşuyordu. “Haydi, Ri. Ayağa kalk. Lütfen”

Anında döndüm ve elini ittim. Sertçe. Kızgınlıkla, “Benden uzak dur, Seth,” dedim. “Kahretsin, ciddiylim. Beni yalnız bırak.” Görüntüm yine sislenmeye başlamıştı ve karanlığa doğru çekildiğimi hissediyordum. Yine de savaştım ve bakışlarımı kardeşimin üzerinde tutmaya çalıştım.

Kırgın ve kızgın ifadeler, kardeşimin yüzünde dolanıyordu. Vahşi bir tavırla, “Seni asla yalnız bırakmayacağım,” dedi ve sonra beni bırakıp, odadan hızla çıktı gitti. Birkaç saniye sonra alt kattaki apartman kapısının sertçe kapatılma sesini duydum.

Başka bir şey düşünmeden, döndüm ve hemen uykuya daldım. Veya karanlık kuyuma. Veya her ne haltsa ona. Artık bir önemi yoktu. Beni, düşüncelerimi ve anılarımı gölgeler kaplıyordu. Yaşam gücümün, ağır atan kalbimin farkındaydım ama çevremdeki başka hiçbir şeyi fark etmiyordum. Bir kez daha büsbütün unuttuyordum.

O şekilde seviyordum.

Bir partideyim. Bir balo? Bir yardım gecesi? Herkes smokinlerini ve gece elbiselerini giymişti. Ben de öyle. Büyük bir parti olmalı. Neden burada olduğumu bilmiyordum. Kaçamak bir tavırla çevreye bakındım ve yanımda ayakta durduğum aynada kendime bakmaya başladım. Uzun, vücudu saran, nar kırmızısı, ince değerli taşlarla

Elle Jasper

süslü şeritler ve plonjon bir yaka. Sırtı açık. Yerden kalçama kadar yırtmaçlı. Siyah burnu açık topuklu ayakkabılar. Taktığım tek mücevher ise nar kırmızısı kadife bir gerdanlık ve içinde de siyah bir taş vardı. Saçlarım seksi bir biçimde toplanmıştı ve bukle bukle olmaları için sarılmışlardı. Makyaj biraz ağırdı ve dudaklarım da elbisem gibi nar kırmızısıydı. Dövmeler haricinde kendime pek benzemiyordum bile. Kollarım boyunca uzanan çift ejderhalarım böyle bir yerde inanılmaz derecede uygunsuz duruyordu. Bu hoşuma gitti.

Aynada arkamda bir adam belirdi ve bana doğru yaklaşıırken, ona bakmaya başladım. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tanrı'm. Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Adam heyecanla, "Geldin," dedi.

"Henüz değil," dedim ve adamı baştan aşağı süzdüm. Biraz gençti fakat muhteşem görünüyordu. Uzun boylu. Koyu renk saçlı. Koyu renk gözlü. Mükemmel yapılı bir yüz. "Fakat bu durumu değiştirebiliriz."

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ve ardından baştan çıkartıcı bir tavırla gülümseyerek, kolunu uzattı. "Dans edelim." Başını eğdi ve daha fazla gülümsedi.

Omzumu silktim ve kabul ettim. "Bana yolu göster."

O da öyle yaptı ve smokinler ve canlı orkestra eşliğinde dans pistinde olan smokinler ve gece elbiseleri arasında ilerlemeye başladık. Ortaya geldiğimizde, yavaşladı. Döndü ve beni kendine doğru çekti. Hızla ve tahmin ettiğimden daha zarif bir hareketle sakın ve yakın temaslı bir dansa

Karanlığın Ateşi

başladı. Beni yönetmesine izin verdim. Bakışlarına karşılık verdim. Kahverengi gözleri beni delip geçerken, yakıcı ve merak içinde bir yakınlıkla beni inceliyordu.

“Kim olduğumu bilmiyorsun, öyle değil mi?” diye sordu. Sırtımda durmakta olan el yavaşça aşağıya doğru kaydı. Hafifçe irkilmeme neden oldu.

Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Tüm varlığından âdeta cazibe fışkırıyordu. Çok erkeksiydi. Çok kararlıydı. Ve çok çok azmıştı.

Sonunda, “Hiçbir fikrim yok,” dedim. “Fakat sen beni tanıyor gibisin.”

Bana bakan kahverengi gözlerde yumuşama oldu ve daha da gülümsedi. “İkimiz de birbirimizi tanımıyor gibi davranalım,” diye öneride bulundu. Aksanı... Anlayamıyordum. Sıra dışıydı ve deli gibi seksiydi. “Eşit olabilmek için. Olur mu?”

Hafifçe başımı sallayarak onayladım. “Neden olmasın?”

Orkestra tanımadığım eski bir parçayı çalmaya başlamıştı. Dans partnerim başını kulağıma doğru eğdi. Yumuşak ve dolgun dudakları kulağıma değdi.

“Birbirimizi tanımadığımıza göre,” diye fısıldadı. “Yürüyüşe çıkalım ve biraz hava alalım.” Dudakları kulak mememin hemen altına değiyordu. “Tanışırız.”

“Tamam,” diye cevapladım. “Tanışalım... O halde.”

Tek kelime etmeden elini sırtımda aşağıya doğru koydu ve parti yapanların arasından beni geçirerek, holün arka tarafındaki Fransız çift kapılarının oraya götürdü.

Yeşil yapraklı aşk merdivenleri ve mermer heykellerle kaplı olan bu yerin neresi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kotilyon dansı ve suareler benim olayım değildi. En azından öyle olmadıklarını sanıyordum. Çok az kişiyle göz teması kuruyordum fakat bunun sebebi çok az kişinin gözlerime bakmak istemesiydi. Onun yerine ejderhalar onları büyüliyordu. Her ne kadar dekor ve müzik eski moda olsa da, dans edenlerin çoğunun genç olduklarını fark ettim. Yirmili yaşların ortalarında belki de?

Bir nefeste dışarıya çıkmıştık. Sanki bir filmdeydik ve birden sahne değişmişti. Gerçekten. Bir an içeride ayakta dururken, sonraki an bahçede taşlı bir yolda yosunlar ve meşeler arasında ilerliyordum. Başımı kaldırarak, çevreye bakındım. Gece karanlık, yıldızlıydı ve ay da yoktu. Mermer bir havuzdan hafifçe su fışkırıyordu. Yüzeyin altında pembe bir lamba vardı. Yakınında duran taş bankta oturan çiftin fısıltılarını duymak mümkün değildi. Kim olduğunu bilmediğim partnerim beni yanlarından geçirirken, onlara doğru baktım. Kadının eli adamın kasıklarındaydı. Adamın zar zor duyulan inlemesi kulaklarıma geldi. Bana boş boş baktığını gördüm. Ayrıca gözleri biraz da... Parıldıyordu.

Sonunda, azgın çifti geride bıraktık ve kendimi tamamen yabancı biriyle baş başa buldum. Hafif esintiyle beraber, sanki millerce ötede kalmış gibi duran balodaki orkestranın sesleri kulağımıza çalınıyordu. Gölgeler daha da uzadı. Patikanın çevresindeki orman daha da yoğunlaştı.

Adam, “Korkuyor musun?” diye sordu. Durduk. Bana doğru döndü ve yüzüme baktı.

Karanlığın Ateşi

“Neyden?” Döndüm.

Elleri kalçalarımnda dolandı. Çıplak sırtımda durarak, beni kendisine doğru çekti. Kendimi garip hissediyordum. Sanki ona verdiğim tepkiler elimde değildi. Hatta başını eğdiğinde, çekilemiyor gibiydim.

“Beni onu sevdiğinden daha çok sevmekten,” diye cevap verdi. Dudakları benimkilere yaklaşıyordu fakat değmiyordu. “Sanırım korkuyorsun.”

Kimden? Kim? Kendime yardım edemiyor gibiydim. Ağzımı ona doğru döndürdüm ve anında inleyerek, dudaklarını benimkilerle birleştirdi. Öpücük yavaş ve erotikti. Ağzımı araştırmak için zamanını uzatıyordu. Sanki bir daha bu şansı yakalayamayacak gibiydi. Sanki çok uzun zamandır bu anı beklemiş gibiydi. Ben de onu öpüyordum. Ellerimi boynuna dolamıştım ve onu sıkıca tutuyordum. Yine inledi ve daha sert öpmeye başladı. Elleri sırtımda aşağıya doğru kaydı. Sonunda yırtmacımı buldu ve çıplak kalçamı okşamaya başladı.

Sonra durdu. Bir an ikimiz de sık sormanın ve taş patikanın üzerinde asılı kalmıştık. Elini kalçalarımndan çekti ve yüzümü avuçladı. Beni şaşırtan bir nezaketle, baş parmağıyla dudaklarımı okşadı ve ardından hafifçe orayı öptü.

“Bunu ne kadar uzun süre beklediğimi bilemezsin,” dedi. Aksanı kalınlaşmıştı. Beni tekrar öptü ve ardından ağzını kulağıma doğru götürdü. Anlamadığım bir dilde bir şeyler söyledi. “Sonsuza dek,” diye fısıldadı. “Ve tam da böyle hayal etmiştim.”

Ona baktım. Yüzünün yarısı gölgelerdeydi ve ben kim

olduğunu hatırlayamıyordum. Tanıdık biri? Evet. Çekici mi? Feci halde. Fakat eksik bir şey var. tamamen yanlış olan bir şey...

“Riley, ne dediğimi duymadın mı?”

Fırladım ve etrafı bulanık görüyordum. Yavaşça odaklandım. Şaşkındım. Kızgındım. İki histen de hoşlanmıyordum.

Bir kadın bana doğru bakıyordu. Kestane rengi saçlarını iki yandan at kuyruğu yapmıştı. Parlak kırmızı bir ruj sürmüştü. Kimdi bu kadın be? Bana doğru sert sert bakarken, gözleri irileşmiş ve korkmuştu.

Dudakları kırırdıyordu fakat ne halt söylediğini anlamıyordum. Hiçbir ses çıkmıyordu ki.

Sadece kalbinin çarptığını duyabiliyordum. Hızla. Belki de duymaktan çok hissediyordum.

Gitmek, kaçmak için döndüm ve kolumda bir el hissettim. Tepki verdim. Döndüm ve kadını duvara yapıştırdım. Boğazından asılı tutuyordum. Her ne kadar yüzüne bakıyor olsam da, aslında onu görmüyordum. Kadının yüzü hafif bulanıktı. Bedeni sarsılmaya başladı. Kadın hava için çırpınıyordu. Solgun beyaz parmaklarıyla elimi tırmalıyordu. Üzerinde komik görünümlü çoraplar olan bacaklarıyla duvara tekme atmaya başladı. Kadına gülümsedim.

Biri bana saldırdı ve yere düştüm. Deliye dönmüş sesler, küfrediyorlardı ve çevremde bağırıyorlardı. Mücadele etmeye başladım. Neredeyse dayanılmayacak bir güç beni yere serdi. Uzun sürmedi elbette çünkü gücümü geri kazanmıştım.

Karanlığın Ateşi

Bir ses, “Kahretsin Riley, kıpırdama!” diye uyardı ve beni hareket edemeyeceğim bir biçimde yere yatırdı. Sesi tanıımıyordum fakat derin, aksanlı ve tehditkardı. Sadece kaçmak istiyordum fakat bırakın kaçmayı artık zor nefes alıyordum. Üzerimde her kim varsa çok kuvvetliydi.

Aynı ses, “Nyx, Bayan Dupre’yi çağır,” diye seslendi. “Şimdi! Ve Bayan Estelle’i de buraya getir.”

Biraz daha uğraştım. “Kalk üzerimden!” diye inledim. Zıpladım ve bir dizimi kaldırmayı başardım. Üzerimdeki vücut homurdandı, yabancı bir dilde bir şeyler mırıldandı ve beni daha da sıkı tutmaya başladı.

Bir kadın, “Onu tut, Zetty,” diye uyardı. “Bacaklarını daha sıkı tutmalısın yoksa seni alttan tekmeleyecek. Bunu yaptığını daha önce gördüm.”

Bacaklarıma ve kollarıma daha fazla ağırlık bindi. Ve ne kadar çabalarsam çabalayayım kıpırdayamıyordum. Yüzüm yere bastırılmıştı. Zetty veya Nyx kimdi bilmiyordum fakat serbest kaldığımda ikisi de ölü olacaktı.

Zetty kişisi, “Nyx’i ara,” dedi. “Onu sonsuza dek tutamam.”

Nyx kişinin heyecanlı bir ses tonuyla birisiyle konuştuğunu duydum. Ardından görebileceğim bir yere geldi. Aynı aptal çoraplar. Kalp atışını duyuyor olmalıydım. Yaklaştı, eğildi ve bana baktı. Öylesine nefretle doluydum ki, dişlerimle uzanıp onu yakalayabilirdim.

“Riley, her şey yoluna girecek,” dedi. Gözleri irileşmişti ve korkuyla doluydu fakat sesinde acıma vardı. “Sana söz veriyorum, girecek. Ve çok üzgünüm.”

Ben ise sadece ona bakıp, homurdandım.

Elini boğazına götürdü ve hızla geri çekildi.

Erkek, “Evet, geri çekil Nyx,” dedi. “O güçlü.” Birden minik ve esmer bir kadın geldi. Belinden eğilerek, bana baktı. Gözlerinin kenarındaki kırışıklıklar iyice yerleşmişti. Hamle yapmaya çalıştım fakat bu insanın altında kapana sıkışmıştım. Kadının abanoz yüzü asıldı. Benden korkmuyordu.

“Kadın, “Kızım, seni iyileştireceğiz,” dedi. Kemikli parmağını bana doğru salladı ve ardından adama doğru baktı. “Sen onu böyle tut, oğlum. Eğer serbest kalırsa, bamız belaya girer.”

Adam, “Evet, efendim,” dedi. beni daha da sıkı tuttu.

Tüm gücümü toplayıp iyice zıpladım ve çılgılık attım. Erkek Zetty öylesine sıkı tutuyordu ki, bir santim ancak kıpırdayabildim.

Esmer kadın gülümsedi ve başıyla onayladı. “İyi. Geri döneceğim.”

Başka bir erkek, “Riley!” diye haykırdı. “Zetty, neler oluyor?”

Bu defa başka biri, minik ufak tefek kadın, “Hayır, Seth,” dedi. Hayır, bir kadın değil. Nabızı yok. Bu odada nabızı olmayan iki kişi var. Bulanık görüşümle onları aradım. Kısa boylu ve parlak gözlü biri.

Görüntümü netleştirmek için gözlerimi kısarak, “Benden uzak dur,” diye hırladım. Daha genç olan erkek insan, bana doğru yaklaştı.

Sessizce, “Riley, hayır,” dedi. Yüzü acıyla çarpılmıştı ve nedenini anlamıyordum.

Genç ve nabzı olmayan kadın, “Seni tanımıyor, Seth,” dedi. “Geriye çekilsen iyi olur.”

Kararlı bir biçimde, “Hayır,” dedi. “O benim kardeşim.” Bunu öylesine yavaş bir sesle söylemişti ki, yalnızca ben duymuştum.”

Tabii, anlamamıştım.

Esmer kadın döndü ve o an her şey kontrolden çıktı. Kaybolmuştum, boğuluyorum, nefes alamıyordum ve savaşıyordum. Ölüyor gibi hissediyordum. Sanki hayatım boyunca hiç bu kadar susuz hissetmemiştim. Hayır, susuzluk değildi. Açlıktı. Açlık ve susuzluk birleşmişti. Benim... Bir şeye ihtiyacım vardı. Üzerime bir sersemlik çöktü ve başım dönmeye başladı. Boğazıma zorla bir şey sokulmuştu. Öne arkaya sarsılsam da, gücüm elimden alınmıştı. Çok küçük fakat güçlü elleri olan biri kafamı tutuyordu ve dudaklarımın arasından iğrenç bir şey geçiyordu. Öksürdüm, tükürdüm fakat aynı çelik gibi eller çenemi kapalı tutuyordu. Yutmak zorundaydım. Haykırmalar, ağlamalar duyuyordum ve yalnızca kendi sesimin ızdırap içinde inlediğini varsayabiliyordum. Bedenim uyuştı. Çevremde yürüten insanlar vardı. Sesler ve fısıltılar dışında bir şey duymuyordum. Hiçbir kelimeyi anlayamıyordum. Hiçbir yüzü göremiyordum. Yalnızca karanlığı görüyor ve fısıltıları duyuyordum. Şimdi fısıltılar beni korkutmaya başlamıştı. Saklanmaya çalıştım fakat bedenim izin vermemişti. Peşimdeydiler. Beni öldürmek istiyorlardı.

Beni yemek istiyorlardı.

Sonunda sesler, fısıltılar, dolanan ayaklar sustu. Ardından kayboldular. Artık tamamen sessiz bir karanlığın içindeydim.

BEŞİNCİ KISIM

KARPATYALILAR

Riley'yi daha önce hiç böyle görmemiştim. Daha önce böyle dağıldığında, ben çok küçüktüm ve neredeyse hiçbir şey hatırlamıyorum. Annemin çok ağladığını ve Riley'nin sabahın dördünde uçmuş vaziyette sallanarak yürüdüğünü hatırlıyorum. En fazla hatırladığım şey, hayatını nasıl değiştirdiği. Şimdi? Onu yine böyle görmek? Onu izlerken mideme sancı giriyor. Tıpkı vahşi bir hayvan gibi ve hiçbirimizi tanımıyor. Ve bunun esrar veya kokain gibi basit bir şey olmadığını bilmek, beni çok korkutuyor. O dönüşüyor. Bana daima göz kulak olmuş olan ablam, çift zehirli bir sancı çekiyor. Eğer Vaiz ve Bayan Dupre bu kadar endişelenmeseydi, bu kadar korkmazdım. Fakat öyleler. Ben de endişeliyim. Yaptığımızın işe yaraması için sadece dua edebilirim. Onu böyle izlemek işkence gibi. Da Isle ve Gullah temizlemesinden de beter. Çaresiz hissediyorum. Ben... Kardeşimi her şeyden çok seviyorum. Onu geri istiyorum. Ve bunun için her şeyi yaparım.

Seth Poe

Karanlığın Ateşi

Sesler. Geri geldi. Sonuçta ölü değilim. Veya belki de öldüm ve Cehennem ilk bakışta böyle görünüyor. Böyle- si bir yere düşmek için ne yaptığınızı iyice düşünmek için son derece tuhaf korkutucu şeylerle dolu. Sorun da bu ya. Bilmiyorum.

Hareket etmeye çalıştım. Kollarım ve bacaklarım bağ- lanmıştı. Gözlerimi açmaya çalıştım fakat karanlık dışında bir şey yoktu. Yine de... Bir hareket hissettim. Fısıltılar duydum. Yanağıma rüzgâr çarptı ve bir varlığı yakınımda hissettim.

Derin ve hafif aksanlı bir ses kulağıma doğru, “Riley,” dedi. “Beni duyabiliyor musun?”

Kim olduğumu sandıklarından emin değildim fakat cevap vermeye çalıştım. Ağzım donmuştu, dudakları kırıp- damıyordu. Çığlık atmaya çalıştım. Hiçbir ses çıkmadı.

Bir ses, “Şşş, *chere!*” dedi ve soğuk bir elin alnımı ok- şadığını hissettim. “Hareket etme. Uzun sürmeyecek. Ben buradayım ve bir yere de gitmiyorum.”

Çevredeki sesler beynime dolmaya başladı ve hafif, sürekli bir vınlama fark ettim. Neredeyse ılık sesi gibi olu- yordu ara ara. Savaşmayı bıraktım, görmeye çalışmaktan vazgeçtim ve tekrar gölgelere döndüm.

Ani bir hareketle uyandım. Bu defa birkaç saniyeliğine de olsa görebilmiştim. Bir aracın içindeydim. Bir araba? Bir tren? Daha çok tren gibiydi ve ray sesini duyabiliyor- dum. Ne cehennemdeydim? Gözlerimi iyice açtım ve zar zor yanımdaki pencereyi görebildim. Dışarısı aydınlıktı. Sisliydi. Tam ben bakarken, bir dağın içinde tünele girdik.

Ardından her yer yine kararmıştı. Üzerime bir yorgunluk çöktü ve trenin sesi ninni gibi gelirken, uykuya döndüm.

Uyandığımda, acı dışında hiçbir şey hissetmiyordum. Acı ve açlık. Neden kimse beni beslemiyordu? Ağlamak istiyordum ama gözyaşlarım dökülmüyordu. Kızmaya başlıyordum ve biraz enerji toplayarak, beni bir tutuklu gibi tutan bağlardan kurtulmaya çalıştım. Ne kadar uğraştığımı bilmiyordum fakat epey zaman geçmişti. İki el beni durdurdu. Ardından bir koku kokladım. Egzotik. Duyusal. Etkileyici. Savaşma dürtümün yerini sarhoş edici kokuyla beraber gelen şeye olan ilgim aldı. Gerçi eninde sonunda yoruldum. Vazgeçtim. Koku da geldiği gibi kayboldu.

Daha fazla fısıltı. Özellikle bir ses, anlamadığım bir dilde kulağıma bir şeyler fısıldadı. Bu her kimse nabızı yoktu. Ve asla yanımdan ayrılmıyordu. Daima oradaydı ve daima dokunuyordu. Ve ardından aniden nasıl uyandıysam, aynı şekilde derin bir uykuya daldım.

Aksanlı bir ses, “Jake, onu sabit tut,” diye emir verdi.

Biri, “Kahrolayım ki, tutuyorum,” diye cevapladı. “Sanki kudurmuş bir köpek.”

Başka bir erkek sesi, “Eli, çekil,” dedi. “Ben hallederim.”

Aksanlı ses, “Kesinlikle olmaz, Miles,” dedi. “Kendi haltını kendine sakla.”

Erkek kahkahaları. “Ya ben ya da Victorian. Kimi tercih edersin, Eli?”

“İkinizi de değil,” diye cevapladı. Daha fazla erkek kahkahası.

Karanlığın Ateşi

Aksanlı ve yaşlı bir ses, “Siz çocuklar böyle dalga geçmemelisiniz,” diye emir verdi. “Vaiz’in baharatlarından sadece bunlar kaldı.”

Başka biri, “Pekala, düşündüğünden fazlasına ihtiyacı oldu, baba,” dedi.

Başka bir ses, “Babam aradı,” diye önerdi. “Kütüphanede buluşmamızı istiyor.”

Biri, “Ses yalıtımı olan bir odanız filan yok mu?” diye ekledi. “Serbest kaldığında vahşileşecek.”

Biri, “Bunu göreceğiz,” dedi. “O kadar da güçlü olmaz.”

Daha fazla erkek kahkahası.

Enerjim artıyordu ve kızgındım. Öfkeliydim. Üç erkek ve üçünün de nabızı yok. Tanımadığım bir odada çevremdeydiler. Dışarı çıkmalıyım. Kaçmalıyım.

En yakınımıdakine saldırdım ve bacaklarımı boynuna doladım. Yere düştük.

“Kahretsin!” diye mırıldandı ve ben de bedeninde döndüm. Anında onu yere sermiştim ve tam saldıracakken, arkamdan biri vurdu. Ayaklarımın üzerine düştüm ve bir an sersemledim. Eğildim, sindim ve sonraki hedefime hazırlandım. Pencerenin yanındaydı.

Gerekirse o pencereden çıkacaktım.

Bir tanesi zekice, “Eli, pencereye gidiyor,” diye fark etti.

Ben ise çoktan harekete geçmiştim. Sola dönüyor gibi kandırdım. Önce tahta bir banktan zıpladım ve ardından duvardan zıpladım. Bir adamın göğsünü yükselmek için

kullandım ve iterek, hâlâ çömelmiş halde indim. Döndüm, beni tutsak edenlere kızgınlıkla baktım ve yanıma gelmeye cüret etmelerini bekledim. İttiğim daha yeni yerden kalkıyordu. Benim de nefesim tükenmek üzereydi. Biri yavaşça bana doğru geliyordu.

Biri, “Noah,” dedi. “Arkana dikkat et. Üstüne atlama-ya hazırlanıyor.”

Onu aradım. Sırıtiyordu. “Ona hazırım,” dedi. Ukala piç.

Oh, Tanrı’m hayır! Tek bir hamlede üzerine çıktım. Bacaklarımı beline doladım ve boynunu tuttum.

“Kahretsin!” diye haykırdı ve beni üzerinden atmaya çalıştı. Daha da sıkı tuttum. Kolu beni tutmak üzere uzandı ve ben de çenesine iki yumruk attım. Bir de gözüne. Hepsisi üç saniyede gerçekleşmişti. Öylesine hızlıydım ki, ben işimi bitirene dek tepki bile vermemişti. Tüm gücümü topladım ve onu itmek için kullandım.

Yine kızgınlıkla bakarak, pencerenin önüne geçtim. *Cüretkarca.*

Biri, “Gözlerine bakın,” dedi. “Neredeyse beyaz.”

Sırıtan biri, “Burada kötü muska var,” dedi. “Yani gerçekten *kötü*. Bok gibi güçlü.” Bana doğru gülümserken, çenesini ovuşturuyordu.

Biri, “Kızın beslenmesi lazım,” diye cevapladı ve tüm bu süre boyunca bakışlarını benden hiç ayırmadı. “Arcos? Bununla ilgilenebilir misin?”

“Oldu bil,” diye cevapladı. “Haydi, çabuk.”

Daha fazla beklemedim. Bir anda tüm gücümle yukarı

Karanlığın Ateşi

zıpladım ve çatı kirişini parmak uçlarımla yakaladım. Yeterliydi. Kendimi yukarı çektim ve odanın en uzak köşesinde herkesin üstünde durdum.

Birisi, “Oh, kahretsin,” dedi. “Sana bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim.” Diğerine, “Şimdi onu nasıl aşağıya indireceğiz?” diye sordu.

Benden gözlerini bir an bile kaçırmayan, “Bekleyeceğiz,” dedi. “Yorulacaktır. Acıkacaktır. Aşağıya iner.”

Çatı kirişinde, yerden yüksekten hepsine baktım. Karanlıktaydım, gölgeler tarafından yutulmuştum fakat hepsi de beni mükemmel bir biçimde görebiliyordu. İyice tutundum. Oturdum. Bakıyordum. Bekliyordum.

“Al bakalım. Otur ve bunu iç. Kendini daha iyi hissedeceksin.”

Gözlerim açıldı ve içine ışık doldu. Biri beni çatı kirişinden almış olmalıydı. Bedenim acıyordu ve kendimi dayak yemiş gibi hissediyordum. Gözlerimi kısıtım ve kırıştırdım. Nabızı olmayan erkeğin kafamı tutmasına izin verdim. Dudaklarıma güzel bir şey değdi ve burnuma besin kokusu geldi. Tıpkı bir solucan bekleyen yavru bebek gibi ağzımı açtım. Boğazımdan aşağıya ılık bir sıvı aktı. Birkaç saniyede daha iyi hissetmeye başlamıştım. Enerjim artmamıştı fakat en azından o korkunç acı sona ermişti. Bir süre içtim. Dakikalarca. Sonunda bitirdim ve yeniden uykuya daldım.

Yaşlıca aksanlı bir kadın sesi, “Onu uyandır, Noah,” dedi.

“Tamam,” diye ağır ağır cevap geldi. “Biri şunu benim için tutsun.”

Tanıdık bir ses, “Bundan nefret ediyorum,” diye mırıldandı.

Uyanmıştım. Öylesine uyuşuktum ki, gözlerimi kapalı tuttum. Çevremde sesler duyuyordum. Yine de aniden bir koku aldım... Ve ardından koku kayboldu. Sonra... Her yanıma erotik bir duygu sardı ve gözlerim açılıverdi. Acı verecek denli güzel bir adamın yüzüne bakıyordum. En son dövdüğüm adamdı. Fakat şimdi dövüşmek istemiyordum. Kollarımı boynuna doladım ve ağzını benimkine doğru çekerek, onu öptüm. Sertçe. O da beni öptü fakat zar zor fark etmiştim çünkü elbiselerini çıkartmak için parmaklarıyla kıyafetinin kenarlarını araştırıyordum. Ona doyamıyordum. Tenine ulaştım. Midesine. Sert kaslar. Okşadım. İnlemeye başladı. Ben de inliyordum ki tanıdık bir ses, “Noah!” diye uyardı. Beni her kim cinsel anlamda delirtiyorsa, onu soymaya öylesine odaklanmıştım ki, sesi zar zor duydum. Dilini kendi dilimde hissetmek bile neredeyse orgazm olmama neden oluyordu.

Yaşlıca bir ses, “Kızı bağlayın,” dedi. “Onu bana getirin.”

Ağzım hâlâ yeni obsesyonuma yapışmışken, ellerim arkaya doğru çekildi ve bağlandı. Ayaklarım da bağlıydı. Umurumda değildi. Emmekte olduğum erkek geriye çekildiğinde, ancak alarına geçebilmişim. Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, kafamı salladım ve çevreye bakındım. Bir sandalyede dik halde oturtulmuşum. Dikkatlice çevreye bakındım.

Bir odadayım. Tuhaf, büyük ve boş bir oda. Pencere-

Karanlığın Ateşi

siz. Ve içinde altı tane erkek var. hiçbirinin de nabızı yok. Odada atan tek kalp de bana ait. Öylesine ağır atıyor ki, dakikada zar zor beş defa...

İki yaşlıca erkek birbirlerine bakıyorlar ve yakınımnda duruyorlar.

Biri, "Gilles Dupre," dedi. "Bunu düzeltmek için tek bir şansımız var."

Gilles dediği başıyla onaylıyor. "*Oui*, Julian. Ne yazık ki haklısın." Bana bakıyor. "Başka yol yok ki?"

Adı Julian olan başını sallıyor. Uzun, düz gümüş rengi saçları gümüş bir tokayla tutturulmuş. "Hayır. Valerian'dan daha güçlü bir güç onun içine girmeli ve o güçten daha güçlü olan tek zehir de bana ait." Bakışları beni geçiyor ve diğerlerinin üzerinde dolanıyor. Ardından tekrar Gilles'de duruyor. "Yardımlım karşılığında, en büyük oğlum Valerian'ın verilmesini istiyorum." Özellikle erkeklerin birine bakıyor. "Zarar verilmeden ve bütün halinde."

Eli adındaki hararetle bir biçimde, "Hareketleri yüzünden cezalandırılmalı," dedi. "Öyle kolayca serbest kalamaz."

Julian başıyla onayladı. "Elbette. Ve adaletin yerine getirilmesini sağlayacağız. Konseyimizle, ceza vereceğiz." Tekrar Gilles'e baktı. "Anlaştık mı?"

Gilles diğerlerine baktı ve tekrar Julian'a döndü. "Bu kıza hiçbir zarar gelmeyecek mi?"

Julian hafifçe başını salladı. "Yemin ediyorum."

Gilles onayladı. "Tamam, o halde."

Julian, esmer, uzun boylu ve genç erkeklerden birine doğru baktı. "Victorian?"

“Evet, baba.”

Bir anda Julian denilen adam tarafından kucaklanmışım. Yüzü tam önümdeydi, çarpılmıştı, tüyler ürperticiydi, gözleri beyazdı ve gözbebekleri nokta şeklinde kırmızıydı. Uzun vampir dişleri çıktı ve anında boğazıma saplandı. Başımı kıpırdatamayacağım biçimde tutuyor ve emiyordu. Atardamarlarımda bir yangın başladı. Yangın tüm bedenimde ilerlemeye başladı ve ardından damarlarıma yayıldı. Ondan kurtulmaya çabaladım fakat faydasızdı. İçim yanıyordu. Gerçekten.

Adı Eli olan ve tanıdık sese sahip, aksanlı adam, “*Non!*” diye haykırdı. Sesi kızgın çıkıyordu. Hatta neredeyse kükremişti. Hiçbir şey görmüyordum. Hiçbir şey duymuyordum.

Gilles adındaki, “Tut onu,” diye emretti. “Sıkıca tut.”

Eli, “Kızı bırak!” diye haykırdı. “Seni hemen burada öldürürüm!”

Keskin dişler boğazımın derinliklerine saplanmışken ve yaşam gücümü alıp götürürken, acıdan kıvranıyordum. Yanıyordum. Vücudum sarsılmaya başladı.

Sonra bitti. Vampir dişler geri çekildi. Başım artık özgürdü ve Julian adındaki adam beni bırakırken, geriye doğru düştü. Zayıflamıştım ve kafamı kaldıracak dahi gücüm yoktu. Yoğun bir acı bedenimi kavrarken, hava için çırpınıyordum. Gözlerimden akan yaşlar yanaklarıma düşüyordu. Gözyaşlarımın tahta zemine düşmelerini izliyordum.

Bir ses, “Andorra, Miles,” dedi tehditkar bir tavırla. Yine Eli adındaki adamdı. “Beni bırak. Şimdi.”

Karanlığın Ateşi

“Jake, Noah, bırakın onu.”

Serbest kaldığı anda yanımda bitmişti. Tanıdık olan. Başımı yukarı doğru tuttu ve diğerinden çok daha farklı bir biçimde tutuyordu. Beni kendisine doğru çekerken, bedeninin titrediğini hissettim. Onu itmek, kavga etmek istedim fakat yapamadım. Zaten bir yanım istemiyordu da ve nedenini de bilmiyordum. Hareketsizdim ve enerjim yoktu. Çaresizdim. Bundan nefret ediyordum. *Hiç hoşlanmıyordum.*

“Şşş!” diye fısıldadı. Ardından kulağıma doğru, “*So-yez toujours. Ce sera pas mal, Vatnour,*” dedi.

Bana ne dediği hakkında hiçbir fikrim yoktu fakat rahatlatıcıydı ve ben de rahatlamıştım.

Bir an için bile olsa.

Ardından gelen patırtıyı anlamam çok zor oldu. Tanıdık olan ışık hızıyla hareket ederek, beni ısırana doğru hamle yaptı fakat ona ulaşamadan diğer üçü üzerine atladı. Mücadele etti. Vahşice küfürler savurdu. Ve yere indirildi.

Ardından dönüştü.

Bayılıyordum. Görüntü bulanıklaştı fakat hâlâ onu görebiliyordum. Diğerleri kadar korkutucuydu. Vampir dişleri çıkmış ve yüzü de çarpılmıştı.

Yaşlı olana, “Neden Arcos?” diye haykırdı. “Neden!” Hâlâ onu tutmakta olan üçünü itekliyordu.

Yaşlı olan omzunu silkti. “Daha hızlıydı,” dedi. “Her şey tamam. Belli belirsiz DNA’sını kontrol edebilmesinin ve büyük oğlumun zehrini savuşturabilmesinin tek yolu, benimkini eklemektir. Yapıldı. Fakat...” diye devam etti. Dirilmesi gerçekleşene kadar burada Arcos Şatosu’nda

kalmalısınız. Çok zayıf ve incinebilir bir durumda olacak.” Pis pis güldü. “DNA’sı değişirken başa çıkılmasının çok zor olacağını söyleyebilirim.”

Eli adındaki tanıdık olan, gaddarca, “Ben onunla başa çıkabilirim,” dedi.

Yaşlı olan yine güldü. “Oh, benim vahşi Duprem,” dedi. “Sanırım çıkamazsın. Vampir olmasa da, üç güçlü Strigoï’nin zehri bedeninde dolanacak. Bir insan vampirliğe ne kadar yaklaşabilirse, o da o kadar yaklaşacak. Fakat sonuçta bu yalnızca kurtuluşu olacak. Valerian tarafından yerleştirilmiş olan arzuları defetmesi gerekecek.”

Tanıdık olan, “Başka yollar da var!” diye haykırdı. Yine saldırmaya çalıştı fakat onu tutuyorlardı. Öylesine öfkeliydi ki, sesi kendi sesi gibi bile çıkmıyordu.

Daha yaşlı olan sert ve sakın bir ses tonuyla, “*Mon jils*,” dedi. Elini oğlunun koluna koydu. “Şimdilik gitmemize izin ver. Julian,” diye yaşlı olana seslendi, “*merci beau-coup*.”

Yaşlı olan hafifçe başını salladı ve buz gibi gülümsedi. Bana ölü gibi baktı. Dudaklarından kanımı sildi ve yaladı. “Benim için zevkti, Monsieur Dupre.”

Ardından arkamda biri belirdi. Tanıdıktı fakat yine de bilmiyordum. “Çok üzgünüm, Riley,” diye fısıldadı.

“Gerçekten.”

Diğeri yani Eli, “Ondan uzak dur,” dedi. Açıkça uyar-mıştı. Ben bile çekinmiştim.

Birden irkildim ve kızgın olanı yanımda hissettim. Beni kendine yakın tutuyordu ve bu kutsanmış karanlığa karşı koyamadım.

Bir ses beni sakinleştirmek ve rahatlatmak için, “Riley, Riley, şşş!” dedi. Bu adı Eli olan mıydı? Sesi ona benziyordu. Neden benim için bu kadar endişeleniyordu? “Buradayım,” dedi.

Alnıma, yanaklarıma ve boğazıma soğuk ve ıslak bir bez konuldu. İçten gelen dehşet bir ateşle yanıyordum ve deli gibi titriyordum. Tenim öylesine sıcaktı ki, en kötü güneş yanıkları gibiydi. Güney’de Ağustos ayında bir pas-tırma sıcaklığında bulutsuz, ağaçsız ve rüzgârsız yanmış bir derim vardı. Su. Su istiyordum.

Hayır. Başka bir şey istiyordum.

“Al, al, chere,” diye mırıldandı ve dudaklarıma bir şey götürdü. Başlangıçta boğazımı bir şey ıslattı. Fakat tat duyularım devreye girdiğinde, beynim ne olduğunu anladı ve hızla içmeye başladım. Tıka basa. Kollarımla *ona* doğru atılıyor ve yapışıyordum. Beni beslerken ona tutunuyordum. Sıvı ılık ve yoğundu ve yangınım merhem gibi geliyordu. Ne olduğunu bilmiyordum fakat bedenimin hoşuna gidiyordu ve daha fazlasını istiyordu.

Fakat birkaç dakika sonra uzaklaştırdı. Çabalayarak, tutmaya çalıştım fakat hızlıydı. İsminin Eli olduğunu biliyordum fakat kim olduğunu bilmiyordum. Yine de ona alışıyordum. Beni bağlı tutan o olabilirdi fakat aynı zamanda bana ihtiyacım olanı da veriyordu.

“Fazlası daha sonra. Şimdi dinlen,” dedi.

Dinlendim. Bir acıyla uyandım. Ateş. Kan yerine damarlarımda ve atardamarlarımda ateş akıyordu. Sanki derim yüzölüyordu. Acıyla kıvrandım. Acıyla haykıran se-

sim, bana bile yabancıydı. Bulabildiğim her şeyi pençeledim, tırmaladım. Ellerim, kollarım bağılıydı ve kaslarımın parçalanmakta olduğunu hissettim.

“Onun için bir şey yapamaz mısın?” diye bağırdı. Ellerini ve bedenime değen soğuk ve ıslak bezi hissettim. “Baba? Lütfen!”

Daha yaşlı olan sakince, “*Non*,” dedi. “Zamanını tamamlamalı, bildiğin gibi. Kız güçlü ve hayatta kalacak.”

Karanlık zihnimi girdabına çekene dek sarsılmaya devam ettim.

Karanlık bir köşede kendime sarılmış halde uyandım. Nerede olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu ve o nabızı olmayan yaşlı adam dişlerini boğazıma geçirdiğinden beri ne kadar zamanın geçmiş olduğunu bilmiyordum. Sadece soğuk, rutubetli ve kapkaranlık bir yerde olduğumu biliyordum. Havada küf kokusu vardı. Yakında bazı varlıklar seziyordum... *Riley! Riley!* Diye sesleniyorlardı. Bu ben değilim. Riley bir insan ismi. Ben... Daha farklı bir varlığım. Kaçmalıyım. Uzaklaşmalıyım. Koşmalıyım. Sessizlik baş göstermişti. Saklanma yerimden çıktım. Koridoru kontrol ettim ve boş olduğunu görünce dışarıya çıktım.

Uzun bir holdü. Taş duvarlarda duvar lambaları vardı ve amber rengindeki ışıklar, dar ve halı bulunan zemini aydınlatıyordu. Sonuna kadar ilerledim ve yukarıya doğru çıkan dönen merdivenlerle karşılaştım. İkişer ikişer merdivenleri tırmanmaya başladım. Eğer dışarıya çıkabilirsem, gidecektim. Neredeyse oradaydım...

Bacağımyı merdivene atarken, biri bana çarptı. Ardından

beni geriye doğru çekti. Koridorda yere düştük. Ayağa kalktım ve dönerek, kaçmaya çalıştım fakat gözüme biri takıldı. Nabızsız. Güzel. Civa rengi gözleri kötü bir ifadeyle pırıldıyordu. Dudağının kenarı kıvrılmıştı. Bana meydan okuyordu.

Hamle yaparak, bacaklarına saldırdım ve sırt üstü düştü. Aynı hızla kalkarak, bana doğru hamle yaptı. Zıplayarak, sırtına tırmandım. Bacaklarımı beline doladım ve boyununu sıkmaya başladım. Geri geri giderek, beni taş duvara çarptı. Tekrar tekrar bu hareketi yineledi fakat ben sıkıca tutundum. Kafasını koparmaya çalışıyordum. Kahrolası şey kıpırdamıyordu.

“Riley, benim Noah. Çekil üzerimden!” diye bağırdı.

Koridorda sesler duyuldu. Döndüm ve bize doğru koşanlara baktım. Noah’ı bıraktım ve dönen merdivenlere doğru koşmaya başladım. Beş saniyede oradaydım ve arından çatıda.

Birinin, “Neredeyse kafamı kopartıyordu,” dediğini duydum.

Diğeri, “Kahretsin, Noah,” dedi. “Kahretsin.”

Dışarıdaydım, özgürdüm. Bir sürü kırmızımsı dik ve ufak çatı vardı. Bu yer... Kayalık bir tepedeydi ve çevresinde yoğun bir orman vardı. Şatonun üzerinde bungun bir sis duruyordu ve ağaçlara doğru uzanıyordu. İşte oraya gitmeliydim. Ormana. Orada kaçabilirdim. Sis içinde kaybol. Neredeyse belime gelen kısa bir duvarın yanındaki dar patika boyunca koştum. Ardımdaydılar. Hepsisi.

Uzaktaki köşeye ulaştığımda, tereddüt etmedim. Köşeden kaydım ve kireçli harç ve güneşte açılmış beyaz taş

üzerinde gitmeye başladım. Parmaklarımla yüzeyi kazıyarak, düşmemi engelleyen güvercin delikleri buldum. Son on metrede yere düştüm. Çevreyi taradım ve ardından ilerlemeye başladım. Sis çoktan beni sarmalamıştı. Beni bulamayacak.

Bedenim havalandı ve üzerimde biriyle yere indi.

“Riley, benim Victorian,” dedi. “Dövüşmeyi bırak!” Beni tuttu ve kollarımı geride tutmaya çalıştı fakat onu ittim. Kör kör zıpladım ve sert ve tahta bir zemine çarptım. Bir ağaç. Bakmadan tırmanmaya başladım.

“Riley, aşağıya gel,” diye seslendi.

Duymazdan geldim. İyice tırmanana dek aşağıya bakmadım bile. Kalın bir dala tutunarak, yere baktım. Uzun boylu, güzel ve uzun kahverengi saçları geriye doğru taranmış nabızsız olan bana bakıyordu. Ardından kafasını salladı ve anlaşılmayan bir şeyler mırıldanarak, ayağa atladı. Tırmanıyordu. Bana doğru. Hızla.

Yere düşmeden önce birkaç ağaç boyunca zıpladım. Sis yoğunlaşmıştı ve önümdeki eli zar zor görebiliyordum. Arımdaki sesler hafifliyordu. Kaçıyordum. Sonunda özgürdüm. Daha hızlı koştum ve ormana daldım. Sis çok yoğun olduğundan, körlemesine koşuyordum ve sadece ağaçların siyahlığını görebiliyordum. Orman çok gürültülüydü ve beni rahatsız ediyor, başımı döndürüyordu. Sesleri bloke etmeye çalıştım fakat işe yaramadı. Sadece daha fazla yükseliyordu.

Bana biri çarptı ve ikimiz de düştük. Bu nabızsız olan güçlü ve eliyle ağzımı kapattı. Bedeni benimkini sarmaladı

Karanlığın Ateşi

ve bacaklarıyla beni tuttu. “Eğer özgür olmak istiyorsan kıpırdama,” diye uyarıda bulundu. “Ve dediğimi yap.”

Kıpırdamadım. Ona güvenmiyordum. Hızla silkindim. Bedeni hareket etti ve ben de altından kaçmak için fırsat yakalamış oldum. Güçlüydü fakat ben de güçlüydüm.

Tam kaçarken, bileğimden yakaladı ve düştüm. Çırpındım, kollarım ve parmaklarımla tutundum ve ormanın zeminine yapışarak kaçmaya çalıştım. Aramıza sis girerken, yalnızca bir beyazlık görüyordum. Deli gibi bileğimi yakalayan elden kurtulmaya çalışıyordum. Diğer ayağımla tekme attım. Bir an serbest kaldım ve tekrar tırmalamaya başladım. Beni yeniden yakaladı ve nemli yapraklar ve toprak boyunca çekmeye başladı. kollarım gerimde kalmıştı. Kalkmaya zorlandığımda, hırlamaya başladım. Beni yakalayan kişiyle yüzleşirken derim ateşle kaplanıyor gibi olmuştu.

Bu oydu. Tanıdık olan. Öylesine kızgınlıkla bakıyordum ki, yüzüm öfkeden çarpılmış olmalıydı.

“Bana o bakışı daha sonra atarsın, Poe,” diye homurdandı. Ardından eğildi. Beni omzuna aldı ve kollarından birini baldırlarıma attı. Diğer eliyle kalçamı tutuyordu. “Haydi gidelim.”

Bu adı Eli olanın sesiydi fakat bir tuhaf konuşmuştu. Kendi aksanıyla değil de, başka bir aksan kullanmıştı. Neler oluyordu?

Benimle koştu. Mücadele ediyordum fakat işe yaramıyordu. Sisli ormanın derinlerine doğru ilerledikçe, ağaçlar ve sis bir arada bulanıklaşıyordu. Birden, kusacak gibi his-

settim ve o anda koşmayı bıraktı. Bir çeşit binanın önüne gelmiştik. Kapıdan girdik. İeri karanlıktı ve eskiyi anımsatan bir kokusu vardı. Kapı kapandı ve kilitlendi.

“Burada güvende olacaksın,” dedi ve beni bıraktı. Ayaklarım yere değeri değmez, acı başladı ve çöküverdim. Bedenim alev alev yanıyordu ve sarsılıyordu.

Hafif bir sesle, “Riley, şşş!” dedi. “Yakında geçecek.”

Hiçbir şeyin geçtiğı yoktu. Acı beni parçalara ayırıyor ve içim acıyla kıvranıyordu. Duyduğum çığlık benden çıkmıştı ama tanıyamamıştım bile. Sonunda üzerime karanlık çöktü.

Bedenim rahatlamış olsa da, kontrolü bende değildi. Uyuşuk bir halde güçten düşmüştüm. Ağlamak için bile enerjim yoktu. Gözlerimi zar zor, kendimi zorlayarak bir anlığına açabiliyordum. Adam yanımdaydı. Hiç gitmediğinden emindim. Oda puslu, boğuk ve soğuktu. Hafif, sarı bir ışık bir şöminenin, gardırobun, sandalyenin ve bir sandığın üzerine vuruyordu. Adam yavaşça, “Riley,” dedi.

Bana sıklıkla böyle sesleniyordu. Bana bu ismi mi takmıştı yoksa ismim bu muydu, bilmiyordum. Hatırlamıyordum. Bildiğim tek şey, ona bakmak için kafamı bile oynatamıyor olduğumdu.

Elleri vücudumda hareket etmeye başladı. Ayak bileklerim, el bileklerim ve parmakları da beni bağladıkları yerlerde dolandı. Hamle yapmak, kaçmak istiyordum fakat hareket edemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Bir şekilde çarpık düşüncelerimde, bunu acıdan daha iyi buldum. Belki de yavaş yavaş ölüyordum? En iyisi olabilirdi.

Karanlığın Ateşi

Yanıma yaklaştı ve bedenini benimkine değıdirdi. Beni kucaklamasını hissettim ve ilk def kokusunu kokladım. Sarhoş ediciydi. Derinlemesine içe çekmek acı veriyordu. Ben de nefesimle içime çektim. Gözlerimi kapattım.

Ağzını kulağıma yaklaştırdı.

“Je suis desole, mon amour.” Ne dediğini anlamıyordum fakat tonlaması... Pişmanlık doluydu. Üzgün, belki de. Nefesi boğazıma değıyordu ve dudakları tenimde dolanıyordu. *“Mais il n’y a nulle autre voie. Il fera seulement mal un moment...”*

Sesinin çıkış şekli ve sıra dışı aksanı beni rahatlatıyordu. Rahatladım, nefesimi çektim ve ardından sanki boğazıma sert parçalar çarpıyormuş gibi boğazımdan yakaladı. Atar damarım patlıyor gibiydi. Böyle hissediyordum çünkü patlıyor gibiydi. Ağzı oradaydı.

Başta paralize olmuşum. Bedenim gerindi ve ardından tamamen katılaştı. Acı öylesine yoğundu ki, yine midem bulanmaya başladı ve ardından kontrol edilemez bir biçimde titremeye başladım. Yine bağlandığımı ve hareket edemediğimi hissediyorum. Hızlı hızlı nefes alıyordum. Sonunda bayıldım.

“Riley?”

Yanağıma okşayan eller ve ses beni uyandırdı. Gözlerimi açtım ve yanımda oturmakta olan kişiye doğru baktım. Başta bulanık görüyordum. Gözlerimi deli gibi kırparken, görüntü netleşti. Onu görüyordum.

“Eli?” dedim. Sesim çatlak, derinden ve pürüzlü geliyordu. “Ne oldu? Bana kamyon çarpmış gibi hissediyorum.”

Eli bir eliyle yüzümden saçlarımı çekti ve yanağımı okşadı. Gök mavisi gözleri benimkilerle kenetlendi ve gülümsedi. Yumuşakça, “*Ma chere,*” dedi. Bir şekilde sesi normalden farklı çıkıyordu. Daha... Duygu yüklüydü.

Zorlanarak, kafamı çevirdim ve odaya bakındım. Duvarlar taşandı. Büyük bir yataktaydım ve odanın diğer tarafında bir şömine vardı. Bir pencere vardı. Tepede karanlık çatı kirişleri vardı. “Neredeyiz?” diye sordum ve uzanarak, boynuma dokundum. Sertti. Zorlamış gibiydi. Hayır, kaslardan fazlası acıyordu. “Kahretsin, boynum acıyor.”

Eli uzandı ve elimi tuttu. Parmaklarımızı kenetledi. Daha yakına doğru eğildi. “Riley,” dedi. “En son ne hatırlıyorsun?”

Bu yoğunluktan hoşlanmamıştım. Şimdi değil. Bir şeyler oluyordu.

“Ne?”

Kafasını salladı. “Şu an hiçbir şeyi analiz etmeye çalışma. Bu defa olmaz, Riley. Sadece bana anlat,” dedi tekrar ve elimi sıktı. Beni ısıttı. “Hatırladığın en son şey.”

Eli’nin tuhaf talebi karşısındaki kızgınlığıma rağmen, zihnimi gözden geçirdim. Gerçekten çabaladım. Epey kurcaladım. En son hatırladığım kahrolası şey neydi? Odanın karşısındaki duvarda rastgele bir noktaya gözlerimi diktim. “Ben... Kızgın hissettiğimi hatırlıyorum,” dedim. “Nedenini bilmiyorum fakat kızgındım. Herkese karşı kızgındım.” Kafamı ona doğru çevirdim. “Buna sen de dâhilsin.”

Bana doğru baktı. “Başka?”

“Ne önemi var ki?”

Karanlığın Ateşi

“Başka ne var, Riley?” diye ısrar etti.

Derin bir nefes aldım ve biraz daha düşündüm. Sonra hatırladım. Dirseklerime dayanarak, yukarıya doğru kalktım. Korkuyla dolmuştum. “Aman Tanrı’m. Yan evdeki Bhing.” Eli’a doğru baktım. “Bir vampir tarafından saldırıya uğramıştı. Buna eminim. Ben... Dövüştüm. O kaçtı.”

Eli, ilgili gözleriyle bana doğru bakıyordu. Gözlerini kırpmıyordu bile. Hareket etmiyordu. Yavaşça, “Riley,” dedi. “O olay haftalar önce gerçekleşti.”

İçim buz gibi olmuştu. Ona sanki aklını kaçırmış gibi bakıyordum. “Bu imkansız.”

“Öyle olmadığını biliyorsun.”

Bir şeyler hatırlamaya çalışırken, zihnim hızla hareket ediyor gibiydi. Gözlerimi sımsıkı kapattım. Aklıma hiçbir şey gelmedi. Sadece ara sokaktaki Bhing.

“Bir hızlandırma yaşıyordun. Sen,” -bakışları tereddütsüzdü- “değişıyordun.”

Gözlerimi açıp, Eli’a bakmak bile beni rahatlamamıştı. Neye değıştiğimi sormama gerek bile yoktu. Biliyordum.

“Hızlandırmam. Da Island’daki arınma işlemimden daha mı kötüydü?” diye sordum. Yoğun bir an yaşıyorduk. Çoğunu hatırlıyordum. Vaizin kök şifalı bitkisi ve iksirleri, beni bağlamaları, geceleri terlemem ve çektiğim onca acıyı hatırlıyordum.

“Evet.”

Geriye doğru yattım ve tavana bakmaya başladım. Yüksek sesle, “Neler oluyor?” diye sordum.

Eli, “Strigoi zehri -özellikle de Valerian’ınki- seni ele

geçiriyordu,” diye açıkladı. “O... Değişmeye başladı. Farklılaşmaya. Ne kadar şiddetlendiğini fark edemedim.”

Bakışlarımı ona doğru çevirdim. “Ne kadar şiddetliydi?” Üzerime kabus gibi çökmüştü ve içimi dondurmuştu âdeta. “Oh Tanrı’m birini öldürdüm mü? Seth nasıl? Nyxinia? Vaiz ve Estelle?”

“Herkes iyi, Riley.”

Sesindeki o cevapsız tonlamadan hoşlanmamıştım. “Kim iyi değil, Eli?”

Sadece bakıyordu.

“Eli!” diye haykırdım. “Lütfen!”

Ben ne kadar endişeliysem, o da o kadar sakin bir tavırla, “Emin değiliz,” diye cevap verdi. “Genç bir Gullah kızı öldürülmüştü. Fakat bu konuda daha sonra endişeleniriz. Daha fazla zaman risk edemeyeceğimizi biliyorduk.”

Kelimeleri rahatsız bir biçimde zihnime yerleşirken, bakışlarım odada gezinmeye başlamıştı. Neredeydim? Eski. Taş. Inksomnia değil. Vaizin ve Duprelerin evi de değil. Eli’a doğru baktım. “Ne yaptın, Eli?”

Bakışları benimkilerle birleşti. “Yapabileceğim tek şeyi yaptım, Riley.” Derin bir nefes aldı. “Seni Arcos Şatosu’na getirdik. Kudsiz, Romanya’dayız. Victorian’ın babası Julian’ın yanında. Neredeyse üç haftadır buradasın. Babam, ben, Noah, Jake Andorra ve Victorian da buradaydı.”

Jake Andorra? O neden burada olsun ki? Adamla tanışmamıştım bile. Sadece bir süre önce Valerian’ın vampir dövüş kulübüyle savaşıırken, Charles’taki evinde kalmıştım. Avuç içimi alnıma dayadım. “Bu gerçekleşiyor olamaz.”

Karanlığın Ateşi

“Fazlası var.”

Elim hâlâ alnımdayken, ona doğru baktım. Kötü bir hisle midem âdeta büzülmüştü. “Ne? Daha ne olabilir ki? Kardeşim nerede?”

Eli bana doğru yaklaştı. “Seth güvende. Evde an-nem ve kız kardeşimle beraber. Dinle, Riley. Bana bak.” Baktım. “Bedenindeki strigoi DNA’sını dengelemek için, Julian’ın sana kendi zehrini vermesi gerekiyordu. Valerian içgüdülerini kontrol edebilmenin tek yolu buydu.”

Gözlerimi kırıştırdım. “Julian... Zehrini nasıl verdi?”

Yataktan kalkan Eli, ateş yanmayan şömineye doğru gitti. Elini ensesine götürdü. “Benim yaptığım gibi.”

Kelimeler ağzından çıktığında, donakalmıştım. İçim-deki hisler kayboldu, elimi boğazıma doğru götürdüm. Bu kadar acımasına şaşmamalıydı. “Sen beni ısırдын mı, Eli?” diye sordum. Şok olmuştum. Bu şaşkınlık, başımı döndürüyordu.

Bir anda yanıma gelmişti. Çenemi kaldırdı ve beni kendisine bakmaya zorladı. Bakışları hem haşin hem de umutsuzdu. Beni korkutmuştu. “Tek yolu buydu.” Sesi hafifti, dengesizdi ve neredeyse kontrolünü kaybedecek gibiydi. “Tüm Arcose’lerin DNA’nla bağlantı kurma fikrine dayanamazdım.” Ellerini geri çekti. Gözlerini sımsıkı kapattı, başını eğdi ve kontrolünü geri kazandı. Başını tekrar kaldırdığında, o mavi gözleri yine bana doğru bakıyordu. Açıkça geri kazandığını görebiliyordum. “DNA’m sende olsun istedim, Riley. *Dupre*. Sadece Arcos değil.” Son kelimelere Fransız aksam baskın çıkmıştı.

Bir anda bir sürü his üzerime üşüşmüş gibiydi. Yavaş yavaş ayağa kalktım. Bir kısımım -büyük bir kısımım- Eli'nin hareketlerini anlıyordu. Üç tane güçlü ve ölümcül strigoinin DNA'sının içimde dolanmasını istememişti. *Anlıyordum* fakat diğer kısmı beni öfkeliendirmişti. Aciz bırakıldığımı ve rasyonel kararlar alamamış olduğumu biliyordum. Bunu biliyordum. Fakat yine de... Bir şekilde... Taciz edilmiş gibi hissediyordum. Sanki dört tane vampirin önüne atılmış külüstür bir bebektim ve hepsi de beni sıradan geçirmişlerdi. Hepsi bana sahip olmaya çalışmıştı. Pekala, ben kimsenin kaltağı değildim. Kimse beni sahiplenemezdi. "Ne kadarım bana ait, Eli?" diye sordum ve ona doğru baktım. "Öyle bir parça var mı?" Elimi göğsüme vurdum. "İçeride hiç Riley Poe kaldı mı? Yoksa sadece vampir eğilimleri olan mahvolmuş bir mutant mıyım?" Endişe ve öfke beni ele geçiriyordu. Hızlı hızlı volta atmaya başladım. Koşmalıydım. Eli bunu hissetti.

"Riley," dedi ve bir eliyle beni omzumdan tuttu. "Dur."

"Hayır," diye cevap verdim. Öfkeliydim. İncinmiştim. Şaşkındım. "Seth'le konuşmam gerekiyor. Nyx'le. Bir süre yalnız olmalıyım, Eli. Olayları düşünmeliyim."

"Non."

Sessizce bakışlarına karşılık verdim. "Beni takip etme. Senden hızlı koşabileceğimi biliyorsun."

Eli sertçe ve kararlı bir biçimde bakıyordu. Kolumu daha da sert tuttu. "Bunu yapma Riley. Savannah'da değilsin."

Yalnız kalmam gerektiği mesajını anlaması için son kez umutla Eli'a doğru baktım. Birkaç saniye sonra elini

Karanlığın Ateşi

çekti. Döndüm ve yerde ayakkabılarıma benzer bir şeyler aradım. Eskimiş kahverengi botları gördüm ve çıplak ayağıma giydim. Tanımadığım evin kapısına doğru gittim ve koşmaya başladım.

Ormanda ilerliyordum. Uzun ve yaşlı ağaçların sisli gölgelerinde, kalın eğrelti otlarının arasında koşuyordum. İki defa omzumun üzerinden bakmıştım. Eli beni takip etmemişti. Sonunda hızlı yürümeye başladım ve nihayetinde yürüyordum.

İlk defa ne giydiğimi fark etmiştim: kot pantolon, bir atlet ve üzerinde de uzun kollu ve düğmeli bir gömlek. Artık neredeyse hiç üşümüyordum fakat Romanya evimden biraz daha farklı görünüyordu. Ağaçların arasında esen ısırganıcı soğuğu fark ettim. Üzerimde çeşitli renklerde hışırdıyordu. Bazıları yere düşüyordu. Ekim miydi? Kasım mıydı? Artık bilmiyordum bile.

Dönüştüğüm şeye öylesine odaklanmıştım ki, eşsiz çevreyi zar zor fark ediyordum. Soğuk. Yapraklar. Umu- rumda değildi.

“Karpatya’nın derinlerindesin, aşkım.” Zihnimde Victorian’ın sesi belirmişti. *“Evim.”*

Hızla çevreye bakındım. Bakışlarım çalılardan, eğreltiotlarının arasındaki patikaya döndü. Vic görünmüyordu. *“Evet, onu görebiliyorum,”* dedim. *“Buraya getirilmeme yardımcı oldun mu?”*

İçini çekti. *“Evet. Ne yazık ki, seni iyiliğin içindi. Atlanta’da da dediğim gibi içinde gelişmekte olan Valerian’ın güçlerinin üstesinden gelecek güçte olan sadece*

babamunkilerdir Müdahale etmeseydi, kesinlikle dönüşecektin. Zaten hızlandırma evresine girmiştin, Riley Poe. Neredeyse jeti parçalayacaktın. Dupre seni tutmakta zorlandı.”

“Umarım,” diye cevap verdim ve yürümeye devam ettim. İri bir kaya parçasını geçtikten sonra, arkasında birkaç küçük kaya gördüm. Arkasında kıvrılarak uzanan bir patika vardı. “Neredesin?”

“Buradayım.”

Şaşkınlıkla, kafamı arkaya doğru çevirdim. Victorian Arcos, yaşlı bir köknarının arkasında, birkaç adım gerimdeydi. Nedenini bilmiyordum fakat onu görmek beni rahatlatıyordu. Evet, o şekilde hissettiğim için rahatsız oluyordum yani Eli’den kaçıyordum fakat Victorian’ı görünce rahatlıyordum. Bunun nedenini bilmiyordum fakat anlamaya bile çalışmayacaktım. Kendime karşı bile. Şu an yapamazdım.

“Selam,” dedim ve ona doğru ilerledim. Hafifçe başıyla selamladı. “Seni... Aklı başında görmek güzel.” Gülmüseddi.

Hafifçe kıkırdadım. “Ondan pek emin değilim, Vic.” Ona baktım. “Beni takip mi ediyorsun?”

Gülümsemesi durdu. “Elbette.” Kafasını eğdi ve beni inceledi. “Nasıl hissediyorsun?”

Dönerek, omzumu silktim ve patikada ilerlemeye başladım. Victorian’a DNA’mda dolanan Dupre’den bahsetmemem gerektiği konusunda içimde bir şey beni uyarıyordu ve bunun ne olduğunu bilmiyordum bile. “Sen nasıl hissederdin?” diye yanıtladım.

Uzun uzun baktı ve sonunda başıyla onayladı. “Çok haklısın, çok haklısın. Babam... O biraz, pekala, haşın olabiliyor.”

“Hmmm!” dedim ve devam ettim. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

Victorian bir anda yanıma geldi ve beni tuttu. Omzumdaki elleriyle kıpırdamamı engelliyordu. “Asla sana zarar vermesine izin vermezdim,” dedi. Sesi kararlılıkla doluydu. “Asla.”

Sıra dışı çikolata rengi gözlerine bakarken, doğru olduğunu gördüm. “Bunu biliyorum.”

Başıyla onayladı ve beni bıraktı. Sessizlikle devam ettik. Bir süre sonra ağaçlar azalmaya başladı ve sisin içinde çok eski görünümlü bir köy belirdi.

“Köydeki iç kaledeki çan kulesi, Transilvanya’nın tümünü ve Arcos Şatosu’nu görebileceğin olağanüstü bir görüntüye sahiptir. Görmek ister misin?”

Victorian’a bakarak, gülümsedim. Ardından kahkaha attım. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Victorian şaşkınlıkla bakıyordu.

“Transilvanya’dayız. Bir vampir ailesi?” diye cesaretlendirdim.

Victorian sırtıttı.

“Şimdi benim tur rehberim misin?” dedim.

Eğer vampirler utançtan kızarıyor olsalardı, Victorian Arcos kesinlikle kızarırdı. Gülümsedi. “Elbette. Ve elbette.”

Şimdi çevremdeki her şeye daha dikkatli bakıyordum Eski ortaçağ köyü, parke taşlı sokaklar, renkli bina-

lar ve neredeyse toprak kadar eski bir kilise ve şato. Van Helsing'den bir sahne gibiydi. Her an çan kulesinin tepesinden Dracula'nın gelinlerinin inmesini ve çaresiz köylülerini yemelerini bekliyordum.

Victorian, "Asla kendi köylülerimizle beslenmeyiz," dedi.

Başımı ona doğru çevirdim. "Düşünceleri duyamadığımı sanıyordum."

Göz kırptı, bana baktı ve gülümsedi. "Pekala, seni çan kadar berrak duydum. İletişim geri veren sendeki yeni metabolik değişimler olmalı. Ne güzel."

"Ne güzel mi?" Bu modern kelime kullanımı karşısında şaşırmıştım. Sonra kıkırdadım. Vic beni güldürüyordu.

Hemen ardından, kilise kulesindeki çan çalmaya başladı. Kesinlikle tüyler ürperticiydi.

Ormandan köye doğru inen patikada ilerlerken, çevremi fark ediyordum. Nefes kesici kelimesi bile tam karşılık gelmiyordu.

Victorian, "Doğru," dedi. "Toprağımızın eşi benzeri yoktur." Zarifçe omuz silkip, anlatmaya başladı. Eşsiz akşamıyla, "Üç yanımda Karpatya'dır," dedi. Ben de bakarak, doğru söylediğini gördüm. Uzakta neredeyse tam bir çember şeklinde karla kaplı zirveler vardı. "Bana biraz Rockies hatırlatıyor," dedim. Victorian'ın bana bakmakta olduğunu fark edince, açıkladım. "Denver'daki büyük mürekkep konferansı."

"Pekala, tıpkı senin Rockies'in gibi ormanda büyük hayvanlar var," dedi. "Tek başına çıkarken, dikkatli olmalısın Riley."

“Seni özlüyorum, Ri,” dedi ve bir an eski minik kardeşim gibi sesi çıktı. Vampirlerden önce, “Ne zaman eve dönüyorsun?”

“Emin değilim fakat yakında,” dedim. “Nyx?”

“O iyi,” diye cevapladı. “Gündüzleri günün büyük bir kısmında Luc onunla dükkânda duruyor.”

“İyi. Başka neler oluyor?” diye sordum.

“Meşguldük,” diye cevap verdi. “Burası ve Charleston arasında aktivite oldu. Valerian’ın çetesi iş başındaydı. Birkaç cinayete engel olmayı başardık. Rastgele ve organize olmadan hareket ediyorlar. Sanki yeni vampirlerin bir kısmı Valerian’dan ayrılmış gibi. Noah’ın adamları iki defa buraya geldi. Biz de üç defa oraya gittik ve bu gece geri döndük.”

Eğer Noah’ın vampir eğilimleri olan küçük insan klanı, Seth ve diğerlerine yardım ediyorsa o halde Valerian kontrolü kaybetmiş demektir.

“Vaiz ve Estelle nasıl?”

“Pekala,” diye içini çekti ve devam etti. “Gullah cinayetinden beri, işler yoğunlaştı. Vaiz ve Estelle’in apartman dairesinde tüm üst katı duvar kağıdıyla kapladım ve şimdi de mutfakta başladım. Kapı ve tavan buz mavisi kaplandı. Ve Estelle mutfakta deli gibi kokan bir şey pişiriyor.”

Buz mavisi boya, bir Gullah inancıydı. Kötü ruhları dışarıda tutmak için kapılara ve tavana sürerlerdi. Estelle mükemmel kök iksirleri hazırlardı fakat iğrenç kokarlardı. Ve deli gibi işe yararlardı.

Gözlerimi hafifçe kapattım. “Cinayet. Anlat bana.”

“Eli anlatmadı mı?”

İçimi çektim. “Fırsat vermedim. Uyanır uyanmaz koşmaya çıktım.”

“Neyden uyanınca,” diye üsteledi.

Vazgeçtim. Minik erkek kardeşimin bilmeye hakkı vardı. “İki kez hızlandırma yaşadım atlatabilmek için. Şimdi hepsi bitti, endişelenmeye gerek yok. Anladın mı?”

“İki mi?” diye sordu.

“Evet. Başka bir Arcos. Ve bir Dupre. Onu sonra açıklarım, o yüzden sorma.”

“Canını yaktılar mı, Ri?” diye ağırbaşlı bir tavırla sordu. “Hayır, Seth. İyiyim. Cidden.” Victorian’ın elinde bir şey tutarak, bana doğru geldiğini görmüştüm. “Cinayet?”

“Gizli tutuyorlar fakat telefonda Bayan D’yi Bay D ile konuşurken duydum. Onu tanıımıyorduk fakat yeğenlerinden biriydi. On yedi yaşında. Vaiz, Dupreler olmadığını biliyor. Senin olmadığını da kesin, Riley. Gerçi saldırılar durmadı. Biz geceleri ne kadar gezek de, mutlaka her gün biri ölüyor. Sanki kurtardıklarımızın bir manası yok.”

“Manaları var, kardeşim. Her birinin önemi var. Ve Seth, siz de gidip Bhing’i kontrol edin,” dedim. “Sanırım ona saldırılmıştı. Hızlanma döneminde olabilir.”

“Tamam. Bakacağım.”

Victorian, bana kalın kahverengi kağıda sarılmış bir şey uzattı. “Gitmeliyim, kardeşim. Seni seviyorum. Yakında evde olurum. Kendine dikkat et, olur mu?”

“Ederim ve seni seviyorum, Ri,” diye cevap verdi. “Dikkatli ol. Ve Victorian’a tamamen güvenme. Orada ol-

duğunu ve sana yardım ettiğini biliyorum fakat bilmiyorum. Onunla ilgili bir şey var. Ve o şeyden hoşlandığımı sanmıyorum.”

Gülümsedim. “Tamam, tamam. Anladım. Arkanı koru. Ve seni seviyorum.”

“Ben de seni.”

Hattın diğer ucundaki klik sesi, kardeşimin telefonu kapattığını gösteriyordu. Vic’e telefonunu geri verdim.

“Orada her şey yolunda mı?” diye sordu ve yanıma oturdu.

Omzumu silktim ve kağıdın içine göz attım. İçinde bir turtta vardı ve etli güveç gibi kokuyordu. “Pekala, erkek kardeşim iyi.” Turtayı burnuma doğru götürüp, kokladım ve Vic’e doğru baktım. “Fakat çok şey olup bitiyor. Erkek kardeşin kudurmuş gibi ve ordusunu kontrol edebiliyor gibi görünmüyor.” Dişlerimi etli turtaya gömdüm ve anında baharatlar dilime değdi. Buna cevaben midem guruldaydı. Ne zamandan beri bir şey yemediğimi bilmiyordum. Yani normal insan yiyeceği...

Victorian’ın çikolata kahverengisi gözleri, benimkilerde asılı kaldı. “Evet, oradaki durum kötü. Erkek kardeşim” -uzaklara doğru baktı- “kontrolünü kaybetti.” Dağlara doğru bakıyordu. “Babama karşın, o hâlâ vampir kodlarının takip edilmesi gerektiğine inanır.” Tekrar bana doğru baktı. Bakışları sertleşmişti. “Eğer yakalanırsa, Valerian kavrıyacağı ölçüde acı çeker.”

Yemeye devam ettim. Aç karnımı doyurabilmek için büyük lokmaları ağızıma tıktırıyordum.

Vic, “İyi, değil mi?” diye sordu. Geldiği yönü işaret etti. “Yüz mil içerisindeki en iyi fırıncıdır.”

Buna katılarak başımı salladım. Haklı olmalıydı. Oburca yemeye devam ettim. Tıkınıırken, küçük köye ve parke taşlı sokaklarda dolanan insanlara bakıyordum. Yaşlı bir kadın -saçlarının üzerinde kırmızı bir eşarbi, kahverengi bir elbisesi ve parlak renklerden oluşan bir önlüğü, yün süveteri ve topuklu siyah çizmeleri vardı- şaşırtıcı bir çeviklikle karşıya geçiyordu. Geçerken, önce bana doğru baktı. Ardından Victorian’a baktı ve bir şeyler mırıldandı.

Duyulabilir fakat hafif bir sesle, “Bu karanlık yerde, dua evime kadar Tanrı’m benimle ilerlesin,” dedi. Ardından hızla küçük kiliseye doğru ilerledi ve Kral Arthur’dan beri oradaymış gibi duran kalın tahta bir kapının ardında kayboldu.

“Burada İngilizce konuşan çok insan var mı?” diye sordum ve turtamı bitirdim.

“İngilizce konuşmuyordu.”

Yutkundum ve ağzımı sildim. “Nece konuşuyordu ki?”

Victorian sırtıttı. “Romence. Sanırım babamdan bazı özellikler kapmışsın.”

“Harika,” diye yanıtladım. “Bakalım başka neler çıkacak.” Ayağa kalktım ve çevreye bakındım. “Tamam, Vic. Yola koyulayım.” Ona doğru şöyle bir baktım. “Biraz yalnız zaman geçirmeliyim.”

Victorian, “Bekle,” dedi ve yaklaştı. Elini omzuma koydu. “Seni uyarmam gereken bir şey daha var.”

Şüphayle baktım. “Başka ne olabilir ki? Üç tane güç-

lü strigoi damarlarımda dolaşıyor? Evet, biliyorum. Evet, dikkatli olacağım.”

Victorian, atıp tutmamı görmezden gelerek, “Bir şeyler deneyimleyebilirsin,” dedi. “Bedenin dışına çıkma türünde şeyler. Sadece başkalarının gözleriyle görmeyeceksin,” dedi ciddiyetle. “Gerçekten orada olacaksın. Ya da öyle gibi olacak.”

Zihnim hemen kavrayamadı. “Yani... İki kişi olmak gibi mi? Ben ve bir başkası?”

Kafasını salladı. “Hayır. Sanki... başkasının ruhuyla birleşmek gibi. Onların içinde olacaksın. Onların duyduğu, gördüğü ve hissettiği her şeyi duyacaksın, göreceksin ve hissedeceksin. Sadece onlar orada olduğunu bilmeyecekler.”

Önce gözlerimi, sonra da alnımı ovuşturdum. “Bu... hastalıklı. Kaçınmamın bir yolu var mı?”

Victorian’ın dudaklarının ucunda bir tebessüm belirdi. “Zor. Fakat zaman içerisinde kontrol etmeyi öğrenebilirsin. Öyle yapmak zorundasın çünkü her ne kadar ziyaret ettiğin kişi seni duyamasa ve göremese de, senin duygularını hissederler. Sen ne deneyimlersen, onlar da deneyimler.” Omzunu silkti. “Eğer korkarsan, korkarlar. Kalp atışları hızlanır. Nefes nefese kalırlar. Adrenalinleri artar.”

Başımı salladım. “Neden?”

Yine gülümsedi. Bu defa pişmanlık doluydu. “Çünkü strigoilerin en güçlüleri yapabilir. Kurbanları üzerinde hâkimiyet kurmak için yaparlar.”

Bir an bunu düşündüm ve ardından Victorian’a doğru baktım. “Uyarı için teşekkürler.”

Karanlığın Ateşı

Başıyla onayladı. “Sonra görüşürüz, aşkım. Dikkatli ol. Ayılara ve kurtlara da dikkat et.”

Köyden çıkan patikada hafif hızlı adımlarla ilerlerken, Romen etoburlardan daha fazla önemsemem gereken şeyler vardı.

Hızla Karpatyalıların sırt hattına doğru koştum.

Hangi sona? Hiçbir fikrim yoktu.

ALTINCI KISIM

TAZE KAN

Miles bana Riley Poe'dan bahsettiğinde dalga geçiyor sandım. Eğer haklı değilse lanet olsun. Bugüne dek onun kadar güçlü bir kadınla -kadın veya her neyse- tanışmamıştım. Çoğu deneyimli insan üç tane strigoinin kanının neden olacağı eğilimlerle başa çıkmakta zorluk çekerti. Bu iyi bir şey. Kötü olan ise neyin gelmekte olduğunu bilmiyor olması. Eli bununla başa çıkamayacağını söylüyor. Noah Miles, onun bununla başa çıkmasını izlerken eğleneneğime yemin ediyor. Riley Poe ise benim dünyama bugüne dek hayal ettiğinden çok daha fazla katılacağından habersiz. Bunu heyecanla beklemediğimi söylersem de yalan söylemiş olurum.

Jake Andorra

Koşarken, kalbimin dakikada *belki de* yaklaşık on kez filan attığını fark etmiştim. Herhangi bir kardiyologun bunu görmeye bayılacağına emindim. Sanırım kahrolası şey attığı için şanslıydım.

Karanlığın Ateşi

Ormanın derinlerine giden başka bir patikaya adımımı attığımda, Victorian'ın kelimeleri zihnimde yankılanmaya başladı. “... her ne kadar ziyaret ettiğin kişi seni duyamasa ve göremese de, senin duygularını hissederler Sen ne deneyimlersen, onlar da deneyimler.” Onu zaten yaşamış gibiydim. Mezarından serbest bırakılıp, masumlardan beslenmeye başladığından beri Valerian'ın düşüncelerini ve hareketlerini görebiliyordum, hissedebiliyordum. Hissettiklerini hissedebiliyor, gördüklerini görebiliyordum fakat yine de bendim. Onları uyarmak, koşmak istiyordum fakat bir şey duyamıyorlardı. Onları kontrol da edemiyordum. Görünmeyen bir seyirciydim fakat durumdan uzak da kalamıyordum. Neyse ki bununla öğrenecektim. Sadece... Birinin bedenine düşmeyi hayal edemiyordum. Ruhlarına. Bu çok tuhaftı.

Ormanda koşarken, ayağımın altında eğreltiotları çattırıyordu. Hızımı arttırdım, her adımda daha da artıyor gibiydi. Yani, inanılmaz derecede artıyordu. Öylesine hızlanmışım ki, ağaçlar, çalılar ve kayalar bulanıklaşmıştı. Reflekslerim ışık hızına ulaşmıştı. Ve yerdeki tek bir kütüğe bile çarpmadığım için kendimden etkilenmişim. Yolum üzerindeki her şeyin üzerinden zıplıyordum. Kendimi güçlü hissediyordum. İyi hissediyordum. Çok iyi.

Ne kadar koştuğumu bilmiyorum fakat çok uzun süre koşmuştum. Ağaçların arasından sızan hafif ışık da kaybolmaya başlamıştı ve sis artıyordu. Adımlarımı yavaşlattım. Tamamen kaybolmuştum ve umurumda değildi çünkü bir şekilde burada bile korkusuzdum. Yolumu bulabilirdim.

Başımı kaldırdığımda, yaprakların arasından yeni ayın doğmakta olduğunu gördüm.

Onu görmeden önce varlığını hissetmiştim. Ben de yavaşladım ve sonra da durdum.

Eski bir köknarın ardından Eli çıktı ve içimde adrenalin hissettim. Onu yalnızca görmek bile bende bu etkiyi uyandırıyordu ve bunu bana *hissettirmesi* dışında açıklayamıyordum. En son beraber olalı çok zaman geçmiş gibiydi ve kendime itiraf ettim: onu özlemiştim. Aslında deliler gibi özlemiştim. Yaptığı şeyi benim için yaptığını biliyordum. Ne kendisi ne de başkasının faydasına. Sadece benim için. Ona bu konuda kızgın kalmam mümkün değildi. Hatta başta neden o kadar kızdığımı da bilmiyordum. Hayır, bu koca bir yalandı. Nedenini biliyordum. Çünkü beni ısır-mıştı. Nedenini anlıyordum. Neden yaptığını biliyordum çünkü beni seviyordu. Derinden. Bunu anlıyordum.

Eli ayağa kalkarken, hiçbir şey demedi. Sadece gözlerini dikti. Ve bekledi. Çevremizdeki orman fazlasıyla canlıydı fakat kuvvetli bir biçimde sessizdi. Neredeyse... Üzerime yığılıyor gibiydi.

Gözleri her şeyi anlatıyordu.

İçgüdüsel olarak ona doğru gittim. Sanki ilk defa gözlerime ona bakıyor gibiydi. Kokusuna, gözlerine, çenesinin şekline ve saçının dökülüşüne doğru çekiliyordum. Beni cezbediyordu. Onu *tanıyordum*. Davranışlarını biliyordum. Kalbi olmadığına yemin etse de, kalbinde olan biteni biliyordum. Cehennemde olduğuna yemin ettiği ruhunu tanıyordum. Yanılıyordu. Ben daha şefkatli bir ruh görmemiş-tim. Onu eskisinden de fazla istiyordum.

Karanlığın Ateşi

Gitgide yükselmekte olan ay, gümüşü bir renk ile Eli'ı sardı. Onu daha sürreal, daha mistik ve daha esrarlı bir vampir gibi gösteriyordu.

Sonuna kadar vahşi ve sadık bir vampirdi.

Muhteşem.

Kalbimin atışlarını hızlandırıyordu.

Buz gibi soğuk bir rüzgâr esmeye başladı ve üstümüzdeki yaprakları hareket ettirdi. Sanki vahşi Karpatyalılar neyin gelmekte olduğunu, neyin olacağını biliyorlarmış gibi sezgi ve heyecanla, cesaret içinde el sallıyordu.

Rüzgâra antik bir hissiyat eşlik ediyordu ve omuriliğimi gıdıklıyor, omurgalarımı sarıyordu. Eli olmadan ve kendim gibi hissetmeden çok yol almıştım ve her ne kadar artık kim olduğumu bilmesem de, doğru olduğunu hissettiğim sabit tek bir şey vardı. O. Titredim ve Eli biliyor-muşçasına parmaklarımı tuttu. Hiçbir şey söylemeden ve zihnimi okuyamadan ne hissettiğimi muhtemelen anlamıştı. Sessizce yürüdük. O şekilde el ele ve omuzlarımız birbirine değerek ne kadar yürüdük bilmiyordum fakat bir süre geçmişti. Eli'ın nereye gittiğini nereden bildiği benim için tam bir sırdı. Ona güveniyordum ve sonunda ufak taştan bir kulübe belirdi. Tek bacasından bir duman süzülüyordu. Beni daha önce götürdüğü yerle aynı değildi. Tek kelime etmeden bana öncülük edip, kapıya götürdü. İçerisi kırmızı ateşiyle yanan şömine dışında karanlıktı.

Bir kanepenin üzerine fırlatılmış büyük bir yorganı aldı. Ateşin önünde zemine serdi. Eğilerek, şömineyi bir maşayla karıştırdı. Alevler artana dek odun ekledi. Sessiz-

ce izliyordum. Ateşin alevleri yüzünde dans ediyor gibiydi. Gözleri gölgede kalıyordu. Benim için o, bu dünyada gözlerimi diktiğim en nefes kesici varlıktı. Eli ayağa kalktı ve döndü. Gözleri benimkilerle birleşti. Hiçbir şey demedik. Sadece baktık.

Eli ayağa kalktığında her şey donmuştu. Ateşin ışığı, acıkmış gözlerinde parılıyordu. Sırlar bilen kadim gözler, güçleri olan ve pek çok şey görüp geçirmiş olan gözler. Bu dünyada istediği her şeye ve herkese sahip olabilirdi. Zengin, sosyeten, bakire genç bir kız belki de.

Yine de burada, benimle olmayı tercih ediyordu. Benimle ve benim tüm sorunlarımla.

Nabzım hızlandı. Yani olabildiğince. Gözlerimiz birleştiğinde ise damarlarımda akan kan birden hızlanmıştı. Eli'nin kaslı göğsü hızla inip kalkıyordu. Düzensiz bir ritmi vardı ve yüzünde gölgeler dans ediyor gibiydi.

“Botlarını ve çoraplarını çıkart.”

Gözlerimi kırıştırdım. Bu utanmaz, erkeksi komuta karşı normalde ilk tepkim *git kendini becer* olurdu. Sadece Eli olduğunda, titrememe neden oluyordu. Bana domine edici bir barbar ya da zihin kontrol eden bir vampir gibi gelmiyordu. Vahşi ve aç bir Alfa gibi geliyordu. Sanki tadına varmak istediği leziz bir lokma bulmuştu ve onu aceleyle yemek yerine sona ermemesini istiyordu.

Tek kelime etmeden, botlarımı çıkarttım. Çorabım olmadığından, şimdi pürüzsüz tahta zeminde çıplak ayakla duruyordum.

“Kot pantolonun.”

Karanlığın Ateşi

Her düğme açışında midemin altında bir yanma hissediyordum. Gözlerimi Eli'dan ayırmıyordum. Ben düğmeleri açarken beni izlemesi öylesine erotik bir histi ki... Başparmağım külotuma ulaştığında, içimde bir şeyler uçtu ve titredim. İnledim ve orada Eli'ın elinin olmasını istedim. Şimdi. Sonra değil.

Eli'ın burun delikleri açılıp kapandı.

Son düğmeyi de açtığımda, kötü popomdan aşağıya doğru ittim. Pürüzsüz bacaklarıma sürtünerek inen kot, bacaklarımı çıplak bırakmıştı. Yere bıraktım ve üzerine adım attım.

“Kenara at.”

Kenara attım.

“Gömleğini çıkart. Yavaşça.”

Zar zor nefes alarak, uzun kollu gömleğimin düğmelerini açtım ve kollarımdan çıkartarak, yere bıraktım. Atletimi çok yavaşça mideme, sonra kaburgalarıma ve en son da kafamın üzerine kadar çıkarttım. Onu da giysi yığınının üzerine attım.

Bir an Eli bana doğru sadece baktı. O erotik dudaklarını yaladı ve üst dudağını dişleriyle ısırıp, yutkundu.

“Sutyenin. Tamamen çıkartma. Sadece kopçasını çöz.”

Aşağıya doğru baktım ve kopçaya uzandım. “Bana bak.”

Kafamı kaldırarak, küçük metal kopçaya uzanırken, bakışlarımı Eli'a doğru kaldırdım. Nefesim daha da hızlanmıştı. Bana o şekilde zarar görmüş bir hayvan gibi bakması, seksi Fransız aksanının daha da derinleşmesi ve her

komutta zorlukla kontrol edebildiği ses tonu nefesimi hızlandırıyordu.

Külotuma bir ıslaklık yayılmıştı. Eli’ın küstahça tutkusu ve kontrolü bende fazlasıyla cinsel arzu uyandırmıştı. İncecik ipek materyalin altında istekle titredim. Bekledim, izledim, umdum. İstedim.

Eli yaklaştı. Ardından yavaşça çevremde dolaştı. Bana yalnızca hareket ettikçe vücudundan yayılan hava temas ediyordu. Baştan çıkartıcı kokusu her yanıma kaplamıştı, beni uyuşturuyordu ve gözlerimi kapatıp, başımı tutkuyula geriye doğru atmamak için kendimi zor tutuyordum. Tanrı’m, onu *dünden* istiyordum.

Daha da yaklaştı ve beni kokladı. Fakat sanki hakkı olan tutuyor, kendi bölgesini işaretliyor ya da avını kovalıyorcasına yırtıcı bir hayvan gibi yavaşça dolanıyordu. Ardından derinden gelen mırıltıyla ve Fransızca aksanıyla dudaklarıyla kulağıma değdi.

“Benim için ıslandın mı, Riley?”

“Evet,” dedim. Nefesim kesilmişti.

Hareket etmeye devam ediyordu. Daha yaklaştıkça çıplak omzuma değen koyu renk saçları, titrememe neden oluyordu. “Uzun zaman oldu, Ri. Bu defa hiçbir şey bizi bölmeyecek.” Arkamda durdu. Başı kulaklarıma yakındı ve derinden konuşuyordu. Yine de hâlâ birbirimize değmiyorduk. Cildime resmen duyu titreşimleri yolluyor gibiydi. “Kendimi senin dar ıslaklığına derinlemesine gömeceğim. Beni tamamen içine aldığında, sert uzun aletimi kaslarının kavradığını hissedeceğim,” diye erotik bir tavırla fısılda-

dı ve kulak mememi yaladı. Nefesi yanağımı okşuyordu. “Beni boşalt. Fakat önce,” dedi. Sesi boğazımda titreşiyordu ve heyecanla titrememe neden oluyordu. “Durduğun yerde kontrolünü kaybetmeni sağlayacağım.”

Hiç bu kadar çok baştan çıkmamıştım. Tüm sinirlerim güçle uyarılmıştı. Damarlarımdaki enerjiyi serbest bırakmak üzere bekliyorlardı. Sözleri, sesi, verdiği söz ve aksanı öylesine erotikti ki, hemen orada boşalmamak için kaslarıma hâkim olmak zorundaydım. Ona doğru uzandım.

“Bana dokunma, Riley. Sadece hisset.”

Arkama geçti. Hâlâ tamamen giyinik haldeydi. Saçımı kenara doğru itti. Dudakları cildimin üzerine geldi. Önce nefesi ve ardından da ıslak dili geziniyordu cildimde. Diliyle omurgamın üzerinden geçti. Her omurgada dili minik çemberler çiziyordu. Ben de ona dokunmak için yarıp tutuşarak, yumruklarımı sıkıyordum fakat kontrolümü kazandım. Bacaklarımın arasında ateşli bir ıslaklık vardı. Tutkuyla titrememe neden oluyordu. “Eli, lütfen...”

Sonunda bana dokundu. Elleri baldırlarımı sıyırdı. Kalçamın dışını tuttu ve göğüslerime doğru yükseldi. Dokunmasını istediğim yer *orası* değildi. Neredeyse patlamak üzereydim ve her an ne kadar gücüm varsa hepsini onu yere atmak için kullanabilirdim.

Kulağıma doğru, “Tanrı’m, güzelsin,” diye fısıldadı ve gergin bedenime yeni bir titreşim dalgası gönderdi. Elleri omuzlarıma doğru ilerledi ve sutyenimi çıkarttı. Yumuşak ipek sutyen göğüslerimi bıraktı. Yavaşça göğüslerime dokundu.

Ufak bir zafer kazanmışçasına nefes aldı.

Daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyordum.

Sonsuza dek sürmesini istiyordum.

Eli'nin büyük elleri göğüslerime kapanırken, dudakları da boynuma kapanmıştı. Başparmağıyla sertleşmiş göğüs uçlarımı okşuyordu. Başımı göğsüne dayadım. İnledim.

Bacağını benimkilerin arasına soktu. "Bana dayan, Riley."

O an istekten delirmek üzereydim ve ne derse tam olarak onu yaptım. Arkama dayanan tamamen erekte olmuş penisi yine inlememe neden oldu.

Dudaklarıyla çenemde gezindi. Sakalları yanaklarımı sıyrıyordu ve ardından dudaklarını kulağıma götürdü. "Benim için ne kadar hazır olduğunu görmek istiyorum. Buna dayanabilir misin?"

Titredim ve fısıldadım. "Sen?"

Eli'nin boğazından bir inleme sesi çıktı. "Kıpırdamadan dur."

Bir elini sahip çıkan bir tavırla göğsümün üzerinde tutarken, diğer elini önce mideme ve ardından kalçama ve sonra külotumun içine götürdü.

Bana dokunduğu an, boğazımdan kontrol edilemeyen bir inleme taşıtı.

"Tanrı'm, Riley," dedi. Elini hâlâ ıslak yerde tutuyordu. Fısıltısı boğuklaştı. "Şimdi." Bir parmağıyla içime girdi. Beni sertçe kendine yaslanmış halde tutuyordu. Dudaklarını boğazıma bastırıp, çekiyordu. Derin bir nefes alıp, içimde tuttum. Gözlerimi kapatmıştım ve Eli'nin eline patlamamak için kendimi tutuyordum.

İşe yaramadı.

Yavaş yavaş artan bir doruk noktasına ulaştım. Elinin içimde her hareketiyle yükselmişim ve sonunda dönerek, yüzümü omzuna bastırdım ve orgazm oldum. Yavaşça, azaldı.

Eli tek kelime etmeden, beni kaldırdı ve ateşin önündeki yorganın üzerine bıraktı.

Kahretsin, kontrolümü kaybetmek istememiştim. Buna engel olamamıştım. O anın sonsuza dek sürmesini istemiştim.

Eli'nin kıyafetlerini çıkartmasını izlerken, erotik ateş yeniden yanmaya başlamıştı.

O oyalanmıyordu, yavaşça soyunmuyordu, bir şov sunmuyordu. Yüzyıllar yaşında bir vampir olsa da, hâlâ yüzde yüz bir erkekti ve tişörtünü hızla başında çıkartıyordu. Botlarını fırlatıyordu, kotunun düğmelerini hızla çözüp, onu atıyordu. Kotun altında hiçbir şey yoktu. Kalbim tekledi.

Ateşin amber rengi parıltısı altında, Eli uzun boylu, iri, kaslı ve güçlü görünüyordu. Atalarının mirasına uyar vaziyette, Kaderin ona çizdiği rolü kavrayan bir tavırla ve vücudundan enerji dalgaları yayılarak duruyordu. Saçları açıktı ve dağınıktı. Onun vahşi, yabani görünmesine neden oluyordu. Onun iki yüz yıl önceki halini rahatlıkla gözümün önüne getirebiliyordum. Beyaz keten bir gömlek, boğaza kadar uzanan danteller, gergin dizlikle ve uzun siyah çizmeler. Bu görüntünün güzelliği karşısında nefesim kesilmişti.

Eli yanıma oturdu ve beni kendine doğru çekti.

“Buraya gel, *Chere*.”

Ona doğru yaklaştım. Gözlerimiz kilitlenmişti. Beni şehvetten daha fazla bir şey çekiyordu. Açıklanamaz bir şey. Bunu zihnimin uzaktaki bir köşesine ittim ve sadece Eli’ı, erkeğimi kabul ettim.

“Bana bak.”

Baktım.

“Sana normallik sunamam, Riley Poe,” eliyle yanagımı okşadı. “Aramızdakiler asla normal olmayacak. Fakat sana içimde kalan ruhu sunabilirim. Senindir. Sonsuza dek.”

Mavi gözlerinin derinliklerinde yanan ateşi gördüm. “Biliyorum,” diye cevap verdim. Biliyordum. Söylenebilecek başka hiçbir şey yoktu. Bir şekilde birbirimizi anlıyorduk ve önemli olan tek şey de oydu. En azından şimdi.

Başparmağının ucuyla dudaklarımın üzerinden geçti. Kenarında durdu ve ardından ağzını benimkine yaklaştırarak, ağzımın açılmasını sağladı. Dillerimiz birleşti. Önce yavaş yavaş ve keşfedici bir tavırla. Ardından öpücüğe dönüştü ve başımı eğerek ağzını boğazıma doğru götürdü. İçim çeşitli hislerle dopdoluydu. Bir vampirin atardamarının üzerinde olduğu gerçeği aslında korkutucu olmalıydı fakat beni korkutmuyordu. Eli’nın eşsiz tadı, dilimin üzerine yerleşmişti ve onu daha da istememe neden oluyordu.

Eli verdi. Üzerime uzandı, ağırlığını dirseklerine verdi. Gözleri benimkilerdeydi.

“Bana tutun, Riley. Bacaklarını belime dola.”

Bacaklarımı beline dolarken, ıslaklığım içinde yolunu buldu ve bir kerede içime girdi. Dişil kaslarım gerinirken inledim. Neredeyse tekrar boşalıyordum.

“Kollarını boynuma dola,” diye fısıldadı.

Yaptığımda, ağzı yeniden benimkiyle birleşti ve dili her köşeyi elden geçirdi. Kalçalarını oynatıyordu. Tamamen dışarı çıkıp sonra tekrar içeri derinlere giriyordu. Dili de aynı şekildeydi. İkisi de sevişiyordu. Ayak bileklerimi belinde birleştirdim ve onunla hareket etmeye başladım.

Hızlanmaya başladı. Bir kez, iki kez, üç kez ve ben de her yanıma bir sıcaklık kaplarken gözlerimi kapattım. Gözlerimin ardında ışıklar patlıyordu. Güçlü orgazm dalgaları her yanıma sardı. Kaslarım kasıldı ve durdurulamaz bir biçimde sarsılmaya başladı. Gırtlığımdan bir inleme fırladı.

Eli da doruk noktasına ulaşırken, titremeye başlamıştı. Midesindeki kaslar hareket ediyordu. Boynundaki damar kalınlaşmıştı ve atıyordu. Sonunda hareketleri yavaşladı ve kollarını sıkıca bana sardı. Yavaşça ve erotik bir sahiplenmeyle beni öptü. Boynumu öptü. Başımı geriye doğru attı. Nazikçe nabzımın attığı yerdeki küçük boşluğu öptü.

Bir eliyle, başımı arkadan tuttu ve dudaklarımızı bir nefes aralığına kadar yaklaştırdı. Bana baktı. Cildinde alevler dans ediyordu. Beni derinden öptü ve ardından bilmediğim bir dilde kulağıma kelimeler fısıldadı. Hiçbir şey anlamamıştım. Anlamalarını sormaya cesaret edemedim.

Birden anlamıştım.

Seni sonsuza dek seveceğim.

Yavaşça kollarımı Eli’ya doladım ve vücudumu olabil-

diğince onunkine yapıştırdım. Her bir santimini kendi bedenimde hissediyordum. Onun tarafından sahiplenilmeyen tek bir zerrem bile yoktu. Çenesini parmaklarımla tuttum ve başını yaklaştırdım, dudaklarımı kulağına doğru götürdüm.

“Ben de seni sonsuza dek seveceğim,” diye fısıldadım.

Eli geriye çekilip, bana baktığında gök mavisi gözleri şaşkınlıkla doluydu. Ardından umduğumdan fazla aşkın gözlerinde belirdiğini gördüm. Dudağının kenarı gördüğüm en seksi sırtımayla kıvrıldı.

Ardından beni öptü. O öpücükte bütün aşkını hissetmiştim.

Günler boyunca yanımda hiçbir şey kalmasa da, o anın kalmasını istiyordum. Bu öpücüğün. Eli’nin gözlerindeki bakışın. Tanrı’m, umarım kalır.

Tanrı bilir ne kadar süredir ilk defa Eli’nin kollarında uyuyakalmıştım.

Kan var. Bir sürü. Korkuyla atılan çığlıklar. Onu hissediyorum. Bakmadan veya yüzünü görmeden kim olduğunu biliyorum. Ve beni istediğini biliyorum. Bir şekilde şimdi içimde ne olduğunu biliyor. Sadece kendi DNA’sı veya kardeşinin DNA’sı değil fakat fazlası. Bana olan tutkusu cinsel fakat bundan fazlası olduğunu biliyorum. Yalnızca benimle seks yapmak istemiyor. Ruhumu da istiyor. Kanımı istiyor. Canımı istiyor.

Burası her neresiyse, olduğum yerde kalıyorum. Çevremdekilerin acısını ve korkusunu hissedebiliyorum. Valerian bana işkence yapabilmek için onlara işkence yapıyor. Durmayacak. Asla durmayacak.

Karanlığın Ateşi

Ben onu durdurmazsam...

“Uyandın mı, *Chere*?”

Gözlerimi açtım. Adrenalinin damarlarımda dolandığını ve kalbimin yavaş atışını hissediyordum.

Ardından Eli’nın yüzü benimkinin üzerine doğru geldi. Güvenlik. Ferahlık. Tutku. “Evet. Uyandım.” Elimi kaldırarak, hafif sakallı çenesini okşadım. “Neden? Bir şey mi istiyorsun, Dupre?” Gülümsedim.

Dudaklarını benimkinin üzerine koyarak, beni yavaş yavaş öptü. “Kahretsin evet, istediğim bir şey var. Julian Arcos’un da öyle.” Burnumu öptü. “Ve babamın.”

“Nedenini biliyorum,” dedim ve yorgandan kalktım. Geceki ateş dumansız yanıyordu. “Valerian. Beni dinliyor. Eve geri dönmeliyiz.”

Eli, “O halde gidelim,” dedi ve kot pantolonunu giydi.

Hızla giyindik. Eli ateşi iyice söndürdü ve kulübeden ayrıldık.

Noah Miles kibirli bir sırıtmayla ve tuhaf cıva rengi gözleriyle, “Dupre, Poe,” dedi. “Gelebilmenize sevindim.”

Eli arkadaşını görmezden geldi ve yanından geçti. Ben de aynısını yapacakken Noah’ın gözleri benimkilerle birleşti. Dudaklarının kenarı kıvrıldı. “Beni özledin mi?” diye sordu.

Dirseğimi kaburgalarına vurdum. “Zorlukla.”

Noah güldü ve elini kalbine koydu. “Beni yaraladın, Poe.”

Başımı salladım ve antreye doğru Eli’ı takip ettim. Birden döndü, durdu ve elimi tuttu. Bana doğru bakarak, “Burada olduğun süre boyunca dışarıda olduğunu unutmu-

şum,” dedi. “Benimle kal. Yakın dur ve hiçbir kavga başlatmamaya çalış.”

Sadece ona doğru baktım ve o da sıırttı. Ve beni Hollywood’un Dracula’nun şatosu olarak kabul edebileceği bir yere doğru götürdü. Karanlık. Gotik. Kaygı verici. Biz geçerken taştan duvarlara gömülmüş gümüş şamdanlar tısılıyor ve titriyorlardı. Duvardan zemine kadar da büyük halılar vardı. Kafalarımızın üzerinden uzun tahta kirişler geçiyordu. Devasa odaya gösterişli avizeler hafif bir ışıık veriyordu. İçinde ayakta üç kişinin rahatlıkla durabileceği şömine, duvarlardan birini kaplıyordu. Bir grup insan orada duruyordu. Dört erkek ve iki kadın. Hiçbiriyle daha önce tanışmamıştım. Onlara doğru ilerledik.

Biz yaklaşırken, gruba doğru gidecek olan bir adam döndü ve bizimle yüzleşti. Neredeyse beline kadar olan saçlarını toplamıştı. Yeşil gözleri benimkilerle birleşince orada kaldı. Beni tartıyor gibiydi. Muhtemelen kahrolası zihnimi okumaya çalışıyordu. Bu konuda bol şans, Tonto.

Bir düğmeyi atlamışsın,” dedi. Başıyla gömleğimi işaret ediyordu. Umursamadım ve tek kelime etmeden bakmaya başladım.

Gülümsedi. Hemen kabul edeyim: adam inanılmaz derecede seksiydi.

Eli, “Riley, bu Jake Andorra,” diye tanıştırdı. “Jake, adilik yapmayı bırak.”

Jake başını eğdi. Bakmaya devam ederek, “Özürlerimi kabul edin,” dedi. Tuhaf bir aksam olduğunu fark ettim. Romen değil. Fransız değil. Başka bir şey. Tuhaf.

Karanlığın Ateşi

Kulağıma doğru, “Pict,” diye fısıldadı. “Ve Tonto asla buradan canlı çıkamazdı.”

Bir kaşımı kaldırdım. “Güzel. Zihnimden uzak dur.”

Kıkırdamalar diğerlerinin sessizliğini bozdu.

“Jake Dünya Çağında Açıklanamayan Fenomenleri çalıştırıyor,” diye açıkladı. “Buna alışkın değil.”

Jake, “Hâlâ değilim,” diye düzeltti. “Sonunda tanışa-bildiğimize sevindim, Riley Poe.”

Charleston’daki güzel malikânesini hatırlayarak, “Güzel bir eviniz var,” dedim. Açık açık, “Benden ne istiyorsunuz?” diye sordum. Savannah’da cehennem yaşanırken, bir uçakla evime gidebilecekken istediğim en son şey Drakula’nın şatosunda kalakalmaktı.

Benzer aksanı olan başka bir adam, “Sizinle ben tanışmak istiyordum,” dedi. Yaklaştı ve hiçbir uyarıda bulunmadan, sıkmak için elimi tuttu. Eli’nın soğuk eline karşın bu adamın eli ılıktı. “İsmim Darius.”

Adamın elini tutar tutmaz, Julian Arcos’un bana verdiği güçlerden birini yaşadım.

Dengem bozuldu, vücudum katılaştı ve çevredeki herkes gölgelerde kaybolmaya başladı...

Görüntü düzeldiğinde yalnız değildim. Arcos Şatosu’nda değildim. Ben bile değildim...

“Darius? Biz ne yaptık?”

Nefes almaya çalışan Darius, diz çöktüğü kan banyosuna doğru baktı. Kolunu kılıcının kazanında tutuyordu ve terleyen kaşını silerek, bakındı. Altı Kelt rahibi ölü yatıyordu. Bedenleri siyah cübbelere sarılmıştı.

Darius, "Ne yapmamız gerekiyorsa, onu yaptık," diye cevap verdi. Ayağa kalktı ve soru dolu gözlerle kendisine bakan Druthan'a baktı. "Dubh Seiagh'ın içinde kara büyü inanılmaz. Keltler bunu kullandı, Ronan. Yaşamalarına izin verirsek, hepimizi yok ederlerdi."

Ronan başıyla onayladı ve yanağından akan kanı sildi.

Hemen ardından, keskin bir rüzgâr çıktı ve ölülerin cübbelerini hareket ettirdi. Kahverengi ve kan yığınlarıyla dolu fundalığın üzerini bir sis perdesi kapladı. Alacakaranlık, çalılığı puslu gösteriyordu ve uzaklarda bir şimşek çakıyordu. Darius başını kaldırdı. "Fazla zamanımız yok."

Rüzgâr daha da güçlenirken, diğer Druthanlar da toplandılar ve Darius'a katılmak için düşen Kelt'e doğru ilerlemeye başladılar.

Darius, tarikatındaki herkese ayrı ayrı baktı. "NE yapılması gerektiğini biliyorsunuz. Yakınlarımızın dördü ölümsüz Hakem olacaklar. Kendi kanımdan kurban vereceğim. Başka kim?"

Tereddüt etmeden üç Druthan daha elini kaldırdı.

Darius, "Aferin size," dedi.

Ronan, "Ya Arşivci? O kimin kanından gelecek?" diye sordu. "Hiçbirimizin."

Rüzgâr gene haykırdı ve Darius, hakemlerin isimlendirilecekleri Pict'in adını iki yüz sene sonrası için söyledi. Ve Arşivci yüzyıllarca gerideydi. O zamana dek Dubh Seiagh dili ölecek ve unutulacaktı. Yalnızca Arşivci onu okuyabilecekti. Ve yok edebilecekti. O zamana dek gizli kalacaktı.

Son sözler de söylendiğinde çalılığa bir sessizlik çökmüştü.

Karanlığın Ateşi

Halledilmişti.

Drutha çevreye bakındığında, durgun havada sadece neşef alıp verme sesleri duyuluyordu. Darius, ilk Kelp bedenine doğru ilerledi ve diz çöktü.

Sanki Kelt'in derisinden tüm kemikleri, kasları ve ne var ne yoksa çekilmiş gibiydi. Onları dümdüz ve boş bir dağlanmış bir et yığınınına döndürmüştü.

Ardından çalılıkta tiz sesli bir çığlık yükseldi. Ardından bir tane daha ve bir tane daha ve bir tane daha. Rüzgâr bir kez daha havada tüm gücüyle esmeye başlamıştı.

Ronan, "Darius!" diye haykırdı. "Bu nedir?"

Darius gözlerini kapattı.

Keltleri öldürmüşlerdi.

Fakat ruhları kaçmıştı...

Hızla başka bir ayet okumaya başladı. Doğaçlama ve plansız. Umutsuzca.

Ve işe yaraması için hararetle dua etti.

Başladığı kadar hızla sona erdi. Şimdi görüntünün sadece birkaç saniye sürdüğünü fark ediyordum, Darius'un elimi sıkma süresi kadar. Beni bıraktığı anda, görüntü kayboldu. Başım dönmeye başlamıştı. Bir mide bulantısı dalgası geldi geçti ve bir an adamın her yanına kusacağımı sandım. Şaşırtıcı bir biçimde birkaç derin nefes sonrasında, azaldı.

Tek kelime etmeden adama baktım. Uzun boylu, kaslıydı. Koyu kestane rengi saçları tıpkı Jake'inki gibi geriye atılmıştı. Rahatsız edici, kadim amber rengi gözleri vardı. Gördüğüm görüntü çok eskiye aitti. Ben ise sadece duvara konmuş bir sinekten ötesi değildim.

Sessizce, “Ne gördün?” diye sordu.

Ona doğru baktım. “Her şeyi. Sen, diğerleri, rüzgârlı, alışık, kan,” dedim. “Diğerlerini öldürdün. Onlara emrettin.”

“Hayır, anlamıyorsun.” Daha önce fark etmediğim bir kadın bana doğru yaklaşmıştı. Kadın, “Fazlası var,” diye ısrar etti.

Başka bir iri adam uyardı, “Bayan Maspeth.”

“İsmim Sydney,” dedi. Adama neredeyse çaresizce bakıyordu. Sarışın ve güzeldi fakat aynı zamanda haşın de görünüyordu. Benim gibi sanırım. “Lütfen.”

Ardından elini omzuma koydu.

Ve kahrolası şey en baştan başladı.

Bu defa ama farklıydı.

Sallandığımı hissettim. Sanki düşecek gibiydim fakat yere düşmek yerine aniden durana kadar düşüyor, düşüyordum. Uzakta bir nokta şeklinde başlayan hafif bir ışık vardı ve bana doğru yaklaştıkça büyüüyordu. Görüntünün bulanıklığı da gidiyor ve yavaş yavaş netleşmeye başlıyordu. Gözlerimi kırptığımda hâlâ bendim fakat başka bir yerdeydim. Kendimi kuşatılmış hissediyordum. Kapana kısılmış. Ve kendi gözlerimden bakmıyordum.

Old Town, Edinburgh'daki Niddry's bana hep güvenli gelmiştir. Küçük, karanlık ve aleladeydi. Çok az turistin cesaret edip girebildiği bir meyhaneydi. Binanın kadim taş duvarlarında hafif ışıklandırılmış nişler mevcuttu ve masaların üzerinde yumuşak bir parıltı sağlayan Viktorya dönemi lambalarından vardı. Şehirdeki yerel çalışma sınıfı içi-

Karanlığın Ateşi

ne karışmama izin veriyordu. Birkaç kadeh parlatıyordum ve kısa bir süre de olsa kendimi normal hissediyordum.

Birkaç dakikalığına da olsa, unutmamı sağlıyordu.

Bardağı dudağıma doğru götürürken, avuç içimde soğukluğunu hissettim. Ve koyu renkli alman birasından aldığım birkaç yudum boğazımdan aşağıya doğru indi. İçkimi bitirdim ve maun rengi masanın üzerine bardağımyı koydum. Kendi nişimden Niddry'nin müşterilerine göz attım. Çoğunu tanıyordum, üçü izinli polisti -ikisi kardeşti- bir tanesi sokağın ilerisindeki talaş dükkânının sahibi idi ve bir de üniversiteden bir grup öğrenci vardı. Bir taksi şoförü -bunu tanıyordum çünkü daha önce taksisine binmiştim- oturmuş, üçüncü bardak viskisini yudumluyordu. Sokağın ilerisindeki Safeway'de çalışan iki kadın bir masada yakın oturmuşlar, kendi aralarında bir espriye güliyorlardı. Normal insanlar, normal gündelik yaşamlarına devam ediyorlardı.

Boş bardağıma doğru baktım. Dudaklarımın bardağım üzerinde bıraktığı ize baktım ve ardından da pencereden yağmur damlayan kaldırıma baktım. Bir sokak lambası yanıp söndü ve ardından yandı. Yakında hava kararacaktı. Griler siyah olacaktı.

Ve bu insanların dışarıda ne olduğuna dair hiçbir fikirleri yoktu...

"Bir bardak daha ister misiniz, hanımefendi?"

Barmen Seth, omzuna beyaz bir örtü atmış, gülümsüyordu. Sırıltması samimi, dostaneydi ve sol yanağındaki gamzesi ona çocuksu bir hava veriyordu. Kızıl kahverengi kaşlarını kıpırdattı ve gülümsemesi genişledi.

Ben de gülümsedim. "Bir tane daha, teşekkürler."

Başıyla onayladı ve tekrar bara döndü. Bir bardak daha içki getirdi. "Buyurun küçük hanım."

Büyük ve cilalı maun bardaki yerine geri dönerken, kendimi adamın ne kadar şanslı olduğunu düşünürken buldum. Hepsi ne kadar da şanslıydı. Barın kapılarının ardındakilerden bihaber oldukları için çok şanslıydılar.

Bazen ben de onlar gibi habersiz olmayı istiyordum.

İçkimden büyük bir yudum alıp, pencereden bakmaya devam ettim. Soğuk Ekim ayı yağmuruna rağmen, kaldırımında alelacele koşuşturan insanlar vardı. Paltoları bacaklarına çarpıyordu ve muhtemelen işlerinden çıkıp, en sevdikleri mekanlarda arkadaşlarıyla birkaç kadeh içki içmeye gidiyorlardı.

Kendi benzer kaygısız akşamlarımı hatırladım. Arkadaşlarımla buluşurdum ya da nişanlımla akşam yemeği için ailemin evine giderdim. Veya yeni bir kıyafet alabilmek için bir alışveriş merkezine giderdim. Hayatımın büyük bir şiddetle değişebileceği bir an bile aklıma gelmezdi. Ailemi bir daha asla görmeyeceğim, annemin rahatlatıcı kucaklamasından mahrum kalacağım veya nişanlımın sarılmasını bir daha hissedemeyeceğimi hiç düşünmemiştim.

Fakat bunlar kulağa bencilce geliyor, öyle değil mi? Bencilce ve çocukça. Ben, ben, ben.

Tuhaftır fakat artık o kadar da sert değilim. Fakat başlangıçta? Her şey ilk meydana geldiğinde? Tanrı'm, nefret dolu bir kaltaktım. Bana olanları veya dönüştüğüm şeyi kabullenmek istemiyordum.

Karanlığın Ateşi

Şu an olduğum şeyi.

Parmak ucumla bardaktaki nemi sildim. Sonra da içki-mi kaldırdım. Bardağın ucundan polislerden birinin bana bakmakta olduğunu gördüm. Bana doğru gülümsedi ve hafifçe başıyla selam verdi. Hoş biriydi ve bir zamanlar onunla masum bir flörtleşme sürecine girebilirdim. Artık değil. Ben de hir süre baktım, sonra da başımı çevirip uzaklara doğru bakmaya başladım. Çiseleme artıyor gibiydi. Sanırım burada her Allah'ın günü yağıyordu.

Edinburgh'aya gelesi neredeyse bir sene olmuştu. Tanrı'm, çok kısa süre önce kim olduğumu düşündüğümde, gülüyordum. Şimdi öylesine farklıydım ki. Eskiden masumdum ve saftım. Tatlı. Eğlenceyi seven. Kaygısız. Kek pişiriyordum, Tanrı aşkına. Artık pişirmiyorum.

Artık eskiden olduğum şeyin gölgesi bile yoktu.

Bardağımı bitirdim ve ağzımı sildim. Komikti, burada bütün gece oturup, içebilirdim fakat asla sarhoş olamazdım. Günde iki paket içebilirdim ve asla kanser olmazdım. Kilo alamazdım ve kilo veremezdim. Kırıksıklığım olmazdı. Saçlarım uzamazdı. Soğuk alamazdım. Gribe, tüberküloza, Ebolaya yakalanamazdım. Hepsine karşı bağışıklığım vardı.

Kaderim sayesinde, ölüme karşı bağışıklığım vardı.

Kaderim değiştirilemezdi. Fakat insanoğlununki belirliydi ve onu gerçekleştirmek de benim elimdeydi. Yani kendime acımaya zamanım olduğunda, şu an olduğu gibi, Niddry'se geliyor ve tek başıma birkaç dakika geçiriyordum. Gabriel, akıl hocam beni aramaya başlamadan önce.

Düşünüp taşınyordum. Eski yaşamımın yasını tutmak için, annemi, babamı, kardeşlerimi, büyükbaba ve büyükannemi özlemek için kendime zaman veriyordum. Bir şekilde faydası oluyordu. Gabriel, zamanın yaraları saracağını söylüyordu.

Sonunda nişanlım için ağlamayı bırakmıştım. Bir sebepten dolayı, onun aşkını bırakmak olması gerektiğinden daha kolay olmuştu. Sadece iki ay sonra evlenecektik, yine de... Onun için çok az yas tutuyordum. Sanırım bu benim için iyi bir şey. Yine de buna çok bel bağlamamaya çalışıyordum. Geçmişe bağlı kalmanın hiçbir anlamı olmadığını anlamıştım. Şimdi yapmam gerekeni yapacaktım ve böylece sevdiklerim hayatta kalabilirlerdi. Böylece herkes hayatta kalabilirdi. Bu bana bağlıydı. Sadece bana.

Pekala, ben ve dört Druthan.

Dışarıdaki sokak lambası direğine ve yağan yağmura bakarken görüntü bulanıklaştı. Birkaç dakika daha ve sonra gidecektim. O ana dek, işleri hızlandıracaktım. Hayatımın şu anki noktasına gelecektim. Belki o zaman anlarsınız.

İskoçya'dan önceki uzun ve sıkıcı hayatımı anlatmayacağım. Kısaca söylemek gerekirse, sıradan bir Amerikan kıızıydım. Yirmi beş yıl önce James ve Lucinda Maspeth'ten dünyaya gelmiştim. Beni büyükannemin büyükannesinin adı olan Sydney JANE olarak isimlendirmişlerdi. North Carolina'nın dış kısmında büyümüştim. UNC'ye gitmiştim ve üniversitede dört yıl eğitim bilimleri okumuştum. Kitty Hawk'ta birinci sınıflara ders vermeye başlamıştım.

Karanlığın Ateşi

Sık sık spaya gidiyordum. İki haftada bir manikür yaptırıyordum.

Hepsi birden değişmişti. Mayıs ayında bir öğleden sonra Gabriel -baştan aşağı siyah giyinmiş olan kaslı ve heybetli biri- boş sınıfımdan içeriye girdi. Ben sınav kağıtlarına not verirken, doğrudan masama doğru gelmişti. Beni sandalyemden çekti ve ölümcül bir bakış attı. İçten bir biçimde özür dileyerek, kalbime gümüş bir bıçak batırdı.

Kollarında öldüm.

Bir süre sonra uyandım -haftalar sonra aslında- yatağında. Gümüşü gözleriyle bana bakıyordu. Karanlık bir nişte oturuyordu. O ilk saplantılı ve derin bakışı asla unutamam. Tüm karakterini bana sunuyordu. Sessiz bir gücü vardı. Gerçekçi bir üslupla ve büyüleyici bir aksanla bana eski hayatımın sona erdiğini söylemişti. Ve artık onun gibi bir ölümsüzdüm. Bana dinlenmemi söyledi. Hâlâ dönüşmekteydim ve çok zayıftım. Ardından ayağa kalktı ve yatağın yanına bir gazete fırlattı. Tek kelime söylemeden odadan çıktı.

Gabriel hakkında bir bilgiyi hemen öğrenmiştim, az ve etkili konuşuyordu.

Gazete, Kitty Hawk'taki evimdendi ve Ölüm ilanı sayfasında gülümseyen suratım bana bakıyordu.

Cebimden birkaç pound çıkarttım ve bahşiş olarak bıraktım. Bana gülümseyen Seth'e başımla işaret ettim ve küçük kalabalığın arasına karıştım. Yağmur tekrar çiselemeye dönmüştü ve Gabriel de muhtemelen beni bekliyordu. Antrede yağmurluğumu giydim, düğmelerini geçirdim ve

bir atkı bağıladım. Komik. Sandaletler, French manikürü ve çiçekli yaz giysilerinden siyah kalın elbiseler, botlar ve yağmurluklara geçmiştim. Görevimiz Tehlike’de gibiydim. Kardeşlerim gülmekten yerlere yatarlardı.

Büyükannem ağzımı sabunla yıkardı.

Ona izin vermek için her şeyi verirdim.

Soğuk gece havasına çıktım ve kaldırımında yürümeye başladım. Birkaç adım atar atmaz, biri kolumu tuttu.

“Bir saniye, hanım efendi.”

Döndüğümde hoş polisle karşılaştım. Orta boyluydu ve yapıtıydı. Koyu renk ve kısa kesilmiş saçları ve iri mavi gözleri vardı. Bana beceriksizce gülümsedi. “Üzgünüm. Ben, em, pekala, yani bilirsiniz?” Ayaklarına doğru baktı ve mırıldandı, “Kahretsin.” Gözlerime doğru baktı ve yine gülümsedi. “Orada dikkatinizi çekmeye çalıştım.” Başıyla Niddry’si işaret etti. “İsmim Sean. Ben, em, çok açık sözlü gibi görünebilirim fakat fark ettim ki,” -cesaretini topladı ve bana doğru bakmayı başardı- “yani hoş sohbet birine benziyorsunuz, hepsi bu.”

Ben de iri mavi gözlerine doğru baktım. İskoç aksanının çekiciliğine asla alışamayacaktım. Şu an bile beni çekiyordu. Sean’inkinde biraz daha Edinburgh havası vardı. Glasgow belki de? Güzel.

Başka bir yaşamda aptal gibi sırtacak ve kirpiklerime dokunuyor olacaktım. Sean hoş biriydi, özgüvenliydi ve çekiciydi. Ve inanılmaz derecede normaldi fakat ben normal bir kız değildim.

Sean bununla başa çıkamazdı.

Karanlığın Ateşi

Fakat onu göndermek yerine, elimi uzattım. Onunla çıkamazdım fakat Niddry'sde arada sırada dost bir yüz hiç fena olmazdı. "Sydney ve sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Adam gülümsedi ve elimi sıktı. "Oh, bir Amerikalı!" Niddry'si işaret etti. "Tekrar girmek ister misiniz? Daha erken gelmek isterdim fakat ben biraz çekingen."

Kolumda güçlü parmaklar hissettim ve kimin orada olduğunu anladım. Sean'ın bakışları doğrudan arkama doğru kaydı.

Gabriel üzerimde titreşen bir ses tonuyla, "Kız benimle," dedi.

Sean bana doğru baktı. Sanki yeni gelen ve beni sahiplenene adamı onaylamamı istiyor gibiydi. Ona hafifçe gülümsedim. Omzunu silkti ve karşılık verdi. Mavi bakışlarında yenilgi vardı. "Tamam. Görüşürüz o halde, Sydney." Döndü ve Niddry'se doğru ilerledi.

Gabriel beni döndürdü ve kendisine doğru çekerek, ağzını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Geciktin." Kelimeler kulağımda dolandı ve titrememe neden oldu. Benim aklımı başımdan alma gibi bir yeteneği vardı fakat bunu ona asla söylemiyordum.

Marifetli elleriyle yağmurluğumu açtı ve bıçağını kendi kalçasından benimkine geçirdi. Druthan gümüşünü pantolonumun kınına koyup, yağmurluğumu kapatırken cıva rengi gözlerini benimkinden hiç ayırmamıştı. "Haydi gidelim."

Döndü ve kaldırımda ilerlemeye başladı. Ben de he-

Duvara sırtımı vererek, takip etmeye devam ettim. Dar avluda kapıya ulaşana dek birkaç adım daha inmemiz gerekiyordu. Yakındaki bir gece kulübünün sesi havada çınliyordu ve kahkahalar yükseliyordu. Fakat birkaç sokak ilerideydi. Gabriel dışında kimse burada olduğumu bilmiyordu. Ve az sonra olacakları bizim dışımızda kimse bilmiyordu. Ben de Niddry'deki hoş polisi düşünüyordum. Bilseydi, ne düşünürdü diye merak etmekten kendimi alamıyordum.

Gabriel tam kapının önünde durdu ve her zamanki derin bakışlarını bana çevirdi. Neredeyse siyah olan uzun saçları ensesinde toplanmıştı ve yağmurdan ıslanmıştı. Yanağında uzun bir tutam vardı fakat önemsemiyordu. Sokak lambası bir şekilde avluya sızmayı başarmıştı ve yüzünün bir kısmını aydınlatıyordu. Diğer kısmı gölgede kalıyordu. Muhteşemdi ve ölümsüzdü ve ölümcüldü ve öylesine seksiydi ki hava varlığıyla titreşiyordu.

Hayır, buna hâlâ alışmamıştım. Bir sene sonrasında bile kendimi kontrol etmem gerekiyordu. Fakat bunlar Druthan savaşçılarının kişisel özellikleriydi ve onun bir erkek ve benim de bir kadın olmamla bir alakası yoktu. Beni olduğum şey için önemsiyordu sadece. Kadim bir Pict Kelt rahiplerinin gizli tarikatındandı. Gabriel dışında sadece üç kişi daha vardı.

Ve onlar da yaklaşık beş yüz yaşındaydılar.

Yani Gabriel'in bana doğru gözlerinde kadim bir ısıltıyla baktığını söylediğimde, gayet ciddiylim.

Koyu renk kaşlarını çattı. "Bitti mi?"

Omzumu silktim. Evet, düşünce okuyabiliyordu. Elbette yedi yirmi dört zihnimde kalmıyordu fakat görevden uzaklaştığımı düşündüğünde anında okurdu. Beni güvende tutmak için her şeyi yapardı. Sanırım bundan memnun olmalıyım. "Evet. Haydi gidelim."

Neler olduğunu sormama gerek bile yoktu. Biliyordum. Pippin Avlusu'nda akşamüzeri durmuş, boş bir dairenin kapısının önündeydik. Yağmur yağıyor ve zaten ıslak olan yanaklarıma damlıyordu. Soğuk Ekim havası cildimi donduruyordu. Eğer bilmeseydim de, kapının ardından gelen baş döndürücü pis koku gerekli olan uyarıyı sağlayacaktı.

İçeride onlardan biri vardı ve besleniyordu.

Ganriel'in önüne doğru geçtim ve sırtımı ona yasladım. Bedeni sertleşti ve hiç kıpırdamamaya başladı. Sadece nefes alırken ciğerleri genişliyordu. Kahretsin, böylesine yakın pozisyonda konsantre olmak zordu.

Kulağıma doğru, "Düzgün dur!" dedi.

Sanki bir yardımı olacakmış gibi.

"Uzakta olmayacağım. Şimdi git," diye emretti.

Derin bir nefes aldım. Kılıcımı çektim ve gittim.

Kapı hafif aralıktı. Parmaklarımı aralıktan geçirip, Gabriel'le geçebileceğimiz kadar kapıyı açtım. Ve karanlık antreye girdim. İğrenç bir küf kokusu neredeyse öğürmemeye neden olacaktı fakat bu hisle başa çıkabilmek için birkaç kez yutkundum.

Baldırlarımdaki cebe uzandım ve küçük bir el feneri çıkarttım. Arka taraftaki bir odadan gelen lıkır lıkır sesi duyabiliyordum. O yüzden önümde hiçbir şey olmadığından

Karanlığın Ateşi

rı arasından çalındı.” Sıra dışı gözlerini benimkilere dikti. “Her ikisini almak için asla durmayacaklardır.”

Jake, “Muhakkak ve *onları* durdurmak için hepimizin gücü gerekecek,” dedi.

Gabriel, “Bayan Maspeth,” diye devam etti. “Seiagh’ın kadim yazılarını okuyabilecek tek kişi olarak doğumdan seçilmiştir.” Sydney’i işaret etti. “Düşmüş onu da kanlı kitap kadar fazla istiyor.”

Birkaç sıra gerideki Sydney’e doğru baktım. İkimiz de tek kelime etmedik. Etmemiz gerekmiyordu. Bedeninin içine girip, ruhuna bağlanmıştım. Düşmüş’le Edinburgh’da yaşadıklarını görmüştüm. Çalınacak saf ruh aramaya yarıdım etmek için Düşmüş’ün neler yapabileceğine tanık olmuştum. Öldürüldüklerinde korkunç derecede çirkinleşen habis ve korkunç varlıklardı. Ne kargaşa ama. Ve Sydney de bazı büyük canavarları halletmişti.

Bakışlarımı tekrar Jake’e doğru çevirdim. “Peki ya Ginger ve Lucien’in anlaşması?”

Jake, “O biraz karmaşık,” diye başladı. “İki kurt adam klanı arasındaki bir savaş. Başlıca anlaşmalar bozulmuş ve masumlar ölüyor.”

Ginger’a doğru baktım. Yalan değildi, masumlar ölüyordu. Onun bedenindeyken de görmüştüm.

Bir an düşündükten sonra bakışlarımı Eli’a doğru çevirdim. Tek kelime etmeden birbirimize doğru baktık. Birkaç saniye sürdü. Ardından Jake’e döndüm.

“Takımınıza girmek konusunda düşüneneğim, Andorra,” dedim. “Eğer erkek kardeşimi de almayı düşünürseniz... Onu geride bırakamam ve çok iyi bir dövüşçüdür.”

Jake sırttı ve başıyla onayladı. “Doğru olduğunu biliyorum. Tamam, Riley.”

“Düşüneceğim dedim,” diye tekrarladı. “Henüz bir sözleşme imzalamadım.”

Jake yine sırttı. “Ah ama imzalayacaksın. Ve ben de buna çok memnun olacağım. Ayrıca, bana yeni bir jet borçlusun. Diğerini parçalara ayırdın.”

“O konuda üzgünüm,” diye cevap verdim ve Jake de sırtıtmaya devam etti. Puşt.

Başını Lucien’in omzuna yaslayan Ginger, bana doğru baktı. “Senin güçlerin ve enerjin inanılmaz,” dedi. “Bundan pek çok masum faydalanabilir, Riley. Bize katıl, lütfen?”

Bakışlarım Ginger’dan, aynı lafı tekrarlayan Sydney’e döndü.

“Lütfen?”

Başımı salladım ve içimi çektim. “Derinlemesine düşüneceğim.”

Ginger, “Pişman olmazsın,” dedi.

Uçağın penceresinden dışarıya doğru bakarak, ağırlığı olmayan, boş havaya doğru baktım. İki kurt adam, çeşitli vampirler, bir çift ölümsüz ve bana her ne denirse ondan şöyle bir uçaktaydım.

Yaşamım kesinlikle değişmişti.

Ergenliğimi düşündüğümde, uyuşturucu kullanmak, içki içmek ve okulu bırakmak gibi aptalca şeyler yaptığımı fark ettim. Peki ya şimdiki hayatım? Anlamak bile mümkün değildi. Farkında olmadan parmaklarım sol gözümün kenarındaki siyah kanatlara gitti. Kahretsin, hayatımda çok

Karanlığın Ateşi

aptalca şeyler yapmıştım. Annemin bunları çekmek zorunda kalması da en nefret ettiğim şeydi. Bunları hak etmemişti. Ve o şekilde ölmeyi de kesinlikle hak etmemişti.

Şimdi nasıl olacağını merak etmekten kendimi alamadım. Seth ve benim hakkımda şimdi ne düşünürdü? Bunların herhangi biri gerçekleşir miydi? Dürüst olmak gerekirse, erken ölmediğime şaşırmıştım. Ergenlikte yaşadığım onca şeyden sonra? Onu nasıl da içten içe öldürmüştü, bebeğini o şekilde başarısız biri olarak görmek... Eğer tüm o yanlış seçimleri yapmasaydım, şu an bulunduğum noktada olmayacağımı biliyordum fakat anneme yaşattığım şeyler yüzünden kendimden nefret etmemek zordu. Hâlâ kalbim sızlıyor ve hâlâ onu özlüyordum. Bazen onu yakınımda hissedebiliyordum. Bazen, Tanrı şahidim olsun ki kokusunu alabiliyordum. Onun parfümünü kullanan biri olduğunda onu hatırlıyordum ve *bum!* Kalbim paramparça oluyordu. Onu gerçekten özlüyordum. Bazen sadece bir saniyeliğine de olsa artık başarısız olmadığımı görmesini istiyordum.

Eli, ellerimi tuttu ve parmaklarını ellerimin üzerinde gezdirdi. O esrarengiz gözleriyle bana doğru baktı ve anında sakinleştim. Gülümsedi ve neredeyse kalbimi sızlattı.

Başımı Eli'in omzuna yasladım. Gözlerim ağırlaştı ve kapattım. Eli'in kol kasları çok da yumuşak olmadığından, başımın altına bir yastık koydum ve uykuya daldım.

Eli'in sesi kulağımda fısıltıyla yankılandı. "Riley, uyan. Eve geldik."

Gözlerimi tamamen açtım. Beynim nerede olduğunu anlar anlamaz, yeni vampirleri hissettim. Eli'a doğru baktım. "Hızlı hareket etmeliyiz."

Yüzündeki telaş, sözlerimin doğruluğunu kanıtliyordu.

Üç arabayla havaalanından çıktık. Endüstri Parkı'ndan geçtik ve Bay Sokağı'na geldik. Eve dönerken öylesine deliksiz bir uyku çekmiştim ki, iki kez yakıt ikmali yaptığımızı bile hatırlamıyordum. Pekala, artık enerjim tamdı ve dövüşmeye hazırdım. Yaşamlarımıza müdahale edilmesinden bıkmıştım artık. Bitmeliydi. Hemen.

Doğrudan Monterey Meydanı'na çıktık ve Dupre evine gittik. Saat akşam dörttü. Kapıda beni Seth karşıladı ve deli gibi sarıldı. Ayaklarım resmen yerden kesildi.

Bana nefes alamayacak denli sıkıca sarılırken, kulağıma, "Ri!" diye haykırdı. Kolları çelik gibiydi. Bana bakarken, o yeşil gözleri bütün duygularını yansıtıyordu. "Senin için endişelenmekten nerdeyse delirecektim," dedi. "İyi misin?"

Cevap verirken neredeyse kafamı kaldırmak zorunda kalıyordum. "Evet, elbette bücür," dedim ve gülümsedim. "Büyümüştün."

Seth kızardı. "Evet, birazcık." Yanağımdan öptü. "Eve döndüğüne çok sevindim, Ri. Bu defa iyisin, değil mi?"

Kolumu omzuna attım. "Kesinlikle öyle."

Beraber içeri yürüdük.

Arkamdaki kalabalık da ilerliyordu ve Elise, Gilles'i görür görmez kocasına doğru koştu ve kendini onun kollarına attı. Uzun süre sarılı kaldılar.

"Riley!"

Nyxinnia Foster kendini kollarıma attı. At kuyruğuyla

Karanlığın Ateşi

neredeyse gözümü çıkartıyordu. Bana sıkıca sarıldı. “Seni özledim!” dedi. “Luc burada kalmamı istedi. İşler kötü gidiyor, Riley. Eve dönmene sevindim.”

Luc, “Evet. Dönerken bütün ülkeyi de beraberinde getirmiş gibisin,” dedi. Ayağa kalktı ve beni kendine doğru çekti. “Seni büyük oranda normal olarak dönmüş olarak görmek güzel, Ri.”

Phin, “O hiçbir zaman normal olmadı,” dedi ve o da sarılmak için beni kendine doğru çekti.

“Her neyse,” diye cevapladım. “Nyx sizi çok yıpratıyor olmalı, çocuklar. Bu kadar sarıldığınıza göre.”

Phin, Luc’a Fransızca bir şeyler söyledi. *Normal olma-yabilir ama hâlâ fazlasıyla seksi.*

“Evet, gerçekten fazlasıyla seksiyim,” dedim ve ardından gülümsedim.

Luc, “Kahretsin,” dedi. “Neler oldu?”

Gilles, “Pekala,” dedi ve odanın ortasına doğru yürüdü. “Misafirlerimiz var ve tanıştırmalıyız.” Odaya doğru bakındı ve bakışları benim üzerimde durdu. “Ve konuşacağımız işler var.”

Phin’e, “Vaiz ve Estelle neredeler?” diye sordum.

“Da Island’dalar,” diye cevap verdi. “Jossie, Zetty ve Riggs ile birlikteler.”

Gilles hızla herkesi tanıştırdı ve ardından başını eğdi. “Philippe sizleri odalarınıza götürecektir,” dedi. “Yerleşip, otuz dakika içerisinde benimle çalışma odamda buluşabilirsiniz. Konuşacak çok şey var.”

Şimdi bir yanımda Eli, bir yanımda da Seth duruyordu

ve boşlukları da Phin ve Luc doldurmuştu. Luc, “Yanında bir çift kurt mu getirdin?” diye sordu. “İğrenç.” Çevreye bakındı. “Arcos da mı burada kalacak?”

“Evet,” diye cevapladım. “Ve adilik yapma, Luc. Yardım etmek için burada.”

Luc kızgınlıkla bana doğru baktı.

Phin, “Edinburgh’da olanlar hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum,” dedi. “Hem Darius kaç yaşında ki?”

Kadim Pict, arkasında Sydney ve Gabriel ile Dupre merdivenlerini tırmanırken onlara doğru bakıp, omzumu silktim. “Yaşamın başlangıcı kadar sanırım,” diye cevapladım. “Hem epey hoş tipler.”

Eli, “Ayrıca yardım etmek için buradalar,” diye ekledi. “Yani iyi davranın.”

Luc omzunu silkti. “Benim için sorun yok.” Bana doğru eğildi. “Tüm o vampir kurt adama karşı hikâyesi var ya? Tamamen Hollywood. Aramızda öyle bir kin yoktur.”

“İyi bari,” dedim. “Çünkü Ginger sizi epey dövebilecek gibi görünüyor.”

Luc, çenesini kaşıdı. “Haydi hazırlanalım. Beraber bir plan hazırlamalıyız. Bu gece.”

Otuz dakika sonra, hepimiz Gilles’in çalışma odasında toplandık. Phillippe elinde bir tepsi yemekle yanımdan geçti. Gri kaşlarından tekiyle beraber dudağını ucu da yukarıya doğru kıvrılmıştı. “Matmazel,” dedi. “Sizi kendiniz olarak dönmüş bulmak çok hoş... Büyük ölçüde.”

“Oh, kendim dışında her şeyim, Phil,” dedim. Diğer kaşı da havalandı ve yürümeye devam etti. Kahretsin,

Karanlığın Ateşi

Romanya'dan önce kim bilir neler yapmıştım. Epey kötü olmalıydı.

Gilles ön ortaya geçmişti ve diğerleri de duvarın önündeki sandalyelerde oturuyorlardı. “Vaiz’le konuştum,” dedi. “Ve Carolina’daki Garr’la. Yeni vampirler yönetiliyorlar ve bir araya geliyorlar. Buraya doğru geliyorlar.”

“Valerian tarafından yönetiliyorlar,” dedim.

Gilles, “*Oui*,” dedi. “Ve istediği de sensin, Riley.”

İçimi çektim. “O kadarının farkındayım,” diye mırıldandım. “Şimdi ne olacak?”

Eli elimi tuttu.

Gilles, “Ona yem atacağız,” dedi.

Eli, “Yem olarak Riley’i mi kastediyorsun?” diye sordu. “Hayır, Baba.”

Gözlerimi devirdim. “Tamam, Eligius,” dedim ve ona doğru döndüm. “Gerçekten. Olan biten her şeyden sonra, başımızdan geçen onca şeyden sonra ve dayandığım onca şeyden sonra başarabileceğimi gördün. Şimdi aşırı koruyucu olma zamanı değil.”

Bu konuşmam Eli’nin kaşlarını çatmasına neden oldu.

Victorian, “Sandığın kadar kolay olmayacak,” diye ekledi. “Erkek kardeşim kurnazdır. Bir şeylerin döndüğünden şüphelenir.”

Luc, “Ona bir şey söyledin mi?” diye sordu.

Victorian, “Hayır,” dedi ve bana doğru baktı. “Söylemem ki.”

Gilles memnuniyetle başını salladı. “Yaşlı bir kadın var. Gullah. O... Yıllardır saklanıyordu. Vaiz geri döndü-

ğünü söyledi ve bize yardım edecek bir şey biliyormuş.” Bana ve Eli’ya baktı. “İkinizin gidip, onunla konuşmasını istiyorum.”

Eli başıyla onayladı. “Tamam. Ne zaman?”

Bu gece.

Gilles, “Diğerleri şehirde gezinecekler,” diye devam etti. “Nyx, aşkım, sen burada kal. Benimle ve Elise’le.”

Nyx, “Tamam,” dedi.

Gilles, “Garr, sahildeki araştırma tesisinin Valerian ve klanı tarafından ele geçirildiğine inanıyor,” dedi. “Drummond Araştırma. Gullah yıllarca orayı izledi fakat bildiğim kadarıyla araştırmalarında yüzde yüz bilimseldiler.”

Eli, “Kontrol ederiz,” dedi. “Ziyaretimizden sonra.”

Gilles, “Bon,” dedi. “İsmi Darling. Onu gece saat dokuzdan sonra LaFayette Meydanı’nda bulabilirsiniz. Vaiz öyle söyledi.”

Gilles, “Araştırmanın yapıldığı yerin dörtten az ziyaret edilmesini istemiyorum,” dedi. “Eğer Valerian ele geçirdiyse, manevra yapmak kolay olmayacaktır.”

Eli, “Tamam,” dedi.

Gilles çevresine bakındı ve ardından başıyla onayladı. “Yemek yiyin. Dinlenin. Ve dikkatli olun.”

Luc kulağıma doğru, “Kurtlar saldırmadan yemeğini alsan iyi olur,” diye fısıldadı. Ve sırtıttı.

Başımı salladım ve yemeklere yöneldim. Haklı olabildi.

Gece sekiz kırk beşte, çıkmaya hazırдық. Duş alıp yeşil pantolon, siyah atlet ve uzun boylu bir bluz giymiştim. Bir

Karanlığın Ateşi

de Vans. Sahip olduğum tüm kılıflar üzerimdeydi ve hepsinin de içinde gümüş bıçaklar vardı.

Hazırdım.

Hepimiz aynı anda Dupre evinden çıktık. Hepimiz de farklı yönlerle dağıldık. Kurtlar. Vampirler. Ölümsüzler. Özel güçleri olan insanlar.

Soğuk Ekim ayının havasına adım attığımda, duyularım yeni bir koku algıladı. Beni çevreledi, beni ele geçirdi. Dilimle tadına baktım.

Bu savaşın tadıydı. Büyük bir savaşın.

Ve bize çok yakındı...

SEKİZİNCİ KISIM

VAHŞİ

Kahretsin, bugünlerde Eli'ı Riley ile izlemek neredeyse komik. Riley değişti... Ama tam değil. Sanki Eli'a ait olmak için ve şu an olduğu şey olmak için doğmuş gibi. Sanki bu onun kaderi filan gibi. Daha önce hastaydı. Şimdi? Herhangi bir şey yaptığında, ona bakmamak zor. İçinde insani bir şeyler kaldığını düşünmek başımı döndürüyor fakat kaldı. O yüzden Eli onun yanından kıpırdamıyor. Eğer bana ait olsaydı, ben de öyle yapardım. Ve evet, ona ait olduğunu söylememizden Riley nefret ediyor. Benim de sinirlerimi bozuyor. Onun hakkında anlamadığım tek şey, Victorian Arcos'tan hoşlanması. Bu gerçekten çok tuhaf Sanırım içinde ona ait çok fazla DNA var? Kim bilir? Bildiğim şey ise Victorian'la uğraşmamak gerektiği. Kendisi başa çıkamayacağı için değil. O kadar güzel bir adam için bir o kadar da sert. Fakat Riley'i fazlasıyla istiyor ve dikkat etmezse Eli tepesine çökecek. Kahretsin, tam da üzerine bahis oynanacak bir dövüş olurdu.

Luc Dupre

Karanlığın Ateşi

Eli bakmadan edemiyordu ve benim için izlemesi epey eğlenceliydi. Kadınla hiç tanışmamıştım ve kabul etmeliyim ki, böylesi bir ruhla daha önce karşılaşmamıştım. Görebildiğimiz kadarıyla, Darling koyu renkli, devasa ve üç yüz pound ağırlığında bir kadındı. Örgülü saçında düzinelere renkli boncuk vardı ve ... Bitkiler? Meydanda ilerlerken, Eli başını bana doğru eğdi. “Üzerinde ot dışında bir şey yok mu?”

Eli’in karnına dirseğimle vurdum. “Hayır, Dupre, ot değil. Hasır onlar. Bir giysi oluşturmuş kendine. Ve unutmama, o sadece eksantrik değil. Paranoid şizofren de. Onu kışkırtma. Ve elbise? Haydi, daha önce de görmüştün. Yüzyıllardır burada yaşıyorsun. Ve o da sadece bunu giyiyor.” Eğildim. “Sadece bunu giydiğini tekrar ediyorum.”

Eli ürperdi. “Sanırım o kısmı hafızamdan silmişim.”

Hafifçe kıkırdadım. Darling, LaFayette Meydanı’nda bir bankta oturmuştu ve yanında da bir düzine dolu plastik çanta vardı. Kendi kendine konuşuyordu.

Ya da Marki’nin kendisiyle konuşuyordu.

Biz yaklaşırken, Eli’ı geriye doğru çektim. “Önden gitmeme izin ver. Sana bağırmaya başlayabilir. Bir olay yaratamaya lüzum yok.”

“Non.”

Gözlerimi kıstım. “Oui.”

Eli sertçe baktı. “Hemen ardındayım.”

Eli gönülsüzde önden yürümeme izin verdi. Tekrar edeyim. İzin verdi.

“Darling?” dedim ve banktan birkaç adım ötede durdum.

Darling başını kaldırdı ve beni görünce şaşırdı. Gözlerini kısarak baktı. “O kim?”

“Vaiz’in vaftiz kızı. Riley Poe.”

Darling, “Vaiz?” dedi ve gülmeye başladı. “Sen beyazsın, kızım. Vaiz Adam ise gece kadar siyahtır. Onun kanından olamazsın. Devam et.”

“Ben onun vaftiz kızıyım, Darling. Vaiz ve Estelle, anem öldürüldüğünde beni ve kardeşimi büyüttüler.” Sesimi alçalttım. “Vampir avlıyorum.”

“Bu süper, kızım diye çılgılık attı. “Evet, seni hatırlıyorum.” Siyahi, ellilerinin ortasında olan Darling’in her iki gözünde de katarakt vardı. Bana uzun uzun baktı. Tanımış gibiydi.

Darling fısıltıyla, “Bunu yüksek sesle söyleme, kızım,” dedi. “Kahretsin. İnsanlar seni deli zannedebilirler.” Gürültüyle gülmeye başladı.

Eli sessizce ardımda duruyordu. Darling’in hâlâ ondan bahsetmemiş olmasına şaşırmıştım. Muhtemelen daha onu görmemişti bile.

“Darling, dinle. Yardıma ihtiyacım var.” Bir dizimin üzerine çöktüm ve tehditkâr olmayan bir tavırla kadına doğru yaklaştım. “Son zamanlarda kan emicilerle ilgili bir şey duydun mu? Ya da benimle ilgili?”

Çantalarından birini kavrayan Darling, bir şey aramaya başladı. Sonra aniden durdu ve kafasını çevirdi. Yanında biri oturuyormuş gibi oraya doğru bakmaya başladı. “O nedir? Hayır. Ondan hoşlanmıyorum. Hayır!”

Kıpırdamadan durdum. Eli da bir kasını bile kıpırdatmadı.

Karanlığın Ateşi

Darling yüzünü buruşturdu ve zihninde kiminle konuşuyorsa o tarafa doğru baktı. Sonunda, içini çekti. “Tamam. Yapacağım.” Bana elini salladı. “O arkandaki büyük oğlana buraya gelmesini söyle.”

Döndüm ve Eli’nin bakışlarıyla karşılaştım. Başımın işaret ettim. Darling’in yanında durdu.

Darling beyaz ve bulanık gözlerle ona doğru baktı. “Burada ne yapıyorsun, oğlan? Onlardan birisin, öyle değil mi?” Başını salladı ve boncuklar birbirine çarptı. “O kan emicilerden birisin fakat sen farklısın, doğru.” Elini Eli’a doğru salladı. “Önemli değil. Vaiz’in küçük kızına bakmak için buradasın. Bunu sakın unutma.” Çantasına uzandı ve bana bir şey fırlattı. Ben de yakaladım. Soğuk ve düz bir şeydi. Bir metal parçası.

Gullah kadın sesini alçalttı. “Kızım, burada şeytani bir yer var. İnsanlar istemedikleri halde oraya götürülüyorlar. Sen de gitmek istemezsin. Suyun içinde ve kötü bir yer.” Eğildi ve yaklaştı. “Orada canavarlar var. Ve kan emiciler. Bazıları ölü. Bazıları ölü değil. Bazıları ölmeyi diliyor.”

Sözleriyle içim buz gibi olmuştu.

“Darling, nasıl?”

“Şşş! Sus, kızım! Daha sözüm bitmedi.” Başını Eli’a doğru eğdi. “Sen de dinliyor musun, oğlum?”

“Oui.”

Darling kahkahalara gömüldü. “Oui? O da ne demek? Oğlum sen deli misin?”

Yine başını çevirdi ve bilinmeyen ruhla konuşmaya başladı. Yanındaki havaya doğru, “Oh,” dedi. “Bu evet demek. Tamam, o zaman.”

Eli'la şaşkınlık içerisinde birbirimize doğru baktık. Sonra ben omzumu silktim ve yine tüm dikkatimi Darling'e verdim.

Eski Gullah devam etti. "Hepsi sizden saklanıyorlar. Bir süredir sizden saklanmaktalar. Belki de mezarlıkta çalışmakla meşgul olduklarından. Nedenini bilmiyorum fakat sonunda saklanmayı bırakıp, üzerinize gelecekler. Onlarla gitmek istemezsiniz. Kardeşiyle beraber yıllarca yeraltında gömülü kalan? O dışarıda ve o kötü biri. Kardeşi bir kan emici için o kadar da kötü değil." Eli'ı işaret etti. "Sen bu kalın kafalıya dikkat et. Onu almalarına izin verme. Vaiz'in minik kızı. Vampirlerin istediği özel kana sahip. Kız onları görüyor fakat onlar da kızı görüyorlar." Eli'a doğru baktı. "Kızın kanını istemiyorsun, öyle değil mi oğlum? Vaiz Adam, eğer kızını rahatsız edersen seni öldürür."

Eli, "Hayır, efendim," diye cevap verdi. "Ona asla zarar vermem." Darling homurdanarak cevap verdi. Ayağa kalktım. "Darling, eğer onlar..."

O noktada, Darling o gece yeterince bizimle uğraştığına karar vermişti. Başını geriye attı ve boncuklar tıkırdadı. Ağzını açarak, öldürülüyormuş gibi çılglık atmaya başladı. Öylesine tiz ve yüksek sesli bir çılgıktı ki, saçlarım diken diken olacak sandım.

Eli'ın elini yakaladım. "Gidelim. Şimdilik bizimle işi kalmadı."

Meydandan koşarak ayrılırken, Eli omzunun üzerinden baktı. Kaldırıma çıkar çıkmaz, Darling çılgılığı kesti.

Karanlığın Ateşi

Onun tarafına doğru baktım. O mesafeden bile siyah cildinin altında gülümsediğinde bembeyaz dişlerini görebiliyordum. “Hoşça kal, Riley Poe!” diye haykırdı. “Boynuna dikkat et!”

Eli, “Bu korkutucu,” dedi.

“Şaka mı yapıyorsun?” diye cevap verdim ve sonraki sokak lambasının altında durduk. Avcumu açarak, Darling’in verdiği objeye bakmaya başladım.

Eli, “O nedir?” diye sordu.

Yaklaştırdım. “Düzleştirilmiş bir turist penisi,” diye cevapladım. “Önünde Bonaventure Mezarlığı var.”

Eli bana doğru baktı. Yüzünün ifadesi değişmişti ve benim de kalbim yerinden oynamıştı. “Sanırım tekrar mezarlığa gidiyoruz.”

“Haydi diğerlerini arayalım,” dedim. “Ve Jeep’i alalım.”

Jeep’i almak için Inksomnia’ya gittiğimiz anda, yan kapıdan cam kırılma sesi duydum. Küfürler duydum ve ardından SoHo Butiği’nin -Bhing’in dükkânı- kapısı açıldı. Bhing’in eşi Ronnie, kucağında oğullarını taşıyordu ve ardından büyük oğulları çıktı. Koşarak sokağa çıktılar. SoHo’nun içinde cam kırılıyordu. Sanki içeride bir kasırga kopuyordu. Ronnie doğrudan bana doğru koştu ve yüksek sesle Dagala dilinde konuşmaya başladı.

“Hey!” dedim ve elimi kaldırdım. “İngilizce, Ronnie!”

Henüz bir Dagala vampiri tarafından ısırılmadığımdan, Dagalaca konuşamıyordum (Bhing’in öğrettiği birkaç dil dışında). “Henüz” kelimesini anlamıştım. Şu an her şey mümkündü ve bunu biliyordum.

Ronnie nefes nefese, “Bhing! Bir terslik var onunla ilgili!” dedi. Gözlerini işaret etti. “Artık beni görmüyor. Arkamızdan geldi. Hırlıyor ve ısırmaya çalışıyordu!” Omzunun üzerinden baktı. “Dükkânı yerle bir ediyor!”

Ronnie’nin kollarındaki minik çocuk, işaret ederek, “Anne kötü,” dedi.

Ronnie, “Bize yardım et!” diye haykırdı. “Onu banyoya kilitledim. Alt katta.”

“Tamam, tamam. İyi olacak,” dedim ve öyle olması için dua etmeye başladım.

Eli, “Onları içeriye götür,” dedi. “Ben Bhing’i getireceğim.”

“Seni pek tanımıyor,” dedim. Onu benim getirmem gerektiğine onu ikna etmeye çalışıyordum.

Eli, “Güven bana,” dedi. “Şu an hiç kimseyi tanımıyor.”

Başımla onayladım. “Doğru.” Ronnie’yi dirseğinden yakaladım ve büyük oğluna güven dolu bir tavırla gülümseyerek, başımla işaret ettim. “Haydi gel. Eli, Bhing’le ilgilenecek.”

Ronnie durdu ve Eli’a doğru baktı. “Ona zarar verme. Lütfen.”

Eli başıyla onayladı. “Vermem. Söz veriyorum.”

Bunu söyledikten sonra döndü ve SoHo’ya doğru gitmeye başladı. Ronnie ve çocukları hızla Inksomnia’ya soktum. İçeride, dönerek, “Gidin, oraya oturun,” dedim. Oturma odama giden merdivenleri göstermişim. “Kapıyı kapatın ve beni duyana kadar da açmayın. Eli’a yardım edeceğim.”

Karanlığın Ateşi

Ronnie onayladı ve çocuklarla beraber yukarıya doğru yöneldi. Kollarındaki küçük olan döndü ve bana doğru baktı. Parlak siyah saçları, başının her hareketiyle savruluyordu. İşaret etti. “Anne kötü.”

“Anneniz sadece... Hasta,” diye düzelttim. “İyi olacak.” Koyu kahverengi gözlerinde buna inanmadığı belli oluyordu.

Yanıldığını kanıtlamayı umut ettim.

Koşarak Inksomnia’da çıkarken, Eli da SoHo’dan çıkıyordu.

Bhing tekmeler atıyor, çılgınlık atıyor ve Eli’nin omzunda Dagala dilinde küfürler savuruyordu.

“Onu Da Island’a götürmem gerekiyor,” dedi. “Kontrolünü kaybetmiş.”

Kendim bakmak için sırtına doğru ilerledim. Bhing kafasını kaldırıp, bana doğru baktı. Gözlükleri yoktu ve gözleri süt beyazıydı. Bana kahrolası bir zombi gibi bakıyordu ve mükemmel bir biçimde kesilmiş siyah saçları oğlununki gibi savruluyordu. Korkutucu bir görüntü olduğu kesindi. “Pekala,” dedim. “Kesinlikle götür. Hızla.”

Jeep’e doğru ilerleyen Eli, “Ronnie’ye ne diyeceksin?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Bir şeyler düşünürüm,” dedim. “Acele et.”

Eli’nin Bhing’in kollarını ve bacaklarını bağlamasına ve Jeep’e yerleştirmesine yardımcı oldum. Ben de Ronnie ve çocukları sevimli minik Bhinglerinin aslında bir canavar olmadığına ikna edebilmek umuduyla içeriye doğru girdim.

Hızla yapılan birkaç açıklamadan ve eşine yardım edeceğime söz verdikten sonra, Ronnie ve çocuklar etrafı toplamak üzere SoHo'ya yollandılar. Seth bir hızlandırma yaşarken Nyx'e ne dediysek, ona da aynısını söyledim: uyuşturucular. Bunu yapmaktan nefret ediyordum fakat gerçekten daha iyiydi: vampirler.

Bir saat sonra Eli döndü ve biz de daha büyük problemlere döndük.

Bonaventure'deki çitleri ölçmek şimdi çok daha kolay görünüyordu. Bir zıplamada tamamı. Artık popomu göstermem ya da metale tutunmam gerekmiyordu. Bir zıplamada aşabilirdim. Bu yeni özelliklere bayılıyordum.

El fenerimi yarı toprağa gömülmüş bazı eşyaların üzerine tuttum. Tüylerim diken diken olmuştu. "Bu iyi değil."

Eli, "Bir fırça, tabak, kahve kupası ve bir diş fırçası. Bir uzaktan kumanda. Bir plastik kutu ve bir kutu sigara ve çakmak?" dedi. "Neler oluyor?"

Nefes aldım ve ayağa kalktım. "Vay be."

Eli, "Bir Gullah mezarı," dedi. "Tuhaf. Artık pek uygulanmayan, eski bir gelenektir. Özellikle de anakarada."

Uzaktan kumandaya uzandım.

Eli, "Hayır," dedi. "Ona dokunma."

Bir an düşündüm. Sonra da Vaiz'in derslerini hatırladım. "Gullah, yaşayanların güvenliğinin garanti edilmesi için, ölülerin susturulması gerektiğine inanırdı." Eşyaları işaret ettim. "Ölen kişinin en sevdikleri kişisel eşyalarını geride bırakıyorlardı. Böylece onlar da dönmüyor ve canlıları rahatsız etmiyorlardı."

Karanlığın Ateşi

Eli beni uzaklaştırdı. “Onların herhangi birine dokunmak... Kötü olur.”

“Haklısın,” diye katıldım.

Eli mezarın ucundan baktı. “Sanırım tamamen aşağıya inmemişler.”

Baktım. Mezara ulaşmamışlardı bile. “İyi bir şey.”

“Kuşkusuz,” dedi.

Çevreye bakındım. “Darling’in bizi neden buraya gönderdiğini anlamadım ama içimde kötü bir his var, Dupre. Haydi gidelim. Kutsal olmayan bir Gullah mezarına bu kadar yakın olmak kötüdür.”

Eli arkasına bakarak, “Luc ve diğerleri neredeler?” diye sordu. “Onların da buraya geleceklerini sanıyordum.”

Çevreye bakındım. “Bilmiyorum fakat onlar için burada takılmak istemiyorum.”

Eli, “Haydi gidelim,” dedi.

El fenerini kapattım ve Jeep’e doğru geri döndük. Uzun gölgelerle değişen algı, her şeyi gerçekdışı gibi gösteriyordu.

Fakat yakındaki bataklığın tanıdık tuzlu kokusu aynıydı ve karanlık Bonaventure boyunca ilerliyor ve hassas duyularıma ulaşıyordu. Cırcır böcekleri ötüyordu ve melodileri meşe ve manolya ağaçları boyunca ilerliyordu. Bu şey başladığından beri hiç görmemiştim.

Birden her şeyin durduğunu fark ettim. Ölümcül ve sağır edici bir sessizlik. Bir yaprak bile kıpırdamıyordu. Hiçbir kurbağa vıraklamıyordu. Sessizlik.

Çok sessiz.

Elle Jasper

Eli bana doğru baktı. Gözleri ay ışığında parılıyordu.
Tuz kokusunu kapatan leş gibi bir koku.

“Vampirler,” diye fısıldadım. “Yeni vampirler. Tanrı’m,
nasıl da kokuyorlar.”

Eli da fark etmişti ve bana doğru yaklaşmıştı.

Çevreye bakındım. Uzun gölgeler santim santim kısalıyor ve gri parmaklarını süt beyazı parkelere uzatarak, onları büküyorlardı. Bakmayı sürdürdükçe, daha da ayrılıyorlardı. Gözlerimi ovuşturma isteğime direniyordum. Hiçbir faydası olmayacaktı. Ciğerlerimden gelen düzensiz nefesleri düzelttim ve ilk defa yavaş atan kalbime şükrettim. Adrenalin hızla damarlarımı pompalıyordu.

Gözlerimi kırptım.

Kirpiklerimin yanaklarıma değip, tekrar kalktıkları o anda, yukarıdaki gölgelerden yeni vampirler inerek çevremizi sardılar. Hepsi de serseriydi. En azından bir zamanlar öyleydiler. Şimdi güçleri olan serserilerdi.

Eli gerildi ve göğsüme doğru kolunu getirerek, beni korudu. “Arkama geç, Ri.”

Sesi ölümcül bir tonda yankılanmıştı.

Dalga geçiyor olmalıydı.

Soluna geçtim. Hafifçe gerisindeydim fakat arkasına geçmemiştim. Bu tartışmayı daha yeni gerçekleştirmiştik. Eligius Dupre’nin karşılaştığım en sert kafaya sahipti.

Bileğimi kaldırarak, bıçağımı avucuma aldım. Gözlerim sağa sola döndü.

Yediye karşı iki. Luc ve diğerleri ne cehennemdeydiler?

Karanlığın Ateşi

Eli, “Düzgün dur, kadın,” diye fısıldadı.

Bir bıçağı daha tuttum ve kendimi kuvvetlendirdim.

Eli’nin güçlü varlığı beni rahatlatıyordu. Beni öfkelen-diriyordu da. Başımı omzuna dayadım. “Geliyorlar.”

Bonaventure’de çığlıklar duyuldu. Gölgelelerin arasın-dan üzerimize gelen yeni vampirleri ay ışığı aydınlatıyor-du. Harika. Kahretsin ki, harika.

Yakındakilerden biri, “Ölmeye hazır mısın, kaltak?” dedi. “Bu mezarlıktan canlı...”

Kollarım ışık hızıyla hareket etti ve gümüş bıçağım gecenin havasını ikiye ayırdı. İki kez.

İki yeni vampir dizüstüydü şimdi ve boğazlarını tutu-yorlardı. Boğazlarından boğulma ve çığlık sesleri yükse-liyordu. Birkaç saniye içinde, ikisi de yüzüstü yere düştü. Sarsılmaya başladılar. Diğerleri arasında bir gürültü çalka-lanmaya başladı.

İki bıçak daha tutarak, “Beş tane kaldı,” dedim. Sonra her şey birden patladı.

Gölgelelerden yeni vampirler çıkıyordu ve ben de elim-de bıçaklarla Eli’dan ayrıldım. “Beni izleme,” diye onu uyardım. “Sadece savaş!”

İki yeni vampir üzerime doğru gelmekte olduğundan, kelimeler zar zor ağzımdan çıkabilmişti. Üç tane de Eli’nin üzerine saldırmıştı. Tanrı’m, nereden geliyordu bunlar? Ayaklarımı ayırarak, ağırlığımı değiştirdim ve kendimi ha-zırladım. Bu kolay olmayacaktı.

Önce biri bana ulaştı ve havada bir döner tekmeyle aya-ğımı yeni vampirin boğazına dayadım ve ardından bıçağımı

kalbinin derinliklerine gömdüm. Dizleri üzerine düşerken ve çığlık atarken, yumruğumu başka bir yeni vampirin suratına geçirdim. Onu geriye ve yere doğru ittim. Bıçağımı boğazına geçirirken, kemik kırılması ve boğulma sesleri birbirine karıştı. Çömelerek, iki bıçak daha aldım.

Başka bir yeni vampir beni arkadan yakalamıştı. *Kahretsın.*

Ayağımı kaldırarak, yeni vampirin ayağına bastım fakat beni bırakmadı.

Güçlü parmaklarıyla gırtlığımı sıkıyordu ve dirseklerimi geriye doğru çekiyordu. Küfrederek, patladım fakat geç kalmıştım.

Başka bir yeni vampir beklenmeyen bir biçimde gelip mideme yumruk attı. Ciğerlerimdeki bütün hava boşalmıştı. Bir an başım döndü.

Eli, “Riley!” diye haykırdı.

Ona bağırarak ve kendi başındakileri halletmesini söylemek istedim fakat konuşamıyordum. Neyim vardı? Neden bu kadar güçsüzdüm?

Arkamdaki yeni vampir dirseklerimi birleştirdi ve acı yüzünden ellerim açıldı ve her iki bıçağı da düşürdüm. Önümdeki yeni vampir gülümsedi ve yüzü vampir formunu aldı. Çenesi aşağı indi ve vampir dişleri çıktı. Eli’ya doğru baktım. Başında en az beş vampir vardı. Kahretsın!

Yeni vampir, önden gelip sol gözüme bir yumruk attı. Başım sağa doğru savruldu ve gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başladı. Yeni vampir, “Bu Charleston içindi kaltak!” dedi. “Senin için fazlası var.”

Karanlığın Ateşi

Kendime gelmeye çalışarak, başımı salladım. “Defol!”

Bir anda diğer gözüme ve kaburgalarımın yumruk attı.

Öne doğru düştüm. Kaburgalarımın kırıldığını hissettim fakat beni tutan yeni vampir beni geriye doğru çekti. “Hayır, hayır, daha değil, Dövüş Kulübü.”

Ah, demek öyle. Bir grup canı sıkılmış dövüşçü.

Kendimi toparladım. Enerjinin yeniden içimde toplandığını hissettim. Bunu halledebilirdim...

Ardından ikisi de kayboldu.

Ağzımdan bir hırıltı çıktı. Olabildiğince çok havayı içime çekmeye çalışıyordum. İki dizimi de göğsüme doğru çektim. Kırılan kaburga kemiğim ciğerime giriyor olmalıydı çünkü nefes almakta zorluk çekiyordum. Umursamadım ve ittim. Ağırlığımdaki değişim beni arkadan tutan vampirin dengesini bozmuştu ve bir kolumu çevirerek kurtardım. Döndüm ve kaburgamdaki korkunç acıyı görmezden geleerek, geriye doğru gittim ve vampirin kasıklarına geçirdim. Vampirler bile bu konuda duyarlıydı. Bonaventura’nın sessizliğinde yeni bir çılgılık yükselmişti.

Sonunda serbest kalmıştım ve iki büküm olarak, nefesimi düzeltmeye çalıştım. Yeri gözden geçirerek, bıçaklarımı aradım ve onlara doğru hamle yaptım. İkisini de sıkıca elime alarak, birini kasıklarının tutmakta olan yeni vampire doğru fırlattım. Bıçak, kabzasına kadar girdi. Diğer vampir kafası kazanmış, kısa boylu bir serseriydi ve boğazında bir dövme vardı. Doğrudan üzerime atladı. Döner tekme attım ve onu sırtüstü yatırdım. Bir hamlede göğsüne çıktım ve dizlerimle kollarını sabitledim. Bıçağı kalın ve kaslı boğa-

zına dayadım. Çenesi uzadı, vampir dişleri çıktı ve gözleri beyazlaşarak, gözbebekleri kırmızı nokta halini aldı. Bana kızgınlıkla bakıyordu. Hatta tıslıyordu. Tıslıyordu!

Ardından Eli arkama geldi. “Riley, çekil.”

“Hayır. Hallediyorum.” Bıçağı derinlere daldırdım ve yeni vampirin gözleri şişti.

Arada kalan havayla, “Defol! Git üzerimden,” dedi.

Cevabı bildiğim halde, “Sizi Valerian mı gönderdi?” diye sordum. Acaba korkak bu defa neredeydi? “Senin üstüne vazife...”

Yeni vampirin üzerinden kenara atılmıştım. Başım dönerken, başımı salladım. Eli’ a odaklandım.

Yeni vampiri boğazından yakalamış ve kaslı koluyla havaya kaldırmıştı. Yeni vampirin bacakları havada dans ediyordu.

Eli, “Kim?” dedi ve sertçe salladı.

Hızla çevreye bakındım. Dokuzu aşağıdaydı ve yeni ölmüş yeni vampirler hareketsizce yerde yatıyorlardı.

Yeni vampir, “Onu hiç görmedim,” diye inledi. “Kahretsin, onu hiç görmedim. Kendini göstermez.”

Ayağa kalktım, yan tarafımı tutarak, yakma doğru yürüdüm. “Bir isim. İsmi bulmak için bir yer lazım.” Bıçağımı yeni vampirin hayalarına götürdüm. “Yoksa Tanrı şahidim olsun ki, bunu kalbine batırmadan hayalarına batırırım.”

Yeni vampirin yamulmuş ağzından ter damladı. “Tamam, tamam,” dedi. Öncekinden de yüksek çıkmıştı sesi. “Drummond. Kendine Drummond diyor.”

Bıçağı daha da derinleştirerek, “Senin gibi diğerleri

nerede saklanıyorlar?” dedim. Ayın azalmakta olan ışığı, adam altına kaçıırken iyice parıltıyordu.

“Kahretsin!” diye haykırdı ve kıvranmaya çalıştı. “Manyak kaltak, benden uzak dur!”

Eli daha da sert sıktı ve bir daha salladı. “Konuş, yoksa ben kendi ellerimle keserim.”

“Bir deney,” dedi. “Kahrolası cadı doktoru iksirleri! Drummond’un araştırması tersine dönen güçlerle filan ilgili. Bilmiyorum!”

Havada bir bıçak ilerledi ve yeni vampirin kalbine girdi. Eli küfrederek, bedeni bıraktığında, sarsılmaya başlamıştı.

Ben de düştüm.

Eli yanıma geldi. Kaburgalarımı tutuyordum. Kahretsin, her nefeste öylesine acıyordu ki...

Eli, “Riley? Neyin var?” diye sordu. Beni tutuyordu.

Pek enerjim kalmamış olmasına rağmen, “İyi olacağım,” dedim.

Ona doğru düşerken, kelimelerim Eli’nin omzunda boğuklaşmıştı. Beni dengede tuttu ve kaldırdı.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum. “Cesetleri burada böyle bırakamayız.”

Eli, “Bırakabiliriz ve bırakacağız,” dedi. “Bir mezarlıktayız, Riley.”

“Oh, evet,” diye nefesim kesildi. “Hey, hemen iyileşirim, değil mi? Nefes almakta biraz zorlanıyorum, Dupre.”

Bonaventure’den geçerken, “Evet, hızla iyileşeceksin,” dedi. “Önce seni eve götürüp, sarmalıyız.”

“Kulağa ilginç geliyor,” diye mırıldandım.
Bayılmadan hemen önce.
Süper güçler için çok fazlaydı.
Neler oluyordu?

DOKUZUNCU KISIM

İNTİKAM

Kız havalı. Yani, sadece dönüştüğü şey ve yapabildikleri yüzünden değil. Evet, onların hepsi süper fakat en çok da bana ölümsüz bir çocuk gibi değil de bir yetişkin gibi davrandığından. On beş yaşında bir çocuğun bedeninde olabilirdim fakat bundan çok fazlasıyım. Düzinelerce yaşam yaşadım. Bir çocuk gibi görünmekten sıkıldım. Ama sürekli öyle davranılması? Tamamen berbat. Fakat Riley bana saygıyla yaklaşıyor. O benim kız kardeşim gibi ve ailemizin bir parçası olmasından dolayı çok memnunum. Ayrıca epey iyi dövüşüyor ve beni dinliyor. Mesela atışının eğiminin yanlış olduğunu söylediğimde, öğüdümü gerçekten dinliyor ve sözlerime uyuyor. Bence bu epey havalı. Ve kardeşine deliler gibi aştığım.

Josie Dupre

“Tanrı’m, kızım. Kıpırdamadan dur.”

Karanlığın Ateşi

Kaşlarımı çattım. Nefes verdim ve Eli'nin kızgın yüzüne bakmaya devam ettim. Yaralarımı incelerken, çenesindeki kaslar geriliyordu. Başparmağı ve işaret parmağıyla, çenemi kaldırdı ve morarmış gözlerime baktı. Sonra her iki elinin avuçlarıyla bütün başımı gözden geçirdi.

“Kollarını kaldır.”

İçimi çektim. “Tanrı’m, Eli. Çok daha kötüsü de...”

“Kollarını kaldır, Riley. Şimdi.”

Küfrederek, kollarımı kaldırdım. Eli ellerini kaburgalarımın altına bastırarak kaldırdı. Sol tarafta kaldı. O alana bastırarak kaldırdı. İrkildim.

Luc, “Kahretsin, kızım,” dedi ve mutfağa doğru girdi.

“Berbat görünüyorsun.”

Ona kötü kötü baktım. Güldü. Noah, “Bilmiyorum,” dedi ve kanepede yanıma geçti. “Bence epey seksi görünüyor.”

“Sen bir Dalmaçyalının da seksi görüldüğünü düşünüyorsun,” dedim.

Eli, “Kıpırdamadan dur,” diye emretti.

Ağzımı kapattım ve Noah’a kızgınlıkla baktım. Kaşlarını kaldırdı ve sırtıttı.

Eli’nin bakışları sertleşti ve nazikçe kollarımı indirdi. “İki kaburganı kırmışsın. Hareket etme. Hemen döneceğim.” Koridorda kayboldu ve beni rahatsız edici izleyicilerimle baş başa bıraktı.

Phin, “Yani bir şekilde sana ilaç verilmişti,” dedi. Kanepede bana doğru eğilmişti. Elinde minik, deri bir kese vardı. “O yüzden o kadar güçsüzdün. Garr’la telefonda konuştum. Daha önce hiç görmediği bir iksir olduğuna yemin ediyor.”

Luc, “Evet,” diye devam etti. “Normalde, bu yaraların hiçbiri olamazdı. Güçlerinle mümkün değildi.”

Noah, “Özellikle de çılgın DNA’la.”

Başını salladı.

“Hastalıklı.”

Gabriel küçük Savannah apartman dairemde yankılanan kalın İskoç aksanıyla, “Anlamıyorum,” dedi. “Neden sana ilaç versinler ve nasıl?”

Phin, “Güçleri çoğu yeni vampirin bile ötesinde,” dedi. “Henüz tamamen gelişmemiş bir gücü var fakat gelişecekler.” Bana doğru baktı. “Valerian nasıl hastalıklı bir iksir yapıyorsa, etkili. Riley’i devirdi geçti. Onu neredeyse tamamen çaresiz bıraktı.”

“Hiç de çaresiz değilim,” dedim. “Ayrıca hepinizin çevremde konuşmasından çok sıkıldım.”

Luc, “O halde Valerian ne zaman bir bilim adamına dönüştü?” diye sordu.

Victorian, “İspanya’da okudu,” diye cevap verdi. O ana dek köşede sessizce duruyordu. “Her zaman bilime merakı olduğunu biliyordum fakat Gullah iksirlerine merak saracağını hiç düşünmemiştim.”

Phin, “Bileşenleri manipüle etmeyi öğrenmiş,” dedi. “Yanlış ellerde ölümcül.”

“Pekala, kesinlikle yanlış ellerde,” dedim.

İyi misin? Berbat görünüyorsun.

Evet, Vic. İyiyim. Hissettiğimden daha kötü görünüyorum. Söz veriyorum.

Üzgünüm.

Karanlığın Ateşi

Ne için?

Kardeşimi önceden öldürmediğim için.

Victorian'a doğru baktım ve çikolata rengi gözlerinde pişmanlık gördüm. Dudaklarımı kıpırdatarak sessizce, İyiyim, dedim ve gülümsedim. Ardından mikrodalganın üzerindeki yeşil ışıklara baktım. *Sabah dört yirmiydi.* Midedem guruldadı ve ne kadar zamandır bir şey yemediğimi hatırladım.

Noah, "Kahretsin, Riley. Gurultun buraya kadar geliyor," dedi. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Evet," diye cevapladım. "Kristaller. On iki tane. Peynirli ve ekstra yağlı lütfen."

Lucian, "Kristal de ne?" diye sordu.

Noah, "Jeep'i alabilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen ve acele et," dedim ve ardından gülümsedim. "Ve teşekkürler."

Phin dışında herkes çıkmıştı.

"Yardım için orada olamadığımız için üzgünüm," dedi. "Yeni vampir çetesi birden belirip, üstümüze geldiler. Bizi şaşkına çevirdiler." Kafasını salladı. "Darius'u dövüşürken görmeliydin. İnsani değildi..."

Gülümsedim. "Bunu kadim bir vampirin söylemesi komik."

Phin kaşlarını çattı. "Ben kadim değilim fakat üzgünüm. Öldürülebilirdin."

"Pekala, öldürülmedim," diye ona güvence verdim. "Ve sen de kendi kavganla uğraşıyordun. Endişeye gerek yok, tamam mı?"

Luc, “Hey, Phin,” dedi. Kafasını kapıdan sokmuştu. “Sen de sürebilir misin? Jeep’e sığmıyoruz.”

Phin bana doğru baktı. “Birazdan geliyorum.” “Kardeşimi almayı unutma,” dedim.

Phin, “Tamam,” dedi ve ayrıldı.

Eli ilkyardım çantasıyla döndü. Beyaz plastik kutuyu tezgahın üzerine koydu ve ardından elini kalçamın üzerine koydu. Bacaklarımın arasına geçti.

Bakışları önce dudaklarımda ve ardından da gözlerimde birkaç saniye asılı kaldı. İçimde bir sıcaklık belirdi. O mavi ve derin gözlerde, öfkeden fazlasını görüyordum. Kıpırdamadan rahat durmuyorum diye rahatsız olmaktan ötesi vardı. Pişmanlık vardı.

Ve anlamsız bir şey daha vardı. Korku? Sanki bir uçaktan düşüyormuşum gibi midem büzüldü. Eli Dupre neden korkabilirdi? Birkaç derin nefes aldım. Ve canım deli gibi yandı. Bu tür saçmalıklar için zamanım yoktu. O yüzden bu hislerden uzaklaşmaya çalıştım.

Eli ilkyardım çantasından bir şişe antiseptik ve biraz pamuk çıkartırken, sessizdim. Pamukları daldırdı ve başımı kenara eğip, bir eliyle kesiklere sürmeye başladı.

Kaçınarak, “Ah,” dedim.

Gözlerinde şimşek çaktı ve ardından müthiş bir sessizlikle bakıma devam etti. Ben de izin verdim.

Eli’in işi bittiğinde, pamuğu kenara koydu ve kalın ve beyaz bir sargı bezi aldı.

“Kollarını kaldır.”

Bir kaşımı kaldırdım, sonra da kollarımı kaldırdım.

Karanlığın Ateşi

Gülümsememişti bile.

Atletimi kavrayarak, yavaşça başımdan çıkarttı ve yere attı. Spor sütyen giyiyor olmama rağmen, Eli'nin gözleri göğüslerime odaklandı ve onlar da hemen tepki verdiler. Pamuk malzemenin içinde hemen duyarlı tepeciklere dönüştüler.

Eli'nin burun delikleri hızla açılıp kapandı ve kasları sertleşti. "Omuzlarıma tutun, Poe."

Ellerimi kaldırarak, Eli'nin kaslarının üzerine koydum. "Daha yükseğe."

Dirseklerimi biraz kaldırdım. "Daha iyi mi?"

Tek kelime etmedi ve sargı bezini çekerek uzattı ve ardından göğsümün altından doladı. "Bu biraz acıtabilir."

Omzumu silktim. "Sorun değil. Alıştım." Bana doğru baktı. Gizemli mavi bakışları anlaşılmaz ve rahatsız ediciydi. "Hafif bir nefes al ve tut." Yaptım ve o da sarmaya başladı.

Göğüslerimin hemen altından göbeğime kadar, bandajı sıkıca sardı. Yalan söylemeyeceğim, acımıştı. Tanrı'm, acıyordu fakat sessiz kaldım.

İşi bittiğinde, sargı bezini kenara koydu ve ellerini üzerinde dolaştırarak, yaptığı işi kontrolü etti.

Ardından hafifçe nefesini verdi. Gözleri benimkilerle buluştu. Yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Dün canının yanmasını izlerken, bağırsaklarım içten deşiliyormuş gibi hissettim. Seninkinin yerinde durmasının bir önemi yok. Beni anlıyor musun, Riley?"

Başımı salladım. "Eli, ben..."

Elini kaldırarak, başparmağını dudağımın üzerine koydu ve ağzımı açmak için en hafif basıncı uyguladı. Başını eğdi ve bana doğru bastırdı. Uzun bir nefeste benimle tamamen duygusuzca öpüştü.

Nefesim çekildi ve dudaklarının hafif ve erotik dokunuşlarına kendimi bıraktım. Parmaklarımı onun ipek gibi saçlarında dolandırdım ve onu tattım. Kırık kaburgalarım acırken, inledim.

Eli'nin elleri nazikçe bantlı yerlerde dolandı. Bantları düzeltti. Elleri yüzünden ısınmıştım ve ona doğru sokuldum fakat başka bir harekette bulunmadı. Sadece derin ve sahiplenici bir öpüşme. Bununla başa çıkabiliyordum.

“Kahretsin. Aç olduğunu sanıyordum. Yiyecek için.”

Bir gözümü açtım ve Luc'a doğru baktım. Elinde Kristal poşetleri duruyordu. Herkes de arkasında donakalmış vaziyette duruyordu. Kaç kişiydiler? Yedi. Birbirine bağlı bir aileyi sevmeliydim.

Eli burnumun ucundan öptü ve geri çekildi. “Yemen lazım.”

Leziz ve yağlı burgerlerin kokusu poşetten yükseliyordu ve bana doğru sürükleniyordu. Birden, ben de ona katıldım. “Haklısın. Onları bana ver, Dupre.”

Ne yaptığımı göremiyor olabilirsin fakat beni duyabildiğini biliyorum, Riley Poe. Şunu bil: sen benimsin. Sen benim kaderimsin. Zamanın bizi ne kadar ayırdığının bir önemi yok. Seni yıllardır izleyen tek kişi kardeşim değil. Artık içindeyim. Sadece kardeşim değil. Zaten hep ondan daha güçlüydim. Bana geleceksin. Ve seni becermeyi bitir-

Karanlığın Ateşi

diğimde, seni bir daha kimse tatmin edemeyecek. Sonsuza dek tatmin edilememek nasıl bir duygu biliyor musun? Bir daha orgazm olamamak? Bana güven, Riley. Memnuniyetle bana geleceksin. Ve sonsuza dek benim olabilmek için yalvaracaksın.

Gözlerimi iyice açtım ve odaya bakınmaya başladım. Tek başıma yataktayım. Pencereden güneş ışığı geliyor. Saate baktım. Öğleyin bire yaklaşıyor.

Valerian nasıl olup da zihnimden benimle konuşabiliyor? Şimdi benimle sevişmek mi istiyor? Eşi olmamı mı istiyor. Her neyse, ucube.

Hareket ettiğimde, dün geceki kadar acı çekmediğimi fark ettim. Eli'nın kaburgalarımı sarması yüzünden mi yoksa dün aldığım uyuşturucunun etkisi mi geçmişti bilmiyordum. Her iki biçimde de, daha iyi hissediyordum. Banyoma gittim ve ışığı yaktım. Yüzüme baktım ve orada da bir farklılık gördüm. Yüzüm soyulmuş değildi pek ve gözlerim de düşündüğüm kadar siyah değildi. Süper. Hızlı iyileşiyordum. İyiydi çünkü bu zırvalık için zamanım yoktu. Özellikle de psikopat vampirler beni takıntı haline getirmişlerken.

Oh, seni takıntı haline getirdiğim doğru fakat bir psikopat değilim. Bana geleceksin. Sana bu konuda söz verebilirim, aşkım. Haberleri alana kadar bekle. Ve beni nerede bulacağını çok iyi bileceksin. Eğer zekiysen, yalnız gelirsin. Kulağa ne kadar Hollywood tarzı gelse de, bu doğru. Kelimelerime dikkat et. Ve detayları öğreneceksin... Şimdi.

Eli kapıyı açtı. Yüzü inanır mısınız bilmem, normalden daha beyazdı. Bir şeylerin ters olduğunu hemen anladım.

Panik içinde, “Ne?” dedim. “Eli, ne oldu?”

Eli neredeyse fısıltı halinde, “Estelle,” dedi. “Bir saat önce kayboldu.”

Açıklama istemiyordum. Hiçbir soru sormadım. Gerek yoktu. Zaten en olduğunu biliyordum. Çok hızlı dönmüş-tüm ve kaburgalarımın düşündüğünden daha fazla acıdıklarını fark ettim.

Eli, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Giyecek bir şey arıyorum,” dedim. Orada. Bir pantolon. Önce bıçak dolabına gittim ve deri kılıfları yerleştirdim. Her birine bir bıçak koydum. Ardından pantolonumu giydim. Üzerine de uzun kollu bir bluzu kafamdan geçirmeye çalıştım. İşe yaramıyordu. Bluz çok dardı. Köşeye fırlattım.

Eli, “Riley, dur,” dedi ve bana doğru uzandı.

“Duramam!” Yüzleşmek için ona doğru döndüm ve kaburgalarımın acısı yüzünden iki büklüm oldum. Kızgınlık acıya hâkim oluyordu. “Nerede olduğunu biliyorum, Eli ve gidip onu alacağım.”

Beni durdurmak için kollarımı çelik gibi tuttu. “Öyle bir halt etmiyorsun.”

Onu savuşturdum ve başka bir bluz denedim. Biraz daha gevşekti ve başımın üzerinden geçirerek, yavaş yavaş kolumu da geçirdim. Botlarımı giydim ve Eli’ın yanından geçtim.

Beni durdurdu.

“Beni istiyor,” dedim. “Kendim halledebilirim. Estelle neredeyse yetmiş yaşında. Nasıl iksir yapılacağını biliyor

olabilir fakat bir strigoi'yle başa çıkamaz.” Oturma odasından çıktım ve dolabın üzerindeki Jeep'in anahtarlarını aldım.

Kapıya ulaştığımda, Eli zaten oradaydı. “Buradan tek başına çıkmana izin vereceğimi sanıyorsan, delirmiş olmalısın, Riley,” dedi. “Kesinlikle olmaz. Seninle geliyorum.”

Bir an köpeğimi düşünerek, çevreye bakındım. Chaz'ın Dupre Evi'nde olduğunu hatırlamam zaman aldı. İyi. Çünkü onu yeniden bırakmak istemiyordum.

Tıpkı Eli'ı bırakmak istemediğim gibi. Veya yapmak üzere olduğum şeyi yapmak istemediğim gibi.

Bir seçenek yoktu. Valerian, Estelle'i öldürecek ve bundan zevk almakla kalmayacak, gösteriş de yapacaktı. Hiçbir pişmanlık duymayacaktı. Hiçbir şeyden korkmuyordu.

Bu durum değişmek üzereydi.

Eli, “Riley,” diye uyardı ve gözleri benimkilerle kilitlendi. Bir şey hissetti ve burun delikleri hızla hareket etmeye başladı. Bedeni gerildi. “Yapma.”

Kelime ağzından çıkmadan, Romanya'dan ayrılmadan önce Julian'ın bana öğrettiği gücü kullandım. Julian dışında kimsenin üzerinde kullanmamıştım.

Konsantre olarak Eli'ın bakışlarına odaklandım. Zihninden onunla konuştum.

Burada kal, Eli. Hareket etme. Ben gidene dek hareket etme. Bedenin ağır ve benim iradem seninkinden güçlü. Bunu biliyorsun. Bunu hissediyorsun. Sinir sistemindeki sinirler hareket etmiyor. Paralize oldun. Ben gidene dek o halde kalacaksın. Ben gittikten sonra on dakika kalacaksın.

Kelimelerim içine işler işlemez, Eli'nın bakışları üzerimde kaldı. Beni gördüğünü biliyordum. Üzerinde bir şey kullandığımı da biliyordu. Çevresindeki her şeyi duyuyordu ve olan biteni biliyordu. Kızacaktı. Şu an bunu düşünmezdim. Tek bir saniyeyi bile haralayamazdım. Döndüm ve koşarak apartman dairemnden çıktım.

Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu ve ben de Bell's Landing'den ödünç aldığım motorla, araştırma tesisinin terk edilmiş sahiline doğru ilerlemeye başladım. Sadece o tesis için yıllar önce satın alınmış daha küçük setli adalardan biriydi. Valerian'ın burayı ne için kullandığını hayal bile edemiyordum. Önemi yoktu. Beni buraya getirmek için ne kullanması gerektiğini çok iyi biliyordu. Ve sanki üzerimde zihin kontrolü kullanmış gibi işe de yaramıştı. Arka çapayı elime aldım ve suya atarak, sabitledim. Tahliye tıpasını çektim ve atladım.

Ayağımı kumlara atar atmaz, çevremi ağaçlardan gelen altı tane yeni vampir kapladı. Yere inmeden onları hissetmiştim. Eğilerek, iki bıçak çıkarttım ve bana saldırmadan iki tanesini devirdim.

Şaşırtıcı bir biçimde öldürülmemiştim.

Ah, bana güveniyorsun, Riley. Bu beni derinden etkiledi. Gerçekten. Sana iyi bir inanç gösterisi olarak, sevgili vaftiz büyükannenini güvenilir bir hizmetliyle beraber anakaraya yollayacağım. Sen burada kalacaksın. Benimle. Anlaşıldı mı?

“Onu görmek istiyorum,” dedim ve çevreye bakınarak, Valerian'ı aramaya başladım. Onun yerine, palmyelerin ve

çallıların arasından bir yeni vampir çıktı ve yavaş yürüyen Estelle'e eşlik etmeye başladı.

Estelle kızgınlıkla, "Bebeğim, neden geldin?" dedi. "O şeytan çocuğa gelmeyeceğini söylemiştim."

Bana saldıranlarla mücadele ettim. Durup, düşünmeliydim. İçimde ne vardı, ne yeşeriyordu ve her gün ne değişiyordu? Ben bir strigoiyim. Arcos'um. Dupre'yim. Gullah'ım.

Derin bir nefes aldım ve tüm gücümü topladım. Beni tutmak için dört yeni vampir gerekmesine rağmen, hepsini de farklı yönler fırlattım. Son yeni vampiri de fırlattıktan sonra, Estelle'e deli gibi sarıldım.

Onu kontrol ederek, "Büyükanne," dedim. "İyi misin?"

"Evet, kızım, evet," dedi. Sesindeki rahatlamayı duyabiliyordum. "İyiyim. Şimdi kes şunu." Bana doğru baktı. Siyahi yüzü sakindi ve gözleri bana doğru bakıyordu. "Buraya gelmemeliydin. Yapmamalıydın."

Ona tekrar sarıldım ve Downy ve Gullah baharatlarının tanıdık kokusunu içime doğru çektim. "Seni burada tutmalarına izin vermem mümkün değildi, Büyükanne. Mümkün değildi."

Bekliyorum, Riley. Beklemekten hoşlanmam.

On dokuzundan büyük olmayan, genç bir vampir belirdi. Yırtık pırtık bir kot ve deri bir ceket giymişti. Tamamen dönüşmemiş olsa da, gözleri beyazdı ve gözbebekleri nokta halinde kırmızıydı. Yarış kayığına doğru ilerlerken iz üstünde gibiydi.

Yüksek sesle, “Büyükanneimin o bota bu vampirler binmesine izin vermem,” dedim. “Kesinlikle olmaz.”

Yapabilir, Riley. Bana güven. Onu doğrudan River Sokağı’na götürmesini talimat verdim. Limana inmesine yardımcı olacak ve o da evine gidecek. Sana söz veriyorum.

Estelle, “Hayır, bebeğim,” dedi. “Benimle gel.

Vaiz büyükanneimi yanağından öptüm. “Yapamam.” Ona doğru gülümsedim. “Fakat iyi olacak. Söz veriyorum. Şimdi sessizce git lütfen. Sana yalvarıyorum.”

Tek bir kelime söylemeden, vampir Estelle’i kolundan tuttu ve kayığa götürdü. Sanki yaşamı boyunca motorlarda gezmiş gibi, çapayı çekti ve tıpayı takarak, motoru çalıştırdı. Görüntüden kaybolana dek Estelle gözlerini benimkilerden ayırmamıştı.

Gardımı düşürdüğüm anda, bir şey boynumu sıktı. Bir iğne. Bir sızı. Bilmiyorum. Fakat birkaç saniye içinde yere düştüm.

ONUNCU KISIM

KEFARET

Sanırım Riley'nin güçleri, benim yeteneklerimi aştı. Beni rahatsız etmiyor. Ne kadar güçlü olduğunu görmek hoşuma gidiyor Romanya'dan döndüğümüzden beri edindiği kontrol aklımı başımdan alıyor. Müdahale etmemek için çok uğraşıyorum. Refleksleri inanılmaz derecede hızlı. Ve edindiği zihin manipülasyon yeteneği? Kimse etkilenmeden yapamıyor Ben bile. Hele o piç arcos. Riley onu öldürmeden durabilirse, ilginç olacak. Hepimizin iyiliği adına, umarım yapar. Duprelerle Arcoseler arasındaki savaş iyi olmayacak. Ve Riley'i kaybetme riskini almak istemiyorum. O olmadan, varlığım anlamsız olacak.

Eli Dupre

Yanaklarımdan sıcak ve ıslak bir şey akıyordu ve ilaçla daldırıldığım uykudan beni uyandırdı. Göz kapaklarımı zorla açarak, karanlığa göz attım. Hareket etmeye çalıştım fakat bir karyolaya bağlanmışım. Oda soğuktu. Rutubetliydi. Küf kokuyordu. Başımı çevirdim.

Karanlığın Ateşi

Ve bir çift gözle karşılaştım. İnsan. Güçleri var.

Muhafız olduğu çok belli olan adam, “Uyandın demek, öyle mi?” diye kulağıma doğru fısıldadı. “Zamanı gelmişti.”

İlk tepki kahrolası kulağını ısırarak ve ardından da kafa atarak, maziye gömmek olurdu.

O beni ay ışığında görebiliyordu fakat ben sadece gölgesi şeklini görebiliyordum. Ellerim ve bacaklarım bağlıyken, hareket edemiyordum.

Onun yerine, ona hafifçe ve seksi bir tavırla gülümse dim. Dilimle alt dudağımın üzerinden geçtim. “Ne güzel kokuyorsun,” diye yalan söyledim. “Yaklaş.”

Koruma duraksadı ve muhtemelen söylediklerim yüzünden şaşkınlığa uğradı fakat ardından beyin hücreleri malum yere doğru indi ve tam da istediğimi yaptı. “Evet? Güzel koktuğumu mu düşünüyorsun?”

“Hı hı,” diye mırıldandım. Ve Tanrı’ya adam pek de kokmadığı için teşekkür ettim. “Eminim tadın daha da güzeldir.”

Tekrar duraksadı fakat bu defa kısa sürdü. Ağzını benimkine doğru yaklaştırdı. “Neden kendin öğrenmiyorsun?” Bir elini göğsüme attı ve sertçe sıktı. Dilini ağzıma soktu.

Isırarak kusma isteğimi bastırarak, ben de onu öptüm. Öfkeli ve hızlı bir öpücük olmuştu. Sadece onu havaya sokmak istiyordum. Havaya girdi. Ardından beni ellemeye başladı. Bluzumu çıkartarak, sutyenimi kaldırdı. Kaburgalarımındaki bantları umursamadı ve çıplak göğüslerimi eline

alarak sıkmaya başladı. İnledi ve üzerime çıkmaya başladı. “Bundan hoşlanacaksın bebeğim,” diye inledi.

Onu hemen öldürme isteğime karşı koyarak, dudaklarımı kulağına doğru götürdüm. “Bekle,” diye fısıldadım ve kulak memesini yaladım. “Yavaşla.” Dikkatini çekmek için kulağını ısırdım. “Eğer bağlı olmazsam çok daha eğlenceli olabilir. Sence?”

Tavandan gelen ışıkla silueti belli olan koruma inledi. “Kaçabilirsin. Sonra popomu tavada kızartırlar.” Başını eğdi ve beni öpmeye çalıştı fakat çekildim.

“Ben sadece bir kızım. Senden kaçmam mümkün değil ki. Hem,” dedim, zorlukla nefes alarak, “Neden kaçmak isteyeyim? Deli gibi ıslandım ve azdım.” Bir kez daha kulağına doğru eğilerek, inledim. “Ve seninle deli gibi sevişmek istiyorum.”

Bir saniye sonra adam, “Tanrı’m, kadın,” dedi. Hızla cebinden bir şey çıkarttı. “Kıpırdama.”

Bir makasla, el ve ayak bileklerimdeki kalın plastikleri kesti. Serbest kalır kalmaz, onları yere fırlattı ve üzerime çıktı. Yine onu oyalamak için az miktarda ilgi gösterdikten sonra, onu ittim.

Sahte ve heyecanlı bir ses tonuyla, “Bekle bir dakika,” dedim. “O kadar hızlı değil.” Bacaklarının arasına uzandım ve penisini tuttum. Cinsel sabırsızlık pozuna büründüm. “Benim üste çıkmama izin ver.”

Adam, “Tuhaf birisin, öyle değil mi?” dedi. “Yüzündeki o tuhaf dövmeyle... Başka nasıl dövmelerin var, bebeğim?” Kıkırdadı. “Tamam, ne dersen...” Ayağa kalktı ve

Karanlığın Ateşi

altından çekilmeme izin verdi. Sırt üstü yerleşti. Sabırsızlıkla yokladı. “Çabuk ol. Kahrolası pantolonuma boşalmak üzereyim.”

Ay ışığı tamamen adamın üzerine vuruyordu ve yüzünün bir kısmını görebiliyordum. Kırklarının ortalarında, normal görünümlü bir adamdı. *Bir sapık. Güçleri olan bir sapık.*

Boşalma tehdidi yüzünden resmen iğrenmiştim. Bir bacağıma kalçalarının üzerine doğru attım ve ata biner gibi üzerine oturdum. Gitgide ereksiyonu arttığından yerinde duramıyordu. Kalçalarımı yakaladı ve kendininkilere sertçe sokuşturdu.

Sesi heyecandan kalınlaşmış halde, “Evet bebek, becer beni,” dedi. “Bluzunu çıkart da göğüslerin yüzümde sallansın.” Bu veledin çok fazla ucuz porno izlediği belliydi.

Yavaşça bluzumu tutarak, çıkarttım ve yere attım. Ejderhalarımı görünce gözleri cam gibi oldu. “Kahretsin bebeğim. Bu çok havalı.” Elini kaldırdı ve kolumdaki dövmenin üzerinden geçti.

Ben de duruma biraz daha renk katmak için, kasıklarını kavradım. “Oh, çok sertleşmişsin,” dedim. “Benim için hazır mısın?”

Elimi iyice bastırdı. “Oh, evet. Kaltak. Tamamen hazırım.”

“İyi.”

Cinsel olarak uyarılmaktan ve zevkten olduğunu tahmin ettiğim bir inleme sesi çıkarttı.

Sonra üzerinden kalktım ve karyolanın kenarında durarak, kot pantolonumun düğmelerini açmaya başladım.

Pantolonunun fermuarını hızla çözerken, “Acele et, bebeğim,” dedi. “Neredeyse boşalacağım.”

Bacağımı kaldırıp, botumun tabanıyla sertçe kasıklarına vurduğumda, acı dolu ve gürül gürül bir sesle ciğerlerindeki nefesi verdi. Birkaç kez nefes aldı. Kendine doğru kıvrılırken, etkisiz bir biçimde hafifçe nefes almaya çalışıyordu. Ellerini kasıklarına götürmüştü.

Hiç zaman kaybetmeden, ayağımı tekrar kaldırdım ve çenesinin altından kavrayarak, onu karyoladan fırlattım.

Tükürerek, “Kaltak!” diye hırıldadı. Kasıklarına bir kez daha tekme yediğinde, koruma yeniden nefes almaya çalıştı ve küfretmeye başladı.

Dizüstü çökerek, beni bağladığı kayışları aramaya başladım. Bulduğumda, hızla ayaklarından bağladım.

Koruma bir şeye uzanmaya çalıştı ve güçleri olduğunu bildiğimden, ona güvenmedim ve bir saniye veya hareket dahi kaybetmek istemedim. Aynı yöne doğru yöneldim ve parmaklarım makasa geldiğinde, onu odanın ilerisine fırlattım. “Ah ah, bok kafa! O bağlardan kurtulmayacaksın.”

Ayağa kalktım ve botumu boğazına koydum. “Yüzüstü dön, yoksa gırtladığında yeni bir delik açarım. Şimdi.” Küfretti ve döndü.

Omuzlarının ortasına bir dizimi koydum ve kollarından birini arkasına doğru kıvırdım ve ağırlığımı vererek, sabit kalmasını sağladım. Hızla, diğer kolunu tuttum ve ardından onları bir arada bağladım. Üzerine çömeldim ve kulağına doğru yaklaştım.

Hemen hemen fısıltı şeklinde, “Bana birkaç şey söy-

Karanlığın Ateşi

leyeceksin,” dedim. Konsantre oldum ve hiçbir dirençle karşılaşmadan bu puшта yaptırabileceklerimi zihnimde canlandırdım. “Ve sen de sessizce yapacaksın. Şimdi dön ve kıpırdama.”

Döndü ve tamamen hareketsiz kaldı. Hiçbir şey demedi. Hareket etmedi fakat gözleri benimkilerde kaldı.

“Aferin oğluma. Şimdi bana nerede olduğumuz söyle,” diye emrettim.

“Araştırma merkezi,” diye mırıldandı. “Laboratuvar.”

“Ne araştırması?” diye sordum.

“Deneyler,” dedi. “Kan üzerine.”

“Kimin?”

“Hepimizin,” diye mırıldandı. “Senin. Benim. Bizim gibilerin.” Resim netleşiyordu.

“Vampirler.” Omzunu silktili.

“Valerian Arcos nerede?” diye sordum.

Koruma sessiz kaldı. Nasıl yaptığımı bilmeden zihnini dürttüm. Belli ki beyninizin itilmesi hoş olmuyordu.

Çığlık attı.

Hızla geri çekildim.

“Onu hiç görmedim,” dedi. İnliyordu. “Sadece zihinden konuşur. Ne yapacağımı ve kimin kanını toplayacağını söyle.”

“Başka kaç tane var?”

“Emin değilim,” diye cevap verdi. “Bir düzine de olabilir, bir tane de olabilir. Gelirler ve giderler.”

Çok hızlıydı, oynamaktan sıkılmışıtm. Cevaplar istiyordum.

“Laboratuvar nerede?”

“Dışarıda, solda.”

Bluzumu tekrar giydim ve koşmaya başladım. Odadan dışarıya açılan kapıyı ittim ve koridora çıktım. Ellilerde yapılmış liselere benziyordu. Uzun koridorlar ve her yerde odalar. Kapılar kapalıydı ve her iki ışıktan sadece biri yanıyor. Kapıları açıp durdum fakat hiçbir şey bulamadım. Kimse yoktu. Sanki tesis terk edilmiş gibiydi.

Biri bana arkadan vurdu.

O kadar da terk edilmemiş.

Bedenim havalandı ve duvara çarptı. Düştüm, döndüm ve zıpladım. Belimdeki bir bıçağı aradım. Aldım ve baktım.

Dört genç vampir. Üç erkek ve bir dişi. Dördü de aynı anda üzerime atladı. İki hızlı hareketle, bana yakın olan ikisi bıçak hareketlerimle yere indiler. Pek uzağa gidemeyeceğimi anlamıştım. Hızlıydılar ve neredeyse üzerime çullanacaklardı. Ben de oradan kaçtım.

Beni yakalamakta zorlanacaklarını biliyordum.

Koridor boyunca koşmaya başladım. Loştu ve hatta neredeyse karanlıktı. Bir merdiven kapısı gördüm ve geçerek merdivenleri tırmanmaya başladım. Birkaç saniyede üçüncü kata gelmişim ve metal çubuğu iterek, kapıyı açtım.

Orada beni bekleyen altı genç vampir vardı.

Diken diken sarı saçları olan öndeki bir erkek, “Bir yere gitmiyorsun, Poe,” dedi. “Seni buraya bir sebeple çağırdı. “Bana doğru bir adım attı. “Bir süre kalıyorsun, sevgilim.”

Karanlığın Ateşi

Bıkmıştım artık. Valerian Arcos'un artık yaşamımda bir tehlike olmasını istemiyordum. Burnumuzun dibinden Estelle'i kaçırmayı başarmıştı.

Her şeyi yapabiliirdi.

Durdurulmalıydı.

Liderin üzerine atladım. Çenesi indi ve dişleri çıktı. Diğerleri de onu takip ettiler. Onları umursamadım. Ayağımı omzuna savurmadan önce gümüş bıçağımı göğsüne sapladım. Grubun arkasında yere inerken, döndüler ve üzerime atladılar. Bir hareketle eğildim ve önce bir bacağı sonra da diğerini hallettim. Avucumdaki bıçak, yeni vampirlerin etine bürünmüştü. Kız çığlık attı ve diğerleriyle birlikte düştü.

Üç tane kalmıştı.

Güçlerini kullan, Riley. O kadar sert dövüşmene gerek yok.

Victorian'ın sesi kulaklarımda yankılanmıştı. Bir an beni üstünden attı. Diğer vampirler yaklaştılar. Çok yaklaşmışlardı. Reflekslerim hızlıydı ve onu yere serdim. Beklemiyordum.

Hepsini öldürdüm.

Bedenleri yıkılırken, attıkları çığlıklar ben koridor-da koşarken beni takip ediyordu. Kapıları tek tek açarak, Valerian'ı aramaya başladım.

Burada olduğunu biliyorum, Arcos! Bence dışarıya çıkmalısın! Zihnimde Valerian'a böyle haykırmaya başlamıştım. Panik olmuştum, umutsuzca onu arıyordum. Cezalandırmak için ve doğrudan cehenneme göndermek için!

Fakat baktığım her odada yalnızca dökülen duvarlar ve kırık metal eşyalar vardı. Bana kırklara ve ellilere kadar yirminci yüzyılın başından itibaren kullandıkları tüberküloz sanatoryumlarını hatırlatıyordu. Koridorlarda dolaşırken tuhaf bir rahatsızlık her yanıma kapladı. Yalnızdım, kızgındım ve çıldırmış gibiydim. Burada masum insanlar ölmüştü. Hissedebiliyordum. Kokusunu alabiliyordum.

Tadını alabiliyordum.

Hareket ederken, koridorlardaki ilerleme hızımın pek farkında değildim. Boşlukta ayaklarımın ürkütücü sesini duydum fakat bu sesleri benim çıkarttığıma inanmak zordu. Öylesine hızlıydım ki, duvarlar ve kapılar bulanıktı. Pek çok gücüm vardı ve belli ki bir insan vampirliğe ne kadar yaklaşırsa, ben de o kadar yaklaştım.

Bir anda merdivenlerde en az bir düzine yeni vampir belirdi. Çevremi sardılar ve yenildiğimi biliyordum. Hepsinin zihnini manipüle edecek kadar uzun ve etkili bir hamle yapamazdım. Hepsiyle savaşılamayacağım gibi. Üzerime çöktüler.

İzin verdim.

Biri beni kollarımdan yakaladı ve çekmeye başladı. Üçüncü kattan ayrıldık ve merdivenlerden ikinci kata geçtik. Koridorun sonunda bir kapı açıldı. İçeriye çekildim ve sendelesen de dik durmayı başardım.

Kapı kapandı. Oda karanlıktı. Kimse ışığı açmadı.

Anında varlığını hissetmiştim.

Valerian'ın sesi gölgelerin arasından, "Senden bir şey istiyorum, Riley," dedi. "Sende bende olmayan bir şey var.

Aslına bakarsan, canlı olup da ya da olmayıp, sahip olan bir ruh olduğunu da sanmıyorum. Sen... O açıdan eşsizsin. Fazlasıyla arzu edilir durumdasın.”

Köşede taş gibi hareketsiz duran şekil hareket edene dek karanlığa doğru baktım. Elim pantolonumun arka belinde asılı duran bıçaktaydı.

Valerian. “O gümüş bana bir şey yapmaz,” dedi.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum. Hâlâ parmaklarım bıçağa sarılıydı.

Valerian hafifçe güldü. “Ah, hâlâ çok saf olan... Güçleri olan bir insan görmek çok diriltici.”

Sesi bana yaklaşmıştı fakat gölgesi değişmemişti. San-ki kafamın içindeydi ve kulak zarıma doğru konuşuyordu. Uzaktaki duvara doğru yavaşça hareket etmeye başladım. Kılıcın kınının parmak uçlarıma değmesi, bana güven veriyordu. “Neden gölgelerden çıkıp, ne kadar saf olduğumu görmüyorsun?” dedim. Beni korkutmuyordu.

Onu fena halde benzetmek istiyordum.

Veya onu öldürmek istiyordum.

Yine hafifçe bana doğru güldü.

Valerian, “Oh, gölgelerden çıkacağıma emin olabilirsin,” dedi. “Bunu uzun süredir bekliyordum.”

Gölgeler hareket etmeye başladı ve gözümü kırptığım anda, henüz kapağım tam havaya kalkmadan karşımda belirmişti.

İnanılmaz derecede Victorian’a benziyordu.

Siyah ipek gömleğinin yakasına dalgalı, siyah saçları dökülüyordu. Gömleğini gevşekçe aynı koyulukta bir pan-

tolonun içine sokuşturmuştu. Ekspreso rengindeki gözleri bana bakıyor ve beni tartıyordu. Dolgun dudakları ve pürüzsüz cildiyle tanrısal görünüyordu. Sırıttı.

Bıçağımı kınından çıkarttım.

“Vah vah,” dedi ve bir parmağını bana doğru salladı. “İyi oyna. Burada seni öldürmek için bulunmuyorum ve eğer isteseydim bunu ne kadar kolaylıkla yapabilirdim, biliyorsun.”

Gözlerimi üzerinde tuttum. Bekliyordum.

“Erkek kardeşimin daima sana karşı ağır bir takıntısı vardı,” diye devam etti. “Ondan bu sebeple hep nefret etmişimdir. Bunu anlıyorsun, öyle değil mi? Bizim türümüz... Bizim türümüzle olmalıdır. Bir ölümlüyle birleşmek olası değildir.”

“Neden olmasın?” diye sordum. Kalkanlarımı iyice kaldırmıştım ve bütün sinirlerim uyarı halindeydi.

Uzun uzun ve yavaşça gülümseyip, ellerini uzattı. “Biliyorsun,” diye başladı. “Bizim türümüz sonsuza dek devam eder. Biz güçlüyüz. Kabiliyetli. Kendi hastalığımızın farkındayız. Fakat sizinle? Güçlerinizle bile, risk edilmesi uygun değil. Siz... Zayıfsınız. Hassassınız.” Hüzünle gülümsedi. “Çok hassas olduğunuzu öğrendim.”

İlgimi çekmişti fakat bir şey demedim.

Fark etti.

Valerian volta atmaya başladı. Yavaş yavaş... Bir avcı gibi. “Sen bir istisnasın ama,” dedi ve parmağını ıskarta metal dolabın yüzeyine sürdü. “Daima öyleydin.”

İçim sarsıldı.

Arkamda durdu ve saçımı kokladı. Ardından çevremde dolandı. Parmağını göğsüme doğru götürerek, “Biliyorsun, Riley,” dedi. Gülümsüyordu. “Tıpkı onun gibi. Eskiden.”

Buz kesmiştım. Bakışlarımı onunkilere kilitledim. “Annem hakkında ne biliyorsun?”

Valerian omzunu silkti fakat bakışlarını kaçırmadı. Kelimeleri yavaş ve ihtiyatlıydı. “Sana karşı aşırı korumacı davrandığını biliyorum. İsyân ettiğin zamanlarda bile.” Benden bir adım uzaklaştı ve ardından döndü. “Ayrıca erkek arkadaşın onu öldürürken de, müthiş bir biçimde mücadele etti.” Başını salladı. “Aptal oğlan.” Ardından bakışları beyazlaştı ve göz bebekleri kırmızı bir noktaya dönüştü. “Çok basit emirleri bile uygulayamamıştı.”

İçimdeki tuhaf karışımından ibaret kanım sonunda buza dönmüştü.

Valerian’ın dudakları hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ah, artık anladığımı görüyorum. Bunu senin için yaptığımı bilmiyorsun ama Riley,” dedi. İçini çekti. “Tek istediğim sendin.”

Homurdanarak, üzerine saldırdım.

Sadece havayı yakalayabilmişim.

Valerian arkamda hafifçe gülüyordu. “Ah, Riley. Boşuna çabalama. Gücünü sakla,” dedi ve ardından sırtıma bir anda o kadar çok yaklaştı ki, bedenlerimiz birbirine değdi. Fısıltısı kulağımı okşuyordu. “İhtiyacın olacak.”

İçimde bir öfke patlaması yaşıyordum. Hafifçe, “Sen annemi öldürdün,” dedim.

Valerian, “Teknik olarak, evet,” diye kabul etti. “Aslında

tüm işi senin genç sevgilin yaptı.” Yine başını salladı. “Pis bir işti. Ölümü kayıp olmamıştı. Hiçbir algıya sahip değildi.”

Yine saldırdım fakat bu sefer havayı değil duvarı buldum.

Ardından arkamda belirdi ve bedenini benimkine yasladı. Bir eliyle beni iyice kaparken, diğer eliyle bıçağını aldı ve dudaklarını kulağıma yapıştırdı. *Hiç kıpırdamadan dur, Riley. Hareket etme. Eklemlerin çok güçsüz. Kasların dondu. Beni iyice dinle.*

Birden hareket edememeye başlamıştım.

Fısıldayarak, “Ah, mükemmel. Seni önce erkek kardeşim fark etti fakat hemen seni istemiştım,” dedi. Dudaklarını çeneme getirdi. “Daha doğrusu, kanını istedim.”

Gerildim. Kalbim çarpıyordu fakat yavaştı. Adrenalinim arttı.

Valerian boğazımı yaladı. “Rahatla, Riley,” dedi. “Seni öldürmeyeceğim. Niyetim asla bu değildi.” Bir eliyle sırtımı, basenlerimi ve kalçamı okşuyordu. “O zamanlar kanın gizemliydi. Şimdi? Erkek kardeşimin ve benim kanımızla? Eşsiz.” Dişleriyle çenemi hafifçe ısırdı. “Ve durdurulamayan bir ordu oluşturacak.”

Sert penisini arkamda hissettim. Var olan bütün vampir gücümü toplamaya çalıştım fakat hiçbir şey olmadı. Bana sahipti. Korkudan sinmiştim.

Arkana uzan ve bana dokun.

Sanki elim ayrı bir varlıkmiş gibi, Valerian’ın dediğini yaptım. Elimi kalçasına ve daha sonra da kasıklarına doğru götürdüm. Kulağıma doğru inledi.

Karanlığın Ateşi

İçimde çılgık atıyordum. Kahrolası güçlerim neredeydi? Ancak o zaman yeni bir ses duydum.

Riley, kahretsin, konsantre ol! Ondan daha güçlüsün.

Eli'in kelimeleri bana ulaşıırken, zihnim hızla işliyordu. *Daha güçlü? Benimle dalga mı geçiyorsun? Hareket edemiyorum! Sanki beni yere zincirledi. Annemi öldürmüş, Eli. Tüm bu yıllar boyunca beni izlemiş.*

Sende üç strigoi, Gullah ve Dupre DNA'sı var Bana güven. Hayal edebileceğinden daha güçlüsün. Zihnini kullanan, Riley. Fiziksel gücünü değil. Kendini topla ve konsantre ol. Ve her ne yaparsan yap, sakın onu öldürme.

Valerian'ın elleri gömleğimin ve atletimin altına indi ve beni sertçe kendisine doğru çekti. “Bunun bizim için ne kadar kolay olduğunu görüyor musun? Ben sana ne yapacağını söylüyorum ve sen de sorgulamadan yapıyorsun? Sana bir kez hayatının orgazmını yaşattığımda, kanını alacağım.” Boğazımı öptü. “Bir kısmı benim için ve elbette bir kısmı da şekil değiştirme için. Güçlü çocuklar yapacağız, Riley.” Kollarını tamamen bedenime doladı ve beni kucakladı. “Durdurulamaz olacağız.”

Konsantre ol!

Eli tek bir komutuyla beni şok etmişti. Nerede olduğunu bilmiyordum fakat sanki kulağımın dibinde gibiydi. Derin bir nefes aldım ve zihnimi boşaltarak, anılara odaklandım. Yeni anılar. Geçmişteki anılar. Hepsi bir araya geliyordu.

İzin verdim.

Annemin görüntüsü, ölü, çıplak, solgun ve cansız ha-

liyle zihnime geliyordu. Ben onu küvetten çıkartırken ve kollarımda sarılırken, bana bakan gözleri beni görmüyordu. Başka bir görüntüde Seth'in vampir gözleri açlık içinde bana doğru bakıyordu. Bonaventure'de kan banyosu. Daha fazlası Charleston'da gerçekleşmişti. Eski bölge papazının konutunda da korkunç bir dövüş kulübü yaşanmıştı. Genç bir denizcinin ölümü. Estelle'in yeni bir vampir tarafından sertçe çekilişi.

Korkunç görüntüler zihnime doluşurken, başım dönüyordu. Hepsi de tek bir kalemde birleşiyorlardı. Valerian Arcos.

İçim öfkeyle dolup taşıyordu.

İnsani olmayan güçlerim birleşti ve bedenimde onları hissettim. Bir enerji akımı içimden geçti ve bacaklarımda durdu. Ardından yukarı fırladı ve parmaklarıma, gözlerime yerleşti. Damarlarımda içindeki kan tıpkı lava gibiydi.

Ardından başladığı kadar hızla durdu.

Yukarıya doğru baktım. Ve birden her şey belirginleşti. Julian'ın nasihati başımın içinde çınlıyordu. Hatırladım.

Anneni hatırlıyor musun, Valerian? Ona ne olmuştu? Onu öldürdün mü? Şimdi üzerimden çekil, Valerian Arcos ve geri git.

Öfkeyle, "Ondan bahsetmeyeceksin!" dedi. "Yapma!"

Fakat bedenim serbest kalmıştı ve Valerian da yavaş yavaş geri çekiliyordu.

Döndüm ve bakışlarıyla karşılaştım. Beyazlaşmıştı ve kırmızı gözbebekleri bana bakıyordu.

Korku ve nefretle bana doğru bakıyorlardı.

Karanlığın Ateşi

Başka bir komut verdim. Nereden geldiğini bilmiyordum fakat mükemmel olmuştu.

Acı çek.

Valerian'ın bedeni titremeye başladı ve gözleri hareketsiz halde irileşti. Yüzü çarpıldı fakat vampir şeklini almadı. Acıyı saptırmaya çalışıyor gibiydi.

Daha fazla.

Erkeksi ve çaresiz bir çığlık boğazından fırladı. Bedeni kontrolsüz bir biçimde titremeye başladı. Yere düştü. Üzerinde dikildim. Gözleri kızgınlıkla bana doğru bakıyordu.

Can çekiş. Ateş. Boğul.

Valerian'ın bedeni kontrolsüz bir biçimde kıvranmaya başladı. Boğazından boğulma sesleri çıkarken, ellerini boğazına doğru götürdü. Acıyla kıvranmasını izlerken içimde bir memnuniyet duygusu yeşermeye başlamıştı. Hayali ateşler cildini kavuruyordu. Zihnimle bu hayali pekiştirdim. Daha sert. Daha hızlı.

“Riley, dur!”

Sesi duymama rağmen, gözlerimi Valerian'dan alamamıştım. Sonunda sevdiğim birinin ölümünden mesul olduğu da ortaya çıkmıştı. Acı çekmesini izlemekten zevk alıyordum. İstirabını... annem ölürken de benzer bir acı çekmiş olmalıydı. Tüm o masum insanlar böyle hissetmiş olmalıydılar. Hepsi de bencil, hastalıklı Valerian yüzünden.

Kalçamda bir kılıf açıldı. Bıçağa uzandım ve gümüşün soğukluğunu ellerimde hissettim. Gümüşün kolaylıkla etinin içine girdiğini hayal ettim. Zavallı kahrolası varlığına son verecektim.

Sakin bir ses, “Hayır, *Chere*,” dedi. “Hayır.”

Omzuma doğru bir el geldi. Nazikçe. Hafifçe. Başımı kaldırdım.

Anlamam bir dakikamı aldı.

Önce Eli’ı görmüştüm.

Arkasında Noah, Phin, Jake, Darius, Gabriel, Seth ve Victorian vardı.

Victorian, “Onu öldüremezsin,” dedi. “Ne kadar istersen de.”

Valerian’a doğru baktım. Bedeni artık hareket etmiyordu ve bana doğru bakıyordu. Uğraşmadan onu tuhaf bir biçimde soyutlamayı başarmıştım.

Victorian, “Onu bu gece babama geri götüreceğiz,” dedi ve ardından elini omzuma koydu. “Bitti, Riley.”

Eli bana doğru yaklaştı. Neredeyse Victorian’la aramıza girmişti. İkisi birbirlerine bakıyorlardı. Jake Andorra, Victorian’a, “Ekibimle sana ve erkek kardeşine Romanya’ya kadar eşlik edeceğiz,” dedi.

Victorian başıyla onayladı fakat bakışlarını üzerimde tutuyordu. “Önce Riley’s söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Jake, “Elimizde,” dedi ve Valerian’ı yerde sürüklemeye başladı. Şaşırtıcı bir biçimde Victorian, Eli’a doğru bakıyordu. “Rahatsız olur musun?” Gözlerimi Eli’a doğru çevirdim ve cevabını o söylemeden önce biliyordum.

“Evet, elbette rahatsız olurum fakat o olmaz. Haydi git. Yalnız ellerini kendine sakla.”

İçimde bir öfke belirliyordu ve belki de bunun sebebi

Karanlığın Ateşi

Victorian'ın bana söyleyeceklerini tahmin ediyor olmamdı. Önemi yoktu. Beni dirseğimden tutarak, karanlık ve küçük beton odadan götürmesine izin verdim.

Birkaç saniyede dışarıya çıkmıştık. Ay aşağıya doğru inmişti ve yeni aydan biraz büyüktü. Hava da soğuktu. Tesisin girişindeki bir lambadan hafif bir ışık süzülüyordu. Victorian'ın güzel yüzünü gölgelerden almak için yeterliydi.

“Valerian'ın sana sahip olmasını asla istemedim,” diye başladı. “Seni uyarmak için elimden geleni yaptım fakat mezarımda güçsüzdüm. Sevgilini ve Valerian'ın anneni öldürme planını biliyordum.” Öfkelendi ve kaşlarını çatı. “Onu durduramadım. Daima benden daha güçlü olmuştu. Hatta mezarda bile.”

Elini çeneme koydu ve yüzümü kendisine doğru çevirdi. “Üzgünüm, Riley. Keşke her şeyi değiştirebilseydik. Anneni geri getirebilmeyi dilerdim.”

Kalbim biraz rahatlamıştı. Valerian'ın gücü Victorian'dan benimki gibi güçlüydü. “Anlıyorum, Vic.” Elimi çenesine koydum. “Tamam.” Tamam değildi fakat sonuçta Vic'in hatası değildi. Bunu biliyordum.

“Cezasının verileceğinden emin olacağım,” dedi. “Yemin ederim.”

Başımla onayladım. “*Multumesc.*”

Victorian başını eğdi. “Ana dilim,” –gülümsedi- “diline yakışıyor.”

Hafifçe güldüm. “Sapık.”

Gözleri yumuşadı. “Keşke seni yanımda tutabilsem,”

dedi. “Seni tüm yaşamın boyunca sevdim. Çocukluğundan beri. Keşke... Onun yerine beni seçseydin.”

İçimi çektim. “Victorian, yapma.”

Ay ışığının altında bana doğru baktı. İnsan olmayan gözleri içtenlikle parıltıyordu. “Bana bir konuda söz ver, Riley Poe.”

Ona doğru baktım. Bekliyordum.

Hemen söz vermediğim için gülümsedi. “Ondan sıkıldığında, bana haber vereceğine dair söz ver.” Yanağımdan öptü ve geriye çekildi. Bakışlarıyla beni mühürlemişti. “Seni bekleyeceğim.”

Ben de ona bakıyordum. “Sana doğru daima bir çekim hissettim, Vic. Nedenini kendime hiç açıklayamadım ama her zaman hissettim.” Gülümsedim. “Bunu yanlış anlama,” dedim ve kollarımı boynuna doladım. “Kendine iyi bak.” Ona sıkıca sarıldım. “Bana e-posta at.”

Kahkahayla sarsıldığını gördüm. “Biz vampiriz, Riley,” dedi ve geri çekilerek, gülümsedi. “Siber sohbet edebiliyorken, e-postaya gerek yok,” -alınını işaret etti- “burada.”

“Kişisel bilgilerden uzak durduğun müddetçe,” diye hatırlattım. “Ve cinsellikle ilgili argo konuşmak yok.”

Victorian omzunu silkti. “Hâlâ bir erkeğim. Bu sözü tutamam.”

Güldüm ve gitmek üzere döndüm. “Dikkatli ol, Vic.”

Kolumdan tuttu ve hızla kendine doğru çekti. Beni kucaklamıştı. Ağzını açtı ve beni öyle hızla öptü ki, başım dönmüştü.

Karanlığın Ateşi

Gerçekten.

Aynı hızda beni bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi ve geriye doğru gitti. “Kendime engel olamadım.”

Sadece başımı salladım.

Valerian bağlanmıştı ve bir saat içerisinde Victorian, Jake ve diğerleri tarafından götürüldü. Eli, Phin ve Seth geride kaldı.

Phin vahşice, “Dışarıda daha var,” dedi. Gözleri ay ışığında parıltıyordu. “Onları toplamak zaman alacak.

Seth, “En azından Valerian zihinlerini manipüle edemeyecek,” dedi.

Eli, “O da var,” dedi. Bana doğru baktı. “Hazır mısınız?”

Çevreye, tesise bakındım. Adaya. “Evet, hazırım.”

Seth, kolunu omzuma attı. “Ciddi güçlerin var, Riley,” dedi. “Valerian’a ne yaptığını hatırlıyor musun bari?”

“Düşündüm. “Pek değil”.

Phin, “Olur öyle,” dedi. “Zamanla daha fazla kontrol kazanırsın.”

Eli, “Ve zihin kasların esnekleşir,” diye ekledi. Sırıttıyordu. “Şimdi daha fazla zamanın olması güzel.”

Erkek kardeşimi kucakladım ve körfez boyunca ilerlerken ona doğru baktım. Birkaç ay önce bir hızlandırma yaşadığına inanmak mümkün değildi. Odasında yukarıya doğru uçuyordu, Tanrı aşkına. Öylesine çok değişim yaşamıştık ki...

Hepimiz değişmiştik.

Anakaraya yolculuğumuz hızlı oldu. Vaiz ve Estelle’i

veya Nyx'i ziyaretimiz erken oldu, epey erken. Inksomnia'nın arkasında Jeep'i park ederken, Phin ve Seth dışarı çıktılar. Tam kapının yanındayken, Eli beni durdurdu.

"Bekle," dedi. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

Seth ve Phin'e doğru baktım ve omzumu silktim. "Sonra görüşürüz."

İkisi de sırtarak, içeriye doğru girdiler.

Eli parmaklarını benimkilere doladı ve Jeep'e geri döndük.

"Ne kadar yorgunsun?" diye sordu ve sesinin tonu titrememe neden oldu.

"Hiç yorgun değilim," diye cevap verdim.

Bay Sokağı'ndan geçtik ve Abercorn'a doğru ilerledik.

Aylardır ilk defa, havada bir rahatlama hissettim. Soğuk doğruydı. Havanın kuruluğu doğruydı. Yaprakların dökülmesi doğruydı.

Eli Dupre'nin yanında olmak ise çok doğruydı.

Şehir merkezinden yirmi dakikalık mesafede, Waters Caddesi'nin hemen dışında, Cresthill Vaftiz Kilisesi'nin eski beyaz beton binasının karşısından, Eli Beckman Caddesi'ne doğru döndü. Eski bir ikametgah yeri ve binalar kırklarda ve ellilerde kurulmuştu. Bazıları biraz daha yeniydi. Bazı yollardan geçen Eli, bir köşede Jeep'i durdurdu. Yolda yarım çember şeklinde açelya çalıları vardı ve muhtemelen ilkbaharda çiçek açarak muhteşem görüneceklerdi. Ev eski beton blok bir binaydı ve tek katlıydı. Çevresinde uzun çam ağaçları vardı. İkisinin arasında tahta bir salıncak bulunuyordu. Eli'a doğru baktım.

Karanlığın Ateşi

“Bu nedir?” diye sordum.

Eli’in yüzünde garip bir sırıtma belirdi ve bir an sanki vampir değildi. Bir şeylere hazırlanan afacan bir adam gibiydi.

Sanırım ikisi de olabilirdi.

Eli önce dudaklarıma sonra da gözlerime doğru baktı. “Yeni evim.”

Gözlerim yuvalarından fırladı. “Ciddi misin?” Eski eve tekrar göz attım ve sonra da Eli’a. “Gerçekten mi?”

Omzunu silkti. “Yıllar önce bir adamla tanışmıştım. Savaştan yeni dönmüştü, İkinci Dünya Savaşı. Ve bir elektirik şirketi için çalışmaya başlamıştı. Frances adında tatlı bir eşi ve Dale adında güzel bir kızı vardı. Bir keresinde incecik bir oğlana saldıran iki kişiye nasıl müdahale ettiğini izlemiştim. İki kabadayının kafasını birbirine vurmuştu. Onları yere sermişti.” Eli’in bakışları benden evin yukarısına doğru gitti. Ve anısı yeniden canlanırken, konsantre oldu. Gülümsedi. “İsmi Wimpy’ydi. Bana köpekleri susturma işi vermişti.” Kafasıyla beton evi işaret etti. “Burayı o inşa etti. Burada bir aile yetiştirdi. Üç çocuğu daha oldu. Arkadaki kilisenin kurulmasına yardımcı oldu.” Eli, Jeep’ten indi ve benim tarafıma doğru yürüdü. “Onun sarışın minik torunu Cindy’nin her yaz buraya gelmesini ve şu salıncakta sallanmasını izledim.” Olduğu yeri gösterdi. “Yolun hemen aşağısında minik bir arkadaşı vardı ve neredeyse her gün beraber oynarlardı. Cindy ve Julie. Asla ayrılmazlardı.”

Eli’a doğru baktım. Konuşmasının nereye gittiğini me-

rak ediyordum. Benim için harikaydı. Ailemden biri hakkında bir şeyler duyuyordum.

Edinebileceğim aile hakkında...

Eli, aklımın karıştığını biliyordu ve gülümsedi. “Bin dokuz yüz yetmiş altı yazını asla unutamam. Cindy on yaşındaydı. Tüm yaz neredeyse üzerinde bir *Jaws* tişörtüyle dolaşmıştı.” Başını salladı ve güldü. “Sana daha sonra onun hakkında komik bir hikâye anlatacağım. Kim ve nasıl biri olduğu hakkında. Belki onunla tanışırsın bile. Sonra elbette.” Yine eve doğru baktı. “Mülk doğrudan Vernon Nehri’ne kadar uzanıyor. Wimpy’nin eşi Frances, eskiden limana giderdi ve sepetler dolusu mavi yengeç toplardı.” Dudaklarında yine bir gülümseme belirdi. “Ellilerde bataklığın oraya bir iskele inşa etmişti. Ben de bazı tamirler yapmıştım ve...” Elimi tuttu. “Pekala, gel kendin gör.”

Eli beni bahçede yürütürken, tek kelime edemeyecek hale gelmiştim. Fundalıktan geçerek, bataklığa giden patikada ilerlemeye başladık. Tuzlu su mükemmeldi ve keskin kokuyordu ve çimenlerin üzerinde hafif bir esinti vardı. Yeni tamir edilmiş iskelenin üzerinden bataklığı geçtik ve sonunda kırmızı çatısı olan bir liman evinde durduk. Eli durdu, içeriye girdi ve köşedeki plastik depodan battaniyeler aldı. Tel kapı gıcırdadı ve payandayı daha küçük yüzen bir iskeleye aldığı anda arkasından kapandı.

Tek kelime etmeden iki battaniyeyi iskeleye serdi ve üçüncüyü de önlerine serdi. Elini uzattı. “Otur.”

Sırttım ve istediğini yaptım.

Sessizce çömeldi ve botlarımı ve çoraplarımı çıkarttı.

Karanlığın Ateşi

Kotumu yukarıya doğru sıyırdı. Ardından oturdu ve kendi botlarını ve çoraplarını çıkartıp, kendi kotunu da sıyırdı. Ayağını suya soktu ve ben de aynısını yaptım. Yakınıma oturdu. Omuzlarımız birbirine değiyordu. Bana doğru baktı.

“Yıldızlar harika görünüyor, öyle değil mi?” dedi.

Başımı çevirdim ve ona doğru baktım. “Ne yapıyorsun, Eligius Dupre?”

Eli’nin gülümsemesi kör ediciydi. “Tam adımı kullanmana bayılıyorum.”

Başımı salladım ve beklemeye başladım.

Bana doğru baktı. “Daima gizliden gizliye Wimpy’nin sahip olduğu şeyi istemiştım. Bir aile. Sevgi dolu ve fedakâr bir eş.” Başını salladı. “Duyduğum en komik şey. Whimpy burada sihri gerçek yapmıştı, Riley.” Gülümsedi ve omzunu silkti. “Harika bir yaşamı oldu. Ben de istiyorum. Ve bu hayatı benimle paylaşmanı istiyorum.”

Kalbim resmen tekledi. Neredeyse durmuştu.

Eli iki eliyle yüzümü kavradı. Bakışları dudaklarımda, burnumda dlandı ve gözlerime geldi. “Seninle evlenmek istiyorum, Riley Poe. Ve eğer şimdi evet demezsen evet diyene kadar sormaya devam edeceğim.”

Gitgide azalan ışıktaki bile, Eli’nin gök mavisi gözlerinin nasıl parıldadığını görebiliyordum. Çenesindeki hafif gamze, alnına düşen koyu renk saçları ve hâlâ kaşının üzerinde bulunan gümüş halka hepsi Eli’dı. Ve benimle evlenmek istiyordu.

Birden geçmişim benim dışımda herkes olabilecek bir anıya dönüştü. Gerçi annemin ölümünün acısı, şimdi hâlâ

sersemletiyordu. Bu eşsiz adam yanımdayken hayatta her şeyi başarabileceğime inanıyordum.

Hafifçe, “Evet,” dedim. Gözlerine bakıyordum. Gözleri yumuşadı. Gülümsedi. Öpücüğü beni sarstı.

Başta nazikti, dudakları benimkilere değişiyordu ve sanki yaşamak için havaya ihtiyacı yok gibiydi. Ağzımın içinde içini çekti. Eli’nin tadı başımı döndürdü. Beni sıkıca sarmaladı.

Kulağıma doğru, “Teşekkür ederim,” diye fısıldadı. “Seni seviyorum, Riley. Tahmininden de fazla.”

Karşılık olarak onu sıktım. “Seni seviyorum, Eligius Dupre,” dedim ve geri çekilerek, ona doğru baktım. “Sanırım seni ilk gördüğüm andan beri.”

Sırıttı. “Biliyorum.”

“Ama önümüzde yapılacak çok iş var,” dedi. “Jake bizi işe almak istiyor. Birlikte. Turner ve Hotch gibi. *Miami Vice*. Scarecrow ve Bayan King.”

Eli başını salladı. “Evet, biliyorum.” Beni yine öptü. “Neyse ki, beraber olmak için uzun yıllarımız var.”

Bileklerimize kadar su pırıldarken, orada oturduk. Konuştuk. Plan yaptık.

O gece birbirine âşık, normal bir çifttik.

Sanırım bu alışmam gereken bir şeydi ve Tanrı’ya bir gün kontrol edebilmek için dua ediyordum. Etrafta insanlar bana dokunup, zihinlerini/bedenlerini/yaşamlarını değiştiren bir olayı yaşamam için beni bedenlerine bir şekilde değiştirmem veya yardımcı olmam için sokarlarken, öylece koşturamazdım. Yani gerçekten. Yoksa yapabilir miydim?

Karanlığın Ateşi

Bildiğim tek şeyi Seth ve Eli'nin dünyam oldukları. Vaiz ve Estelle de dünyam. Dupreler benim ailem. Ve bir insanın sahip olabileceği en tuhaf arkadaşlara sahibim.

Fakat ben bir insan değilim, öyle değil mi? Lanet olsun ki, hayır. Ben lanetli bir varlığım. İnsanım fakat değilim. Vampir özelliklerim var fakat neyse ki bir kan emici değilim. Öldürülebilirdim fakat doğal olarak ölmem yüzyılları alacaktı. Ve neyse ki, yaşlanma sürecim yavaştı. Çok uzun süre yirmi beşimde görünecektim. Bu bir artıydı. Botoks yok.

Bir yandan, Seth de benimle aynı kaderi paylaştığı için memnundum. Onda sadece bir vampir kanı vardı, bende ise dört. Yani onunki daha hızlı olabilirdi fakat birlikte uzun bir yaşamımız olacaktı. Küçük kardeşim olmadan yaşamayı hayal edemiyordum.

Yani sonuçta adapte oluyordum. Neye olduğundan pek emin değilim. Hâlâ dövme yapmaya bayılıyorum. Tasarımlar çiziyorum. İşimle ve başarılarımla gurur duyuyorum. Fakat dükkânın mülkiyetini Nyx'e bırakmayı düşünüyorum. Şehirdeyken dövme yapıyorum ve ardından kazandığım çılgın güçleri iyilik için kullanıyorum. Eli ve Seth de işin içinde ve Noah ve Phin de var. Neden olmasın ki?

Göreceğiz.

Molly MacPhearson'larda oturuyorum. Odanın karşısında yedi kadından oluşan bir grup var ve gizlice dinlediğimde, yerel bir yazarın yeni kitabını kutladıklarına kanaat getiriyorum. Çok hoş. Hafif bira içiyorlar ve kendi aralarında yaptıkları esprilere gülüyorlar. Kahkahalarla gülüyorlar.

Sanki birbirlerine takma isim takmış gibi tuhaf isimleri var. Gma. Cinny. Oogen. Betsy teyze. Molly MacNugget. Bunty. Walowie. Biri –Oogen- herkesin iteklemesiyle kalkıyor ve dışarıya çıkıyor. Pencerenin önünde deli gibi ileri geri gitmeye başlıyor. Diğerleri gülüyorlar. Epey eğlenceli gözükse de anlamıyorum. Öylesine çok gülüyorlar ki, gözlerinden yaşlar geliyor. Bir grup kız arkadaş, şehirde bir gece birinin başarısını kutluyorlar. Çok eğlenceli. Yaşamımda kaçırdığım bir güzellik. Fakat şimdi bir ailem ve bir grup da yeni arkadaşım var. Elbette bunların bazıları vampir, bazıları kurt adam ve bazıları yaşamın başından beri dünyadalar. Fakat onlardan hoşlanıyordum. Kadınları toplanıp, gidene kadar biraz daha izledim. Hâlâ gülüyorlardı. Birbirlerine terbiyesiz isimlerle sesleniyorlardı. Öylesine eğlenceliydi ki, gittiklerini görmekten nefret ettim. Ta ki *onu* görene kadar.

Belfordların tentesinin altında Eli duruyordu. Beni pencereden gördü. Ben de onu gördüm ve dışarıya çıkarak, ona doğru yürüdüm. Ruh eşim.

Şimdilik, birkaç günlüğüne de olsa, yaşamımdan zevk almak istiyordum. En azından bir öğleden sonra boyunca normal olmak istiyordum. İyi bir yemek. İyi bir seks. Bir yürüyüş. Yüzmek. Vaiz ve ailesiyle Da Island’da birkaç istiridye kırmak. Tabii Bhing adayı darmadağın etmediyse. Son duyduğumda, temizlenmesi biraz zordu. Sanırım biri, berbattı demişti. Zavallı minik Bhing. Her neyse. Sadece bir süre normal olmak istiyorum.

Çünkü çok yakında İskoçya’ya giden bir uçağa bineceğime dair içimde bir his var.

Jake, Edinburgh'un bir grup berbat kara melek tarafından ele geçirildiğini ve benim güçlerimin işe yarayabileceğini söyledi. Ginger ve Sydney benim WUP'a katılmamı çok istiyorlar. Ben de baya gözden geçiriyorum. Yani, bütün bu enerji ile başka ne yapabilirim?

Göreceğiz. Şimdilik her şeyim Eli Dupre. Ve neyse ki onun her şeyi de benim. Olabileceğim kadar hoşnuttum.

Sanırım annem beni görse, gurur duyardı. Ve derinlerimde bir yerlerde, beni şu an bile gözetlediğini hissediyorum. Bu hoşuma gidiyor. Sanki yanımdaymış gibi kendimi güvende hissediyorum.

Gerçekten öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor.

Kim bilir? Bir grup vampir, kurt adam ve ölümsüz ile koşuyorum. Hayaletlerin gerçek olmadığını kim söylemiş? Bu tuhaf varoluşumla, her şeye inanabilirim.